ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 15ης Απριλίου 2011 *

Στην υπόθεση Τ-297/05,

IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH, με έδρα το Μόναχο (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους H.-J. Prieß, M. Niestedt και C. Pitschas, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπουμένης από τον B. Schima, επικουρούμενο από τον C. Arhold, δικηγόρο,

καθής,

με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 13ης Μαΐου 2005 [ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382] περί ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 4ης Αυγούστου 1992 (003977/XXIII/A3 – S92/DG/ENV8/LD/kz) με την οποία χορηγήθηκε χρηματοδοτική συνδρομή 530 000 ECU στο πλαίσιο του σχεδίου Ecodata,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους J. Azizi (εισηγητή), πρόεδρο, E. Cremona και S. Frimodt Nielsen, δικαστές,

γραμματέας: K. Andová, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 9ης Ιουνίου 2010,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το νομικό πλαίσιο

1 Η αιτιολογική σκέψη 20 του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 1605/2002, του Συμβουλίου, της 25ης Ιουνίου 2002, για τη θέσπιση του δημοσιονομικού κανονισμού που εφαρμόζεται στον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 248, σ. 1, στο εξής: δημοσιονομικός κανονισμός), όπως ίσχυε στα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως, έχει, μεταξύ άλλων, ως ακολούθως:

«[…] Σε περιπτώσεις απάτης […] πρέπει στον παρόντα κανονισμό να γίνει παραπομπή στις ισχύουσες διατάξεις σχετικά με την προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και την καταπολέμηση της δωροδοκίας στην οποία ενέχονται υπάλληλοι των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ή των κρατών μελών.»

2 Το άρθρο 72, παράγραφος 2, του δημοσιονομικού κανονισμού, προβλέπει τα εξής:

«Το οικείο [θεσμικό] όργανο μπορεί να διατυπώσει επίσημα τη βεβαίωση απαίτησης εις βάρος προσώπων, εκτός των κρατών, σε απόφαση που αποτελεί τίτλο εκτελεστό κατά την έννοια του άρθρου 256 […] ΕΚ.»

3 Κατά το άρθρο 109 του δημοσιονομικού κανονισμού, υπό τον τίτλο «Αρχές χορήγησης»:

«1. Η χορήγηση επιδοτήσεων υπόκειται στις αρχές της διαφανείας, της ίσης μεταχείρισης, της μη σώρευσης, της μη αναδρομικότητας και της συγχρηματοδότησης

2. Η επιδότηση δεν μπορεί να έχει ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα την παροχή κέρδους στον δικαιούχο.»

4 Το άρθρο 119, παράγραφος 2, του δημοσιονομικού κανονισμού ορίζει τα ακόλουθα:

«Εάν ο δικαιούχος αθετήσει τις υποχρεώσεις του, η επιδότηση αναστέλλεται ή μειώνεται ή τερματίζεται στις περιπτώσεις που προβλέπονται στους κανόνες εφαρμογής, αφού δοθεί στον δικαιούχο η δυνατότητα να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του.»

5 Το άρθρο 183, παράγραφος 1, στοιχείο α΄, του κανονισμού (ΕΚ, Ευρατόμ) 2342/2002 της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 2002, για τη θέσπιση των κανόνων εφαρμογής του δημοσιονομικού κανονισμού (ΕΕ L 357, σ. 1, στο εξής: κανόνες εφαρμογής), σχετικό με το άρθρο 119 του δημοσιονομικού κανονισμού και με τίτλο «Αναστολή και μείωση των επιδοτήσεων», προβλέπει, όπως ίσχυε στα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υποθέσεως, τα ακόλουθα:

«1. Ο αρμόδιος διατάκτης αναστέλλει τις πληρωμές και, ανάλογα με την πρόοδο της διαδικασίας, είτε μειώνει την επιδότηση είτε ζητεί την επιστροφή της κατά το οφειλόμενο ποσό από τον ή τους δικαιούχους:

α) σε περίπτωση μη εκτέλεσης, μερικής εκτέλεσης ή καθυστερημένης εκτέλεσης της ενέργειας ή του εγκεκριμένου προγράμματος εργασίας·

[…]»

6 Ο κανονισμός (ΕΚ, Ευρατόμ) 2988/95 του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1995, σχετικά με την προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 312, σ. 1), ορίζει, στον πρώτο του τίτλο, «Γενικές αρχές», τα εξής:

«*Άρθρο 1*

1. Για την προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων θεσπίζονται γενικοί κανόνες σχετικά με ομοιογενείς ελέγχους, καθώς και με διοικητικά μέτρα και κυρώσεις για τις παρατυπίες έναντι του κοινοτικού δικαίου.

2. Παρατυπία συνιστά κάθε παράβαση διάταξης του κοινοτικού δικαίου που προκύπτει από πράξη ή παράλειψη ενός οικονομικού φορέα, με πραγματικό ή ενδεχόμενο αποτέλεσμα να ζημιωθεί ο γενικός προϋπολογισμός των Κοινοτήτων ή προϋπολογισμός διαχειριζόμενος από τις Κοινότητες, είτε με τη μείωση ή ματαίωση εσόδων που προέρχονται από ίδιους πόρους που εισπράττονται απευθείας για λογαριασμό της Κοινότητας, είτε με αδικαιολόγητη δαπάνη.

Άρθρο 2

1. Οι έλεγχοι και τα διοικητικά μέτρα και κυρώσεις θεσπίζονται μόνον εφόσον απαιτούνται για την εξασφάλιση της ορθής εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου. Πρέπει να εξασφαλίζουν αποτελεσματική, σύμφωνη προς την αρχή της αναλογικότητας και αποτρεπτικού χαρακτήρα προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Κοινοτήτων.

2. Καμία διοικητική κύρωση δεν επιβάλλεται εάν δεν προβλέπεται από κοινοτική πράξη προγενέστερη της παρατυπίας. Σε περίπτωση μεταγενέστερης τροποποίησης των διατάξεων περί επιβολής διοικητικών κυρώσεων που περιέχονται σε κοινοτικούς κανόνες, ισχύουν αναδρομικώς οι λιγότερο αυστηρές διατάξεις.

3. Οι διατάξεις του κοινοτικού δικαίου προσδιορίζουν τη φύση και την έκταση των διοικητικών μέτρων και κυρώσεων που απαιτούνται για την ορθή εφαρμογή των συγκεκριμένων κανόνων ανάλογα με τη φύση και τη σοβαρότητα της παρατυπίας, του παρασχεθέντος πλεονεκτήματος ή του αποκτηθέντος οφέλους και του βαθμού ευθύνης.

4. Με την επιφύλαξη του εφαρμοστέου κοινοτικού δικαίου, οι διαδικασίες εφαρμογής των κοινοτικών ελέγχων, μέτρων και κυρώσεων διέπονται από το δίκαιο των κρατών μελών.

Άρθρο 3

1. Η προθεσμία παραγραφής της δίωξης είναι τετραετής από τη διάπραξη της παρατυπίας που ορίζεται στο άρθρο 1, παράγραφος 1. Ωστόσο, οι τομεακοί κανόνες μπορούν να προβλέπουν μικρότερη προθεσμία, η οποία δεν μπορεί να είναι μικρότερη των τριών ετών.

Για τις διαρκείς ή επαναλαμβανόμενες παρατυπίες, η παραγραφή τρέχει από την ημέρα που έπαυσε η παρατυπία. Για τα πολυετή προγράμματα η προθεσμία παραγραφής συνεχίζεται σε κάθε περίπτωση ως την τελική ολοκλήρωση του προγράμματος.

Η παραγραφή της δίωξης διακόπτεται από κάθε πράξη που φέρεται εις γνώσιν του ενδιαφερόμενου, προέρχεται από την αρμόδια αρχή και αποσκοπεί στη διερεύνηση ή τη δίωξη της παρατυπίας. Η προθεσμία παραγραφής αρχίζει και πάλι να τρέχει μετά από κάθε διακοπή της.

Εντούτοις, η παραγραφή επέρχεται το αργότερο κατά τη λήξη χρονικού διαστήματος ίσου τουλάχιστον προς το διπλάσιο της προθεσμίας παραγραφής, εφόσον η αρμόδια αρχή δεν έχει επιβάλει κάποια κύρωση, εκτός από τις περιπτώσεις που η διοικητική διαδικασία ανεστάλη σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1.

2. Η προθεσμία εκτέλεσης της απόφασης που καθορίζει τη διοικητική ποινή είναι τριετής. Ως έναρξη της προθεσμίας αυτής υπολογίζεται η ημέρα κατά την οποία η απόφαση κατέστη οριστική.

Οι περιπτώσεις διακοπής και αναστολής ρυθμίζονται από τις σχετικές διατάξεις του εθνικού δικαίου.

3. Τα κράτη μέλη διατηρούν την ευχέρεια εφαρμογής προθεσμίας μεγαλύτερης από την προβλεπόμενη στις παραγράφους 1 και 2 αντιστοίχως.»

7 Στον δεύτερο τίτλο του, «Διοικητικά μέτρα και κυρώσεις», ο κανονισμός 2988/95 έχει τα εξής:

«*Άρθρο 4*

1. Κάθε παρατυπία συνεπάγεται, κατά γενικό κανόνα, την αφαίρεση του αδικαιολογήτως αποκτηθέντος οφέλους:

— με την υποχρέωση καταβολής των οφειλομένων ή επιστροφής των αδικαιολογήτως εισπραχθέντων ποσών,

— […]

2. Η εφαρμογή των μέτρων της παραγράφου 1 περιορίζεται στην αφαίρεση του εξασφαλισθέντος οφέλους προσαυξημένου, εφόσον προβλέπεται, με τόκους που δύνανται να καθοριστούν κατ' αποκοπήν.

3. Οι πράξεις οι οποίες αποδεδειγμένως αποσκοπούν στην εξασφάλιση οφέλους αντίθετου προς τους στόχους των εκάστοτε εφαρμοστέων διατάξεων του κοινοτικού δικαίου, με την τεχνητή δημιουργία των προϋποθέσεων κτήσης αυτού του οφέλους, έχουν ως συνέπεια, ανάλογα με την περίπτωση, είτε τη μη εξασφάλιση είτε την αφαίρεση του οφέλους.

4. Τα μέτρα του παρόντος άρθρου δεν θεωρούνται κυρώσεις.

Άρθρο 5

1. Οι εκ προθέσεως ή εξ αμελείας παρατυπίες μπορούν να επισύρουν τις ακόλουθες διοικητικές κυρώσεις:

[…]

γ) ολική ή μερική αφαίρεση του παρασχεθέντος από την κοινοτική νομοθεσία οφέλους, ακόμη και αν ο φορέας έχει λάβει αδικαιολογήτως μέρος μόνο αυτού του οφέλους·

δ) απαγόρευση παροχής ή αφαίρεση του οφέλους για περίοδο μεταγενέστερη της περιόδου της παρατυπίας·

[…]

Άρθρο 6

1. Υπό την επιφύλαξη των κοινοτικών διοικητικών μέτρων και κυρώσεων που θεσπίζονται βάσει τομεακών κανονισμών υφισταμένων κατά την έναρξη του παρόντος κανονισμού, η επιβολή χρηματικών κυρώσεων, όπως είναι τα διοικητικά πρόστιμα, μπορεί να ανασταλεί με απόφαση της αρμόδιας αρχής, εάν έχει ασκηθεί ποινική δίωξη εναντίον του εμπλεκομένου προσώπου για τις αυτές πράξεις. Η αναστολή της διοικητικής διαδικασίας αναστέλλει την προβλεπόμενη στο άρθρο 3 προθεσμία παραγραφής.

[…]

Άρθρο 7

Τα κοινοτικά διοικητικά μέτρα και κυρώσεις μπορούν να επιβάλλονται στους οικονομικούς φορείς που προβλέπονται στο άρθρο 1, δηλαδή στα φυσικά ή νομικά πρόσωπα καθώς και στις λοιπές οντότητες, στις οποίες το εθνικό δίκαιο αναγνωρίζει ικανότητα δικαίου, τα οποία διέπραξαν την παρατυπία. Επικουρικώς, τα εν λόγω μέτρα μπορούν να επιβάλλονται και στα πρόσωπα που έχουν συμπράξει στη διάπραξη της παρατυπίας καθώς και σε εκείνα που φέρουν την ευθύνη για την παρατυπία ή όφειλαν να αποτρέψουν τη διάπραξή της.»

8 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, του πρωτοκόλλου της σύμβασης σχετικά με την προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που καταρτίστηκε βάσει του άρθρου Κ.3 της Συνθήκης για την Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ 1996 C 313, σ. 2, στο εξής: πρωτόκολλο της Συμβάσεως για την προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων), προβλέπει, υπό τον τίτλο «Παθητική δωροδοκία», τα ακόλουθα:

«Για τους σκοπούς του παρόντος πρωτοκόλλου, παθητική δωροδοκία στοιχειοθετείται όταν ο υπάλληλος, εκ προθέσεως, ζητά ή λαμβάνει, άμεσα ή με τη μεσολάβηση τρίτου, για τον εαυτό του ή για τρίτο, ωφελήματα ή υποσχέσεις αυτών, οποιασδήποτε φύσης, για να τελέσει ή για να μην τελέσει πράξη, κατά τρόπο αντίθετο προς τα επίσημα καθήκοντά του, στο πλαίσιο των καθηκόντων του ή κατά την άσκηση των καθηκόντων του, η οποία ζημιώνει ή μπορεί να ζημιώσει τα οικονομικά συμφέροντα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.»

9 Κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, του ίδιου πρωτοκόλλου, υπό τον τίτλο «Ενεργητική δωροδοκία»:

«Για τους σκοπούς του παρόντος πρωτοκόλλου, ενεργητική δωροδοκία στοιχειοθετείται όταν οποιοσδήποτε, εκ προθέσεως, υπόσχεται ή παραχωρεί, απ' ευθείας ή μέσω τρίτου, οποιασδήποτε φύσεως ωφέλημα σε υπάλληλο, είτε για τον ίδιο είτε για τρίτον, για να τελέσει ή να μην τελέσει πράξη, κατά τρόπο αντίθετο προς τα επίσημα καθήκοντά του, στο πλαίσιο των καθηκόντων του ή κατά την άσκηση των καθηκόντων του, η οποία ζημιώνει ή μπορεί να ζημιώσει τα οικονομικά συμφέροντα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.»

Ιστορικό της διαφοράς

Διαδικασία προσκλήσεως υποβολής προσφορών και εκτέλεση του σχεδίου Ecodata

10 Με το οριστικό κείμενο του γενικού προϋπολογισμού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων για το έτος 1992 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αποφάσισε ότι «ποσό ύψους 530 000

ECU τουλάχιστον θα χρησιμοποιηθεί για την ενίσχυση δικτύου πληροφοριών σχετικά με τα σχέδια οικολογικού τουρισμού στην Ευρώπη» [κεφάλαιο B2, άρθρο 7100 (Τουρισμός)] (ΕΕ L 26, σ. 1, 659, στο εξής: τελικός γενικός προϋπολογισμός για το 1992).

11 Στις 26 Φεβρουαρίου 1992 η Επιτροπή δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* πρόσκληση υποβολής προσφορών, ενόψει της εκ μέρους της υποστηρίξεως σχεδίων στον τομέα του τουρισμού και του περιβάλλοντος (ΕΕ C 51, σ. 15). Η Επιτροπή ανέφερε στην πρόσκληση αυτή ότι είχε την πρόθεση να χορηγήσει συνολικά 2 εκατομμύρια ECU και να επιλέξει περίπου 25 σχέδια προς χρηματοδότηση κατά 60 % του συνολικού τους κόστους.

12 Στις 22 Απριλίου 1992 η προσφεύγουσα, η IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH (στο εξής: IPK), η οποία είναι επιχείρηση εδρεύουσα στη Γερμανία και ασκούσα τη δραστηριότητά της στον τομέα του τουρισμού, υπέβαλε αίτηση χρηματοδοτικής συνδρομής για ένα σχέδιο δημιουργίας τράπεζας δεδομένων για τον οικολογικό τουρισμό στην Ευρώπη ονομαζόμενης «Ecodata» (στο εξής: σχέδιο Ecodata). Η IPK θα ανελάμβανε τον συντονισμό του σχεδίου. Ωστόσο, για την εκτέλεση των εργασιών, η IPK θα συνεργαζόταν με τρεις επιχειρήσεις, τη γαλλική Innovence, την ιταλική Tourconsult και την ελληνική 01-Πληροφορική. Η πρόταση δεν περιείχε καμιά διευκρίνιση ως προς την κατανομή των καθηκόντων μεταξύ των επιχειρήσεων αυτών, αλλ'απλώς ανέφερε ότι όλες ήσαν «σύμβουλοι ειδικευμένοι στον τουρισμό καθώς και σε σχέδια σχετικά με την πληροφόρηση και τον τουρισμό».

13 Με έγγραφο της 4ης Αυγούστου 1992 (στο εξής: απόφαση περί χορηγήσεως), προτάσει του Γ. Τζοάνου, προϊσταμένου της μονάδας 3 «Τουρισμός» της διευθύνσεως Α «Προώθηση της επιχειρήσεως και βελτίωση του επιχειρηματικού περιβάλλοντος» της Γενικής Διευθύνσεως «Πολιτική των επιχειρήσεων, εμπόριο, τουρισμός και κοινωνική οικονομία» (ΓΔ XXIII), η Επιτροπή ενέκρινε τη χορήγηση στην IPK χρηματοδοτικής συνδρομής ύψους 530 000 ECU για το σχέδιο Ecodata (στο εξής: επίμαχη χρηματοδοτική συνδρομή. Την κάλεσε να υπογράψει και να επιστρέψει τη «δήλωση του δικαιούχου χρηματοδοτικής συνδρομής» η οποία ήταν συνημμένη στην απόφαση περί χορηγήσεως και περιείχε τους όρους λήψεως της συνδρομής αυτής. Η εν

λόγω δήλωση προέβλεπε ότι το 60 % του ποσού της συνδρομής θα καταβαλλόταν ήδη από της παραλαβής, εκ μέρους της Επιτροπής, της δεόντως υπογεγραμμένης από την IPK δηλώσεως και ότι το υπόλοιπο του ποσού θα καταβαλλόταν μετά τη λήψη και αποδοχή από την Επιτροπή των σχετικών με την εκτέλεση του σχεδίου εκθέσεων. Η δήλωση ανέφερε στο σημείο 7 ότι ο δικαιούχος δεχόταν να παραιτηθεί από την καταβολή του ενδεχόμενου υπολοίπου σε περίπτωση μη τηρήσεως των προθεσμιών που προβλέπονταν στα σημεία 4 και 5 για την υποβολή των εκθέσεων προόδου του σχεδίου και χρησιμοποιήσεως της χρηματοδοτικής ενισχύσεως. Κατά το σημείο 8 της δηλώσεως αυτής, αν η κατάσταση των εξόδων δεν δικαιολογούσε τη χρησιμοποίηση του ποσού της χρηματοδοτικής ενισχύσεως, ο δικαιούχος δεχόταν να επιστρέψει στην Επιτροπή, αιτήσει της ιδίας, τα ήδη καταβληθέντα ποσά που δεν δικαιολογούνται. Η δήλωση υπεγράφη από την IPK στις 23 Σεπτεμβρίου 1992 και πρωτοκολλήθηκε στη ΓΔ XXIII της Επιτροπής στις 29 Σεπτεμβρίου 1992.

14 Στις 24 Νοεμβρίου 1992 ο Γ. Τζοάνος κάλεσε την IPK και την 01-Πληροφορική σε σύσκεψη, η οποία πραγματοποιήθηκε απουσία των δύο άλλων εταίρων του σχεδίου. Με την ευκαιρία αυτή ο Γ. Τζοάνος πρότεινε να ανατεθεί το κύριο μέρος του έργου και να χορηγηθεί το μεγαλύτερο μέρος των κεφαλαίων στη 01-Πληροφορική. Λέγεται ότι η IPK προέβαλε την αντίθεσή της στην απαίτηση αυτή.

15 Η πρώτη δόση της χρηματοδοτικής συνδρομής, ήτοι ποσό 318 000 ECU (60 % της συνολικής χρηματοδοτικής συνδρομής των 530 000 ECU), καταβλήθηκε τον Ιανουάριο του 1993.

16 Στο τέλος Φεβρουαρίου του 1993 ο φάκελος του σχεδίου Ecodata αφαιρέθηκε από τον Γ. Τζοάνο. Στη συνέχεια, κινήθηκε πειθαρχική διαδικασία κατά του τελευταίου και διεξήχθησαν εσωτερικές έρευνες επί των φακέλων που επιμελείτο ο ίδιος. Η πειθαρχική διαδικασία κατέληξε σε οριστική παύση του Γ. Τζοάνου, από 1ης Αυγούστου 1995. Αντιθέτως, η εσωτερική έρευνα σχετικά με τη διοικητική διαδικασία η οποία είχε καταλήξει στην απόφαση περί χορηγήσεως δεν αποκάλυψε καμία παρατυπία.

17 Κατόπιν αρνητικής εκθέσεως όσον αφορά την εκτέλεση του σχεδίου Ecodata, η Επιτροπή, με απόφαση της 3ης Αυγούστου 1994 (στο εξής: απόφαση περί αρνήσεως πληρωμής της 3ης Αυγούστου 1994 ή επίδικη απόφαση), αρνήθηκε την καταβολή της δεύτερης δόσεως της χρηματοδοτικής συνδρομής, ποσού 212 000 ECU, και σημείωσε ότι είχε την πρόθεση να μελετήσει το ενδεχόμενο να ζητήσει την επιστροφή της πρώτης δόσεως της εν λόγω συνδρομής.

Επίδικη διαδικασία όσον αφορά την απόφαση περί αρνήσεως πληρωμής της 3ης Αυγούστου 1994

18 Η IPK άσκησε προσφυγή ζητώντας την ακύρωση της αποφάσεως περί αρνήσεως πληρωμής της 3ης Αυγούστου 1994, που έδωσε λαβή για μια πρώτη ένδικη διαδικασία ενώπιον των κοινοτικών δικαιοδοτικών οργάνων (στο εξής: πρώτη επίδικη διαδικασία).

19 Με απόφαση της 15ης Οκτωβρίου 1997, T-331/94, IPK κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. II-1665), το Πρωτοδικείο (νυν Γενικό Δικαστήριο) απέρριψε την προσφυγή αυτή.

20 Προς αιτιολόγηση της απορριπτικής του αποφάσεως το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, μεταξύ άλλων, στη σκέψη 47 της αποφάσεως αυτής, τα ακόλουθα:

«[...] η [IPK] δεν μπορεί να προσάπτει στην Επιτροπή ότι προκάλεσε τις καθυστερήσεις στην εκτέλεση του σχεδίου. Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η [IPK] ανέμενε μέχρι τον Μάρτιο του 1993 προτού αρχίσει διαπραγματεύσεις με τους εταίρους της ως προς την κατανομή των εργασιών για την εκτέλεση του σχεδίου, μολονότι ήταν η συντονίστρια επιχείρηση. Επομένως, η [IPK] άφησε να παρέλθει το ήμισυ του προβλεπομένου για την εκτέλεση του σχεδίου χρόνου, χωρίς να μπορέσει εύλογα να αρχίσει αποδοτικό έργο. Μολονότι η [IPK] προσκόμισε ενδείξεις ότι πολλοί υπάλληλοι της Επιτροπής αναμίχθηκαν κατά τρόπο προκαλούντα αναστάτωση στο σχέδιο κατά το χρονικό διάστημα από τον Νοέμβριο του 1992 μέχρι τον Φεβρουάριο του

1993, ουδόλως απέδειξε ότι οι παρεμβάσεις αυτές της στέρησαν κάθε δυνατότητα να αρχίσει αποτελεσματική συνεργασία με τους εταίρους της πριν από τον Μάρτιο του 1993.»

21 Κατόπιν ασκήσεως αναιρέσεως από την IPK, το Δικαστήριο αναίρεσε την απόφαση του Πρωτοδικείου και ανέπεμψε την υπόθεση σε αυτό (απόφαση του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1999, C-433/97 P, IPK κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. 6795).

22 Στο πλαίσιο της αιτιολογήσεως της αποφάσεως αυτής το Δικαστήριο δέχθηκε μεταξύ άλλων τα ακόλουθα:

«15 [...] διαπιστώνεται ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 47 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η [IPK] προσκόμισε στοιχεία σχετικά με αναμίξεις υπαλλήλων της Επιτροπής στην εκτέλεση του σχεδίου, αναμίξεις οι οποίες διασαφηνίστηκαν στις σκέψεις 9 και 10 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και μπορούσαν να έχουν επιπτώσεις στην ομαλή εκτέλεση του σχεδίου.

16 Υπό τέτοιες περιστάσεις, στην Επιτροπή εναπέκειτο να αποδείξει ότι η [IPK] εξακολουθούσε να είναι σε θέση, παρά τις επίμαχες ενέργειες, να εκτελέσει ικανοποιητικώς το σχέδιο.

17 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη απαιτώντας από την [IPK] να αποδείξει ότι οι ενέργειες των υπαλλήλων της Επιτροπής τη στέρησαν από κάθε δυνατότητα να αρχίσει μια πραγματική συνεργασία με τους εταίρους της στο σχέδιο.»

23 Κατόπιν της αναπομπής της υποθέσεως, το Πρωτοδικείο δέχθηκε την προσφυγή με την απόφαση της 6ης Μαρτίου 2001, T-331/94, IPK-München κατά Επιτροπής (Συλλογή 2001, σ. II-779).

24 Με την απόφαση αυτή, υπό τον τίτλο «Ως προς το αντικείμενο της διαφοράς», το Πρωτοδικείο διαπίστωσε τα ακόλουθα:

«34 Στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής, το Πρωτοδικείο καλείται να αποφανθεί επί της νομιμότητας της αποφάσεως της Επιτροπής περί απορρίψεως της καταβολής της δεύτερης δόσεως της [χρηματοδοτικής συνδρομής] που χορηγήθηκε στην προσφεύγουσα για την πραγματοποίηση του σχεδίου Ecodata. Οι λόγοι της απορρίψεως αυτής περιλαμβάνονται στην [επίδικη] απόφαση και στο έγγραφο της 30ής Νοεμβρίου 1993, στο οποίο παραπέμπει η εν λόγω απόφαση.

35 Διαπιστώνεται ωστόσο ότι το έγγραφο της 30ής Νοεμβρίου 1993 αποτελείται από δύο μέρη. Ένα πρώτο μέρος, ήτοι τα σημεία 1 έως 5 του εγγράφου, αφορά την άρνηση της Επιτροπής να καταβάλει τη δεύτερη δόση της [χρηματοδοτικής συνδρομής] και περιλαμβάνει συνεπώς την αιτιολογία της [επίδικης] αποφάσεως. Το δεύτερο μέρος, ήτοι τα σημεία 6 έως 12 του εγγράφου, αφορά την ενδεχόμενη επιστροφή του ήδη καταβληθέντος 60 % της [χρηματοδοτικής συνδρομής]. Μέχρι σήμερα όμως, η Επιτροπή δεν έχει ακόμη λάβει απόφαση επί της επιστροφής αυτής.

36 Κατά συνέπεια, όπως η Επιτροπή αναγνώρισε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, τα σημεία 6 έως 12 του εγγράφου της 30ής Νοεμβρίου 1993 δεν αποτελούν μέρος της αιτιολογίας της [επίδικης] αποφάσεως. Έγινε επίκληση των σημείων αυτών μόνο στο πλαίσιο ενδεχόμενης μελλοντικής αποφάσεως της Επιτροπής να απαιτήσει την επιστροφή της ήδη καταβληθείσας δόσεως της [χρηματοδοτικής συνδρομής]. Η επιχειρηματολογία την οποία ανέπτυξε στην προσφυγή της η προσφεύγουσα σχετικά με τα σημεία 6 έως 12 του εγγράφου της 30ής Νοεμβρίου 1993 πρέπει συνεπώς να θεωρηθεί απαράδεκτη.»

25 Επί της ουσίας, το Πρωτοδικείο δέχθηκε μεταξύ άλλων τα ακόλουθα:

«85 Υπό τις συνθήκες αυτές και ελλείψει άλλων επιχειρημάτων εκ μέρους της Επιτροπής, πρέπει να διαπιστωθεί ότι [η Επιτροπή] δεν απέδειξε ότι, παρά την ανάμιξή της, ιδίως εκείνη που σκοπούσε στο να καταστεί δυνατή η συμμετοχή της Studienkreis στο σχέδιο […], "η [IPK] εξακολουθούσε να είναι σε θέση να εκτελέσει ικανοποιητικώς το σχέδιο [Ecodata]".

86 Επομένως, λαμβανομένου υπόψη ότι, αφενός, ήδη από το θέρος του 1992 έως τις 15 Μαρτίου 1993 τουλάχιστον, η Επιτροπή πίεζε την [IPK] για να συμμετάσχει η Studienkreis στο σχέδιο […] –έστω και αν η πρόταση της [IPK] και η απόφαση περί χορηγήσεως της επιδοτήσεως δεν προβλέπουν τη συμμετοχή της επιχειρήσεως αυτής στο σχέδιο–, πράγμα που κατ' ανάγκη καθυστέρησε την εκτέλεση του σχεδίου, και ότι, αφετέρου, η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι παρά την ανάμιξη αυτή η [IPK] εξακολουθούσε να είναι σε θέση να εκτελέσει ικανοποιητικώς το σχέδιο, πρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της καλής πίστεως, αρνούμενη την καταβολή της δεύτερης δόσεως της [χρηματοδοτικής συνδρομής] για τον λόγο ότι το σχέδιο δεν είχε εκτελεσθεί στις 31 Οκτωβρίου 1993.»

26 Το Πρωτοδικείο εξέτασε στη συνέχεια τον ισχυρισμό της Επιτροπής που αντλείτο από συμπαιγνία μεταξύ Γ. Τζοάνου, 01-Πληροφορικής και IPK, τον οποίο προέβαλε η Επιτροπή στο στάδιο του υπομνήματος αντικρούσεως και διευκρίνισε περαιτέρω με τα ακόλουθα υπομνήματά της, διαπίστωσε δε μεταξύ άλλων τα ακόλουθα:

«88 Πάντως, εφόσον, σχετικά με την τελευταία αυτή ανάμιξη, η Επιτροπή προσπαθεί να επισημάνει την ύπαρξη αθέμιτης συμπαιγνίας μεταξύ του Γ. Τζοάνου, της 01-Πληροφορικής και της [IPK] […], το Πρωτοδικείο πρέπει να αποφανθεί ακόμη επί της εφαρμογής της αρχής fraus omnia corrumpit [της αρχής ότι η διάπραξη απάτης καθιστά άκυρη κάθε πράξη που στηρίζεται σε αυτήν] η οποία, κατά την άποψη της Επιτροπής, δικαιολογεί την απόρριψη της παρούσας προσφυγής.

89 Η Επιτροπή διευκρινίζει συναφώς […] ότι η απόφαση [περί χορηγήσεως] υπήρξε το αποτέλεσμα συμπαιγνίας μεταξύ του Γ. Τζοάνου, της 01-Πληροφορικής και της [IPK]. Προς στήριξη της επιχειρηματολογίας της, η Επιτροπή αναφέρεται στα πρακτικά των ανακρίσεων που διενεργήθηκαν στο πλαίσιο της έρευνας την οποία διέταξε η βελγική δικαιοσύνη κατά του Γ. Τζοάνου. […] Υπογραμμίζει ότι ο R. Freitag, διαχειριστής και ιδιοκτήτης της προσφεύγουσας, δήλωσε ότι ο Γ. Τζοάνος του ζήτησε να τον ονομάσει ετερόρρυθμο εταίρο της ETIC [European Travel Intelligence Center], μιας από τις εταιρίες του, αφήνοντας να εννοηθεί ότι η προσφεύγουσα θα συνήπτε ευχερέστερα συμβάσεις με την Επιτροπή στο μέλλον. […] Επιπλέον, ο Γ. Τζοάνος φέρεται ως υποδείξας στον R. Freitag ότι ένα σχέδιο στο οποίο ο τελευταίος είχε αναφερθεί κατά τη συνεδρίαση της ΓΔ XXIII στη Λισσαβώνα τον Μάιο του 1992 "θα μπορούσε να προχωρήσει" αν του καταβαλλόταν προμήθεια 30000 ECU. […] Προς στήριξη της επιχειρηματολογίας της, η Επιτροπή επισημαίνει ακόμη ότι, από τον Ιούνιο του 1992, η Lex Group εκπροσωπούσε την ETIC στην Ελλάδα (φυλλάδιο αριθ. 1/92 της ETIC). Ο Γ. Τζοάνος όμως ήταν ο ιδρυτής της Lex Group, τα δε καθήκοντα του υπευθύνου επαφών με τους πελάτες της εταιρίας αυτής είχαν ανατεθεί στην Κ. Σαπουντζάκη, τότε μνηστή του, η οποία κατέστη σύζυγός του στη συνέχεια. Η 01-Πληροφορική διαδέχθηκε τη Lex Group ως εκπρόσωπος στην Ελλάδα της ETIC. Η Επιτροπή αναφέρεται επιπλέον στη δήλωση του F. Franck, συνεργάτη της ETIC, η οποία αποδεικνύει σαφώς κατά την άποψή της τη συμπαιγνία μεταξύ του Γ. Τζοάνου, της 01-Πληροφορικής και της [IPK] […]. Είναι χαρακτηριστικό ότι η εταιρία Innovence, ο μόνος συνεργάτης της [IPK] στο πλαίσιο του σχεδίου που δεν είχε σχέσεις ούτε με τον Γ. Τζοάνο ούτε με τον R. Freitag, δεν προσκλήθηκε στη συνάντηση της 24ης Νοεμβρίου 1992 […], η οποία πραγματοποιήθηκε στα γραφεία της ETIC. Η Επιτροπή επισημαίνει ακόμη ότι ο Γ. Τζοάνος είχε στη διάθεσή του τον αριθμό ιδιωτικού τηλεφώνου του R. Freitag. Κατά την τηλεφωνική επικοινωνία που ο H. von Moltke είχε με τον R. Freitag στις 10 Μαρτίου 1993, ο τελευταίος κάλυψε τον Γ. Τζοάνο και κατέστη κατά τον τρόπο αυτό συνένοχός του. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η Επιτροπή αναφέρθηκε ακόμη στην απόφαση του tribunal de grande instance de Paris (δωδέκατο τμήμα) της 22ας Σεπτεμβρίου 2000, με την οποία ο Γ. Τζοάνος καταδικάστηκε σε ποινή φυλακίσεως τεσσάρων ετών για δωροληψία.

90 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι ούτε στην [επίδικη] απόφαση ούτε στο έγγραφο της 30ής Νοεμβρίου 1993, στο οποίο παραπέμπει η [επίδικη] απόφαση, γίνεται μνεία της υπάρξεως συμπεριφοράς συνιστώσας συμπαιγνία μεταξύ του Γ. Τζοάνου, της 01-Πληροφορικής και της [IPK], η οποία θα εμπόδιζε την καταβολή της δεύτερης δόσεως της [χρηματοδοτικής συνδρομής] στην προσφεύγουσα. Η [επίδικη] απόφαση και το έγγραφο της 30ής Νοεμβρίου 1993 ουδεμία ένδειξη

περιλαμβάνουν επιπλέον περί του ότι η Επιτροπή θεωρούσε ότι η [χρηματοδοτική συνδρομή] είχε χορηγηθεί κατά τρόπο αντικανονικό στην [IPK]. Υπό τις συνθήκες αυτές, η προβαλλόμενη από την Επιτροπή εξήγηση σχετικά με την υποτιθέμενη ύπαρξη αθέμιτης συμπαιγνίας μεταξύ των ενδιαφερομένων μερών δεν μπορεί να θεωρηθεί ως διευκρίνιση δοθείσα κατά τη διάρκεια της δίκης σχετικά με αιτιολογία περιλαμβανόμενη στην [επίδικη] απόφαση […].

91 Λαμβανομένου υπόψη ότι, κατά το άρθρο […] 230 ΕΚ, το Πρωτοδικείο πρέπει να περιορίζεται στον έλεγχο της νομιμότητας της [επίδικης] αποφάσεως βάσει της περιλαμβανομένης στην πράξη αυτή αιτιολογίας, η επιχειρηματολογία της Επιτροπής σχετικά με την αρχή fraus omnia corrumpit δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

92 Πρέπει να προστεθεί ότι, αν η Επιτροπή θεωρούσε, μετά την έκδοση της [επίδικης] αποφάσεως, ότι οι μνημονευόμενες ανωτέρω στη σκέψη 89 ενδείξεις ήταν επαρκείς για να συναχθεί το συμπέρασμα της υπάρξεως αθέμιτης συμπαιγνίας μεταξύ του Γ. Τζοάνου, της 01-Πληροφορικής και της [IPK], η οποία καθιστούσε αντικανονική τη διαδικασία χορηγήσεως της επιδοτήσεως υπέρ του σχεδίου Ecodata, θα μπορούσε, αντί να προβάλει κατά τη διάρκεια της παρούσας διαδικασίας μια αιτιολογία μη μνημονευόμενη στην εν λόγω απόφαση, να ανακαλέσει την απόφαση αυτή και να εκδώσει νέα περιλαμβάνουσα όχι μόνον άρνηση καταβολής της δεύτερης δόσεως της [χρηματοδοτικής συνδρομής], αλλά επίσης εντολή επιστροφής της ήδη καταβληθείσας δόσεως.»

27 Τόσο η Επιτροπή όσο και η IPK άσκησαν αναίρεση κατά της ως άνω αποφάσεως του Πρωτοδικείου. Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως η Επιτροπή προέβαλε, μεταξύ άλλων, έναν πέμπτο λόγο αντλούμενο από έλλειψη εξετάσεως της αρχής fraus omnia corrumpit. Η δε IPK ζήτησε την εξαφάνιση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως καθόσον, στις σκέψεις 34 έως 36, αυτή στηρίζεται στην αρχή ότι τα σημεία 6 έως 12 των αιτιολογιών του εγγράφου της Επιτροπής της 30ής Νοεμβρίου 1993 δεν αποτελούσαν μέρος της αποφάσεως περί αρνήσεως πληρωμής της 3ης Αυγούστου 1994.

28 Με την απόφαση της 29ης Απριλίου 2004, C-199/01 P και C-200/01 P, IPK-München και Επιτροπή (Συλλογή 2004, σ. I-4627), το Δικαστήριο απέρριψε ως απαράδεκτη την αίτηση αναιρέσεως της IPK και ως αβάσιμη εκείνη της Επιτροπής.

29 Όσον αφορά τον πέμπτο λόγο που προέβαλε η Επιτροπή, το Δικαστήριο έκρινε τα ακόλουθα:

«62 Η Επιτροπή, με τον δεύτερο και τον πέμπτο λόγο αναιρέσεως, οι οποίοι πρέπει να εξετασθούν από κοινού, προσάπτει στο Πρωτοδικείο, αφενός, ότι δεν έλαβε υπόψη του τα εκτιθέμενα στις σκέψεις 15 και 16 της […] αποφάσεως του Δικαστηρίου 5ης Οκτωβρίου 1999, C-433/97 P, IPK κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. I-6795), ιδίως όσον αφορά το ουσιώδες της προβαλλόμενης αθέμιτης συμπαιγνίας μεταξύ του [Γ. Τζοάνου], της επιχειρήσεως 01-Πληροφορική και της IPK.

63 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η συμπαιγνία αυτή καθυστέρησε την εκτέλεση του σχεδίου τουλάχιστον μέχρι τον Φεβρουάριο του 1993, κατά το μέτρο που, αφενός, οι μετέχοντες στην εκτέλεση του σχεδίου δεν μπορούσαν να συμφωνήσουν ως προς τη χορήγηση κονδυλίων την οποία αξίωσε ο [Γ. Τζοάνος] [υπέρ της ελληνικής επιχειρήσεως], πράγμα που είχε ως συνέπεια την αναστολή της εκτελέσεως του σχεδίου, και κατά το μέτρο που, αφετέρου, η IPK κάλυπτε ρητώς τις ενέργειες του [Γ. Τζοάνου]. Σύμφωνα με τις σκέψεις 15 και 16 της προπαρατεθείσας αποφάσεως του Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 1999, C-433/97 P, IPK κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. I-6795), το Πρωτοδικείο όφειλε να ελέγξει αν η Επιτροπή απέδειξε ότι, παρά τις επίμαχες ενέργειες, η IPK εξακολουθούσε να είναι σε θέση να εκτελέσει ικανοποιητικώς το σχέδιο. Επομένως, κατά την Επιτροπή, μη εξετάζοντας, ως άσχετο, το επιχείρημά της περί μιας τέτοιας συμπαιγνίας, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομικό σφάλμα.

64 Αφετέρου, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο, διαπιστώνοντας ότι δεν είναι ποινικό δικαστήριο και ότι δεν μπορεί να εξετάσει το ζήτημα μιας τέτοιας συμπαιγνίας, παραβίασε τις αρχές dolo agit, qui petit, quod statim redditurus [ενεργεί δολίως όποιος ζητεί αυτό το οποίο θα οφείλει να επιστρέψει πάραυτα] και fraus omnia corrumpit.

65 Αντιθέτως, η IPK υπογραμμίζει ότι δεν υπήρξε καμία αθέμιτη συμπαιγνία μεταξύ του [Γ. Τζοάνου], της επιχειρήσεως 01-Πληροφορική και της ίδιας. Εν πάση περιπτώσει, η νομιμότητα της αποφάσεως πρέπει να εκτιμηθεί αποκλειστικώς από πλευράς της αιτιολογίας με την οποία εκδόθηκε και, όπως έκρινε το Πρωτοδικείο, η επίδικη απόφαση δεν περιέχει καμία διαπίστωση σχετική με δήθεν αθέμιτη συμπαιγνία μεταξύ της IPK, του [Γ. Τζοάνου] και της επιχειρήσεως 01-Πληροφορική.

66 Κατά πάγια νομολογία, η υποχρέωση αιτιολογήσεως μιας βλαπτικής αποφάσεως έχει ως σκοπό να επιτρέψει στο Δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του επί της νομιμότητας της αποφάσεως και να παράσχει στον ενδιαφερόμενο επαρκείς ενδείξεις ώστε να γνωρίζει αν η απόφαση είναι βάσιμη ή αν φέρει το στίγμα ελαττώματος που επιτρέπει την αμφισβήτηση της νομιμότητάς της. Συνεπώς, η αιτιολογία πρέπει, κατ' αρχήν, να ανακοινώνεται στον ενδιαφερόμενο ταυτοχρόνως με την απόφαση που τον βλάπτει και η έλλειψη αιτιολογίας δεν δύναται να καλυφθεί επειδή ο ενδιαφερόμενος πληροφορείται την αιτιολογία κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του Δικαστηρίου [...].

67 Εξάλλου, δυνάμει του άρθρου [...] 230 ΕΚ, το Πρωτοδικείο πρέπει να περιοριστεί στον έλεγχο της νομιμότητας της επίδικης αποφάσεως βάσει της περιλαμβανομένης στην πράξη αυτή αιτιολογίας.

68 Εν προκειμένω, με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή αρνήθηκε να καταβάλει στην IPK, για τους λόγους που περιέχονται στο έγγραφο της 30ής Νοεμβρίου 1993, το υπόλοιπο 40 % της προταθείσας για το σχέδιο αυτό χρηματοδοτικής συνδρομής ύψους 530 000 ECU. Με το τελευταίο αυτό έγγραφο, η Επιτροπή πληροφόρησε την IPK ότι θεωρούσε ότι το εκτελεσθέν μέχρι τις 31 Οκτωβρίου 1993 έργο δεν ανταποκρινόταν ικανοποιητικά στα προβλεπόμενα στην πρόταση και εξέθεσε λεπτομερώς τους λόγους που την ώθησαν να λάβει την απόφαση αυτή στα σημεία 1 έως 6 του εγγράφου αυτού.

69 Από τη σκέψη 15 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι ούτε στο έγγραφο της 30ής Νοεμβρίου 1993 ούτε στην επίδικη απόφαση έγινε μνεία περί της υπάρξεως συμπαιγνίας μεταξύ του [Γ. Τζοάνου], της 01-Πληροφορικής και της IPK. Συνεπώς, ορθώς το Πρωτοδικείο […] δεν θεώρησε μια τέτοια συμπαιγνία ως αιτιολογία της επίδικης αποφάσεως.

70 Εξάλλου, κρίνοντας ότι το έγγραφο της 30ής Νοεμβρίου 1993 και η επίδικη απόφαση δεν περιείχαν καμία ένδειξη περί του ότι η Επιτροπή θεωρούσε ότι η χρηματοδοτική συνδρομή είχε χορηγηθεί στην IPK παρανόμως, το Πρωτοδικείο κατέληξε, ορθώς, ότι η εξήγηση της Επιτροπής περί της δήθεν αθέμιτης συμπαιγνίας μεταξύ των εμπλεκομένων μερών δεν μπορούσε να θεωρηθεί ως διευκρίνιση δοθείσα κατά τη διάρκεια της δίκης σχετικά με την περιλαμβανόμενη στην επίδικη απόφαση αιτιολογία και ότι η παρατεθείσα στη σκέψη 66 της παρούσας αποφάσεως νομολογία έχει εφαρμογή εν προκειμένω.

71 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομικό σφάλμα συνάγοντας, από το σύνολο των σκέψεων αυτών, με τη σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η επιχειρηματολογία της Επιτροπής όσον αφορά την αρχή fraus omnia corrumpit δεν μπορεί να γίνει δεκτή. […]»

Η διοικητική διαδικασία που οδήγησε στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως

30 Με έγγραφο της 30ής Σεπτεμβρίου 2004 η Επιτροπή πληροφόρησε την IPK, αναφερόμενη στην απόφαση IPK-München και Επιτροπή, σκέψη 28 ανωτέρω, ότι διενήργησε επισταμένη έρευνα σχετικά με τον Γ. Τζοάνο, η οποία αποκάλυψε ότι ο τελευταίος ανέθετε συνήθως σχέδια σε επιχειρήσεις στις οποίες ήταν εταίροι ελληνικές επιχειρήσεις που ο ίδιος πρότεινε, από τα κέρδη των οποίων αυτός επωφελείτο προσωπικά. Η Επιτροπή επανεξέτασε τη νομιμότητα και το νομότυπο της διαδικασίας περί χορηγήσεως της επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής και κατέληξε στο

συμπέρασμα ότι η απόφαση περί χορηγήσεως ήταν παράνομη, καθόσον απέρρεε από συμπαιγνία μεταξύ Γ. Τζοάνου και R. Freitag, διευθυντή και ιδιοκτήτη της IPK. Έτσι, η Επιτροπή προτίθετο να «ακυρώσει» την απόφαση περί χορηγήσεως.

31 Με έγγραφα της 26ης Νοεμβρίου και της 23ης Δεκεμβρίου 2004, καθώς και της 21ης Φεβρουαρίου 2005, η IPK κατέθεσε τις παρατηρήσεις της επί του εγγράφου της 30ής Σεπτεμβρίου 2004. Με τα έγγραφα της 23ης Δεκεμβρίου 2004 και της 21ης Φεβρουαρίου 2005 η IPK ζήτησε επίσης την καταβολή της δεύτερης δόσεως της επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής. Η IPK επανέλαβε επισήμως το αίτημα αυτό με έγγραφο της 20ής Ιουλίου 2005.

32 Με έγγραφο της 13ης Μαΐου 2005 [ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382], απευθυνόμενο στην IPK και ειδικότερα στον R. Freitag (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση), η Επιτροπή εξέθεσε ιδίως τα ακόλουθα:

«Υπό τις συνθήκες αυτές, [η Επιτροπή] επανεξέτασε τη διαδικασία περί χορηγήσεως της χρηματοδοτικής συνδρομής προκειμένου εξακριβώσει τη νομιμότητα και το νομότυπό της.

Για τους λόγους που εκτίθενται στα σημεία a έως k κατωτέρω [βλ. σκέψη 33 κατωτέρω], [η Επιτροπή] κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η χορήγηση της [επίμαχης] χρηματοδοτικής συνδρομής ήταν παράνομη και παράτυπη καθόσον αποτελούσε το αποτέλεσμα συμπαιγνίας μεταξύ Γ. Τζοάνου και [R. Freitag].

Για τον λόγο αυτόν η Επιτροπή αποφάσισε να ακυρώσει την προγενέστερη απόφαση περί χορηγήσεως χρηματοδοτικής συνδρομής 530 000 ECU στο πλαίσιο του σχεδίου Ecodata […].

Σύμφωνα με την απόφαση αυτή, η Επιτροπή αρνείται καταρχάς να καταβάλει τη δεύτερη δόση [της επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής] που ανέρχεται σε 212 000 ECU και απορρίπτει το αίτημά σας προς καταβολή τόκων υπερημερίας.

Δεύτερον, η Επιτροπή θα ζητήσει την επιστροφή 318000 ECU, εντόκως.

Η εν λόγω διαταγή εισπράξεως είναι τώρα υπό προετοιμασία και θα σας αποσταλεί σε εύθετο χρόνο.»

33 Κατά την προσβαλλόμενη απόφαση, η συμπαιγνία μεταξύ Γ. Τζοάνου και R. Freitag αποδεικνύεται από τα ακόλουθα στοιχεία:

«α) Η πρόταση του σχεδίου Ecodata υποβλήθηκε κατόπιν της δημοσιεύσεως, στις 26 Φεβρουαρίου 1992, προσκλήσεως υποβολής προσφορών προς στήριξη σχεδίων στον τομέα του τουρισμού και του περιβάλλοντος στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* (ΕΕ C 51, σ. 16). Το σημείο D της εν λόγω προσκλήσεως υποβολής προσφορών, με τίτλο "Κριτήρια επιλογής", απαριθμούσε πέντε τομείς προτεραιότητας για τα σχέδια αυτά. Η δημιουργία μιας τράπεζας δεδομένων, την οποία αφορά το σχέδιο Ecodata, δεν περιλαμβανόταν μεταξύ των πέντε αυτών τομέων. Επομένως, αν ληφθεί ως βάση το γράμμα της επίσημης προσκλήσεως υποβολής προσφορών, είναι αδύνατο να κατανοηθεί για ποιο λόγο υποβάλατε πρόταση με αντικείμενο τη δημιουργία της εν λόγω τράπεζας δεδομένων. Λαμβανομένων υπόψη των προηγούμενων σχέσεών σας με τον Γ. Τζοάνο και των αποδεδειγμένων επαφών μεταξύ σας κατά τον χρόνο υποβολής της προτάσεως που παρατίθεται κατωτέρω, η μόνη εξήγηση είναι ότι ο Γ. Τζοάνος σάς ενημέρωσε ότι ένα τέτοιο σχέδιο θα μπορούσε να τύχει επιχορηγήσεως παρά το γράμμα της προσκλήσεως υποβολής προσφορών.

b) Η τελική επιλογή του σχεδίου Ecodata από τον Γ. Τζοάνο [...] ήταν παράτυπη. Προς εξασφάλιση της διαφανείας, του θεμιτού ανταγωνισμού, της ίσης μεταχειρίσεως και της προσβάσεως στις κοινοτικές χρηματοδοτήσεις, η εκτίμηση και η επιλογή των προτάσεων ενόψει της χρηματοδοτήσεώς τους πρέπει να στηρίζονται στα δημοσιευόμενα στην πρόσκληση υποβολής προσφορών κριτήρια. Τούτο προδήλως δεν συνέβη με το σχέδιο Ecodata, καθόσον αυτό δεν αντιστοιχεί σε κανέναν από τους 5 τομείς που αναφέρονταν στην πρόσκληση. Τα σημεία a) και b) περιλαμβάνουν αμφότερα σαφείς ενδείξεις περί αθέμιτων ενεργειών.

c) Η πρόσκληση υποβολής προσφορών που δημοσιεύθηκε στην *Επίσημη Εφημερίδα [των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων]* ανέφερε ότι το διαθέσιμο για τη χρηματοδότηση ποσό, που ανερχόταν συνολικά σε 2 (δύο) εκατομμύρια ECU, θα κατανεμόταν μεταξύ 25 σχεδίων περίπου. Επομένως, η μέση χρηματοδοτική συνδρομή που θα μπορούσε να αναμένει κάθε ενδιαφερόμενος ανερχόταν κατά προσέγγιση σε 80 000 ECU. Όμως, υποβάλατε πρόταση για κοινοτική συνεισφορά 600 000 ECU (30 % του διαθέσιμου συνολικού ποσού για τη χρηματοδότηση). Η εν λόγω πρόταση θα ήταν εντελώς αδύνατο να υλοποιηθεί αν ο Γ. Τζοάνος δεν σας είχε ενημερώσει προηγουμένως ότι μπορούσατε να λάβετε ευνοϊκή απάντηση.

d) Ο [οριστικός γενικός] προϋπολογισμός για το 1992 περιελάμβανε ένα σημείωμα σχετικό με τον προϋπολογισμό του τουρισμού, το οποίο ανέφερε ότι ένα ελάχιστο όριο 530 000 ECU έπρεπε να αφιερωθεί στη δημιουργία ενός συστήματος πληροφορικής όσον αφορά τον οικολογικό τουρισμό. Ωστόσο, ο τομέας αυτός δεν περιλαμβανόταν στην πρόσκληση υποβολής προσφορών που δημοσιεύθηκε στις 26 Φεβρουαρίου 1992. Δεν είχατε κανένα λόγο να πιστεύετε ότι, παρά την ανυπαρξία οιασδήποτε αναφοράς σχετικής με "τράπεζα δεδομένων ή με σύστημα πληροφορικής" στην πρόσκληση υποβολής προσφορών ή στο αφορών τον προϋπολογισμό σημείωμα σχετικά με την ανάγκη συστήματος πληροφορικής η Επιτροπή είχε την πρόθεση να χρησιμοποιήσει το τμήμα αυτό του προϋπολογισμού την περίοδο ακριβώς εκείνη. Η μόνη δυνατή εξήγηση είναι ότι [ο Γ. Τζοάνος] σάς είχε ενημερώσει για την πρόθεσή του, καθιστώντας με τον τρόπο αυτόν τη διαδικασία επιλογής αθέμιτη και παράτυπη, που απέκλειε κάθε δυνατότητα ανταγωνισμού.

e) Κατά τη διάρκεια της έρευνας που διενήργησε η Επιτροπή, ο F. Franck, πρόεδρος της εταιρίας ETIC, πληροφόρησε δύο υπαλλήλους της Επιτροπής ότι το σύνολο του κειμένου της αιτήσεως χορηγήσεως [χρηματοδοτικής συνδρομής] (της προτάσεως [του σχεδίου] Ecodata) σάς είχε αποσταλεί από τον Γ. Τζοάνο. Η μόνη σας υποχρέωση, στο στάδιο αυτό, ήταν […] να αντιγράψετε το κείμενο σε έντυπο φέρον τα στοιχεία της IPK και να το αποστείλετε στην Επιτροπή. Κατά [τον F. Franck], δεν προβλεπόταν καμία πραγματική συμμετοχή εκ μέρους σας κατά την εκτέλεση του σχεδίου την περίοδο εκείνη· η κατανομή των κονδυλίων μεταξύ των εταίρων θα ήταν ποσοστό 10 % για σας και 90 % για τους λοιπούς εταίρους, μεταξύ των οποίων η 01-Πληροφορική, μια ελληνική εταιρία που είχε προτείνει ο Γ. Τζοάνος. Είναι σαφές ότι τέτοιες πρακτικές στο πλαίσιο της καταρτίσεως μιας προτάσεως νοθεύουν τη διαδικασία επιλογής και συνιστούν συμπαιγνία μεταξύ χρηματιζόμενου υπαλλήλου και τρίτου ο οποίος προφανώς συναινεί.

f) Οι δηλώσεις του F. Franck επιβεβαιώθηκαν εν μέρει από έναν από τους ανταγωνιστές σας. Κατ' αυτόν, δηλώσατε ότι είχατε συζητήσει με τον Γ. Τζοάνο προ της υποβολής της προτάσεως και ότι [εκείνος] σας είχε ενημερώσει ότι θα λαμβάνατε τη χρηματοδοτική συνδρομή αν δεχόσασταν τρεις εταίρους στο σχέδιο οριζόμενους από τον ίδιο. Επρόκειτο για μια απολύτως απαράδεκτη πρόταση εκ μέρους κοινοτικού υπαλλήλου, η οποία έπρεπε να γνωστοποιηθεί αμέσως στις αρμόδιες αρχές. Συνεχίζοντας να συνεργάζεστε με τον εν λόγω υπάλληλο, εκφράσατε τη βούλησή σας να μετάσχετε σε αθέμιτες ενέργειες σε βάρος της Επιτροπής παρά το ότι είχατε από χρόνια συμβατικές σχέσεις το θεσμικό αυτό όργανο.

g) Κατά τη διάρκεια της εκτελέσεως του σχεδίου E[codata] είχατε κάλλιστα τη δυνατότητα να ειδοποιήσετε ότι ο Γ. Τζοάνος είχε αλλοιώσει τη διαδικασία επιλογής και ότι είχε επιχειρήσει να επηρεάσει παρανόμως τη χορήγηση των κονδυλίων. Όμως, κατά τις επαφές σας με υπαλλήλους της ΓΔ XXIII […], ουδέποτε εκφράσατε ανησυχίες, ενώ αντιθέτως προστατεύσατε και υπερασπιστήκατε τον Γ. Τζοάνο. Εντούτοις, όταν ανακριθήκατε από τη βελγική αστυνομία τον Φεβρουάριο

του 1995, εξηγήσατε ότι, τόσο κατά τη διάρκεια της περιόδου από το 1989 μέχρι το 1990 όσο και το 1992, ο Γ. Τζοάνος είχε ήδη κάνει προσφορές, ιδίως σχετικά με τ[ο σχέδιο] Ecodata, από τις οποίες προέκυπτε σαφώς πρόθεση χρηματισμού του. Έστω και αν αρνηθήκατε κατά την ανάκριση της αστυνομίας ότι είχατε δεχθεί τις προσφορές αυτές, το γεγονός ότι δεν αναφέρατε την περίοδο εκείνη τις απόπειρες χρηματισμού ούτε στις αρχές ούτε στους υπαλλήλους της ΓΔ XXIII αλλά, αντιθέτως, συνεχίσατε τη συνεργασία με τον Γ. Τζοάνο αποτελεί σοβαρή ένδειξη μη σύννομης συμπεριφοράς εκ μέρους σας.

h) Όταν ο γενικός διευθυντής της ΓΔ XXIII σας ερώτησε, τον Μάρτιο του 1993, αν είχατε επαφές με τον Γ. Τζοάνο κατά τη διάρκεια της συντάξεως της προτάσεώς σας, αρνηθήκατε κάθε παρέμβαση του Γ. Τζοάνου στο σχέδιο πριν από την υποβολή της προτάσεως και δηλώσατε ότι […] η 01-Πληροφορική είχε προταθεί να μετάσχει κατόπιν συστάσεως του Γ. Τζοάνου κατά τη διάρκεια συζητήσεων μαζί του την περίοδο εκείνη της προετοιμασίας της προτάσεώς σας. Δεδομένου ότι αναγνωρίσατε ότι ο Γ. Τζοάνος είχε αποπειραθεί προηγουμένως να ζητήσει παρανόμως χρήματα, η αποδοχή της συστάσεως αυτής πριν από την υποβολή της προτάσεώς σας, η οποία επρόκειτο στη συνέχεια να εξεταστεί και να εγκριθεί από τον ίδιο τον Γ. Τζοάνο προκειμένου να χορηγηθεί η επίμαχη χρηματοδοτική συνδρομή], είναι ένα άλλο στοιχείο που βεβαιώνει ότι η διαδικασία χορηγήσεως ήταν παράτυπη και είχε αλλοιωθεί.

i) Στα πρακτικά της ανακρίσεως του Γ. Τζοάνου από τη βελγική αστυνομία αναφέρεται ότι, κατά το πρόγραμμα δραστηριοτήτων και επαφών του Γ. Τζοάνου, πραγματοποιήθηκε σύσκεψη μεταξύ σας και Γ. Τζοάνου, καθώς και μεταξύ αυτού και ενός των συνεργατών σας κατά τη διάρκεια της περιόδου εκπονήσεως του σχεδίου Ecodata. Η εν λόγω ένδειξη συμφωνεί με τις δηλώσεις περί των οποίων γίνεται λόγος στα σημεία e) και f). Κατά συνέπεια, η τηλεομοιοτυπία που αποστείλατε στις 31 Μαρτίου 1993 στον γενικό διευθυντή [της ΓΔ XXIII], αιτήσει του, αναφέρουσα ότι δεν είχατε καμία επαφή με τον Γ. Τζοάνο κατά τη διάρκεια της περιόδου προετοιμασίας της προτάσεως, είναι ψευδής.

j) Μια σύσκεψη που πραγματοποιήθηκε τον Νοέμβριο του 1992 μεταξύ Γ. Τζοάνου και [των εταίρων στο σχέδιο] Ecodata στα γραφεία της ETIC, μιας από τις εταιρίες σας, στις Βρυξέλλες σχετικά με την κατανομή κονδυλίων μεταξύ των εταίρων στο σχέδιο αποτελεί, καθώς φαίνεται, παράδειγμα της ως άνω συμπαιγνίας. Η Innovence, η μόνη εταιρία του ομίλου που δεν συνδέεται ούτε με εσάς ούτε με τον Γ. Τζοάνο, δεν κλήθηκε στη σημαντική αυτή σύσκεψη. Ο ιταλός εταίρος, η Tourconsult, εκπροσωπείτο από εσάς υπό την ιδιότητά σας του μετόχου της εταιρίας αυτής.

k) Το γεγονός ότι η μνηστή (που κατέστη σύζυγος) του Γ. Τζοάνου εργαζόταν ως εκπρόσωπος της ETIC στην Ελλάδα (εταιρίας συσταθείσας από την IPK) στο πλαίσιο της Lex Group (συσταθείσας από τον Γ. Τζοάνο) επιβεβαιώνει ότι οι σχέσεις μεταξύ σας και Γ. Τζοάνου ήταν πολυετείς και σχετικά στενές.»

Η απόφαση αναζητήσεως της πρώτης δόσεως της χρηματοδοτικής συνδρομής

34 Κατόπιν αμφισβητήσεως εκ μέρους της IPK όσον αφορά ένα χρεωστικό σημείωμα και μια υπόμνηση προσκλήσεως προς πληρωμή που της είχε αποστείλει η Επιτροπή στις 13 Ιουνίου και στις 31 Αυγούστου 2005, αντιστοίχως, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση C(2006) 6452, της 4ης Δεκεμβρίου 2006 (στο εξής: απόφαση περί αναζητήσεως)

35 Με την απόφαση αυτή η Επιτροπή εξέθεσε, στο άρθρο 1, ότι η IPK είχε έναντί της οφειλή, στις 31 Οκτωβρίου 2006, κύριου ποσού 318 000 ευρώ, πλέων τόκων υπερημερίας από τις 25 Ιουλίου 2005. Στο άρθρο 3 της αποφάσεως περί αναζητήσεως η Επιτροπή δηλώνει στην IPK ότι θα κινηθεί η διαδικασία αναγκαστικής εκτελέσεως σύμφωνα με το άρθρο 256 ΕΚ σε περίπτωση μη πληρωμής εντός δεκαπέντε ημερών από της κοινοποιήσεως της αποφάσεως περί αναζητήσεως. Στο άρθρο 4 της εν λόγω

αποφάσεως αναφέρεται ότι η τελευταία αυτή απόφαση αποτελεί εκτελεστό τίτλο υπό την έννοια του άρθρου 256, πρώτο εδάφιο, ΕΚ.

36 Στις 15 Μαΐου 2007 η IPK, χωρίς να αναγνωρίσει την ύπαρξη υποχρεώσεως σχετικής πληρωμής, επέστρεψε στην Επιτροπή το ζητούμενο με την απόφαση περί αναζητήσεως ποσό.

Η ποινική δίωξη κατά του Γ. Τζοάνου σε εθνικό επίπεδο

37 Η ποινική δίωξη κατά του Γ. Τζοάνου στο Βέλγιο, όσον αφορά, ιδίως, τις ενέργειές του σε σχέση με το σχέδιο Ecodata, κατέληξαν σε απόφαση του Cour d'appel των Βρυξελλών της 6ης Μαΐου 2008 κηρύσσουσα τη δίωξη αυτή απαράδεκτη λόγω παραγραφής.

38 Η ποινική δίωξη κατά του Γ. Τζοάνου στη Γαλλία, που δεν αφορούσε τις ενέργειές του σε σχέση με το σχέδιο Ecodata, κατέληξε στην καταδίκη του ερήμην από το Tribunal de Grande instance de Paris, με απόφαση της 22ας Σεπτεμβρίου 2000 (υπόθεση 9508001053), σε φυλάκιση τεσσάρων ετών και σε πρόστιμο για μια σειρά απατηλών ενεργειών. Η ως άνω καταδίκη επιβεβαιώθηκε από το Cour d'appel de Paris με απόφαση της 3ης Νοεμβρίου 2005 (υπόθεση 04/06084). Η αίτηση αναιρέσεως του Γ. Τζοάνου κατά της τελευταίας αυτής αποφάσεως απορρίφθηκε από το Cour de cassation με απόφαση της 20ής Δεκεμβρίου 2006.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

39 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου, νυν Γενικού Δικαστηρίου, στις 29 Ιουλίου 2005, η IPK άσκησε την παρούσα προσφυγή.

40 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 21 Δεκεμβρίου 2006, η IPK κατέθεσε αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, ζητώντας αναστολή της αναγκαστικής εκτελέσεως της αποφάσεως περί αναζητήσεως μέχρις ότου το Πρωτοδικείο εκδώσει εκτελεστή απόφαση στην υπό κρίση υπόθεση. Η αίτηση αυτή πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-297/05 R.

41 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 16 Φεβρουαρίου 2007 η IPK άσκησε προσφυγή με την οποία ζήτησε την ακύρωση της αποφάσεως περί αναζητήσεως, που πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-41/07.

42 Με διάταξη της 2ας Μαΐου 2007, T-297/05 R, IPK International – World Tourism Marketing Consultants κατά Επιτροπής (που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή), ο Πρόεδρος του Πρωτοδικείου ερμήνευσε την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων περί της οποίας γίνεται λόγος στη σκέψη 40 ανωτέρω ως αίτηση αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως (σκέψη 18 της εν λόγω διατάξεως) και απέρριψε την αίτηση αυτή λόγω ελλείψεως επείγοντος.

43 Με διάταξη του Πρωτοδικείου της 20ής Νοεμβρίου 2009, T-41/07, IPK International – World Tourism Marketing Consultants κατά Επιτροπής (που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 15), το Πρωτοδικείο αποφάσισε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 113 του Κανονισμού Διαδικασίας του, την κατάργηση της δίκης στην υπόθεση T-41/07, καθόσον η IPK είχε επιστρέψει στην Επιτροπή το ποσό που της εζητείτο με την απόφαση περί αναζητήσεως, οπότε η προσφυγή είχε καταστεί άνευ αντικειμένου.

44 Η IPK ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

45 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την IPK στα δικαστικά έξοδα.

46 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο να καλέσει διάφορα άτομα ως μάρτυρες. Επιπλέον, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 64, παράγραφος 3, στοιχείο δ΄, και παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, ζητεί την προσκόμιση ορισμένων εγγράφων της Επιτροπής. Έτσι, ζητεί, κατ' ουσίαν, από το Γενικό Δικαστήριο να διατάξει την Επιτροπή να προσκομίσει, ιδίως, «τα έγγραφα της ΓΔ XXIII και της Γενικής Διευθύνσεως ελέγχου οικονομικών όσον αφορά το σχέδιο και το σύνολο των εγγράφων που αφορούν τις έρευνες που διεξήχθησαν σχετικά με τα επίμαχα εν προκειμένω μέτρα» και να εξετάσει τα αφορώντα την πρώτη επίδικη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου (Τ-331/94) έγγραφα, καθόσον τα έγγραφα αυτά «έχουν σημασία προς εκτίμηση της παρούσας προσφυγής». Η Επιτροπή κατονομάζει επίσης διάφορα άτομα που μπορούν να κληθούν ως μάρτυρες και προτείνει στο Γενικό Δικαστήριο να στηριχθεί στη δικογραφία της υποθέσεως Τ-331/94.

47 Με έγγραφο της 30ής Απριλίου 2010, στο πλαίσιο μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο ζήτησε από τους διαδίκους να καταθέσουν ορισμένα έγγραφα και τους έθεσε ορισμένες ερωτήσεις καλώντας τους να απαντήσουν εγγράφως. Οι διάδικοι συμμορφώθηκαν εμπροθέσμως προς τα εν λόγω μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας.

48 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (τρίτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

49 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις που τους έθεσε το Γενικό Δικαστήριο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 9ης Ιουνίου 2010. Επιπλέον, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο ζήτησε από τους διαδίκους να καταθέσουν ορισμένα έγγραφα και να διευκρινίσουν ορισμένα ζητήματα εγγράφως. Οι διάδικοι συμμορφώθηκαν εμπροθέσμως προς τα ως άνω μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας. Αφού οι διάδικοι διατύπωσαν τις παρατηρήσεις τους επί των κατατεθέντων εγγράφων και επί των σχετικών διευκρινίσεων, η προφορική διαδικασία περατώθηκε στις 2 Σεπτεμβρίου 2010.

Σκεπτικό

Προκαταρκτική παρατήρηση

50 Προς στήριξη της προσφυγής της η προσφεύγουσα προβάλλει τέσσερις λόγους. Ο πρώτος λόγος αντλείται από το ότι δεν πληρούνται οι αναγκαίες προϋποθέσεις για την ακύρωση αποφάσεως για τη χορήγηση χρηματοδοτικής συνδρομής. Ο δεύτερος

και ο τρίτος λόγος αντλούνται, αντιστοίχως, από προσβολή της αρχής της χρηστής διοικήσεως και από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως υπό την έννοια του άρθρου 253 ΕΚ. Ο τέταρτος λόγος, που προβάλλεται επικουρικώς, αντλείται από την «απαγόρευση επαναλήψεως ακυρωθεισών αποφάσεων».

51 Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να εκθέσει, καταρχάς, το σύνολο των επιχειρημάτων σχετικά με την απόδειξη της συμπαιγνίας που συνδέονται, ειδικότερα, με τον πρώτο λόγο και να τα εξετάσει, στη συνέχεια, από κοινού με τον λόγο αυτόν.

Επί της αποδείξεως της συμπαιγνίας και επί του πρώτου λόγου

Επιχειρήματα των διαδίκων

— Επί της αποδείξεως συμπαιγνίας για την οποία φέρει ευθύνη η IPK

52 Η IPK αμφισβητεί τη συμπαιγνία περί της οποίας γίνεται λόγος στην προσβαλλόμενη απόφαση. Η εν λόγω επιχειρηματολογία, την οποία ανέπτυξε η Επιτροπή μετά την αρνητική γι' αυτήν έκβαση της πρώτης επίδικης διαδικασίας (βλ. σκέψεις 18 έως 28 ανωτέρω), είχε ως μόνο σκοπό να επιρρίψει την ευθύνη για τις παράνομες πράξεις που είχαν διαπραχθεί στο πλαίσιο των υπηρεσιών της Επιτροπής στην IPK, η οποία είναι το ουσιαστικό θύμα τους.

53 Η IPK υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι έλαβε γνώση του σχεδίου Ecodata μέσω της 01-Πληροφορικής στο πλαίσιο τηλεφωνικής επικοινωνίας της 16ης Μαρτίου 1992, κατόπιν της οποίας η 01-Πληροφορική της είχε υποβάλει, στις 3 Απριλίου 1992, ένα προσχέδιο του σχεδίου. Η IPK ανέπτυξε σε μεγάλο βαθμό τα περιλαμβανόμενα στο προσχέδιο αυτό και υπέβαλε στην Επιτροπή, στις 22 Απριλίου 1992, την πρώτη της πρόταση του σχεδίου Ecodata, που προέβλεπε τη συνεργασία των εταιριών Innovence, Tourconsult και 01-Πληροφορική. Εντούτοις, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η IPK αναγνώρισε απαντώντας σε ερώτημα του Γενικού Δικαστηρίου ότι έλαβε το προσχέδιο της 01-Πληροφορικής μόλις στις 20 Απριλίου 1992, πράγμα το οποίο σημειώθηκε στα πρακτικά της επ' ακροατηρίου συζητήσεως.

54 Μόνο μετά την απόφαση περί χορηγήσεως ο Γ. Τζοάνος επιδίωξε για πρώτη φορά να επιβάλει, ανεπιτυχώς, λόγω της αντιθέσεως της IPK, την ανάθεση στη 01-Πληροφορική ουσιώδους μέρους των εργασιών και των κονδυλίων, λόγω της σημαντικής θέσεώς της στον τομέα των τραπεζών δεδομένων. Αντιθέτως προς όσα διατείνεται η Επιτροπή, καμία συμφωνία σχετική με το εν λόγω σχέδιο δεν είχε συναφθεί μεταξύ IPK και Γ. Τζοάνου πριν από την απόφαση περί χορηγήσεως, ενώ δεν είχε προβλεφθεί να χορηγηθεί το 10 % της χρηματοδοτικής συνδρομής στην IPK και το υπόλοιπο 90 % στους λοιπούς εταίρους του σχεδίου Ecodata. Οι επαφές μεταξύ IPK και Γ. Τζοάνου προ της αποφάσεως περί χορηγήσεως δεν είχαν καμία σχέση με το σχέδιο αυτό και δεν ασκούν επιρροή όσον αφορά την παρούσα διαδικασία. Η IPK συμπεριφέρθηκε πάντοτε εντίμως έναντι της Επιτροπής και ζήτησε ματαίως εμπιστευτική συνάντηση με τον ιεραρχικώς προϊστάμενο του Γ. Τζοάνου για να εκθέσει τις αιτιάσεις της όσον αφορά τις ενέργειες του τελευταίου.

55 Όσον αφορά το ένατο εδάφιο, στοιχείο a, της προσβαλλομένης αποφάσεως, ήτοι το γεγονός ότι δεν υπήρξε ειδική πρόσκληση υποβολής προσφορών για τη δημιουργία τράπεζας δεδομένων όπως αυτής που προτεινόταν με το σχέδιο Ecodata, η IPK ισχυρίζεται η πρόσκληση υποβολής προσφορών δεν περιελάμβανε περιοριστικά κριτήρια επιλογής, έτσι ώστε, εκτός από τους περιορισμούς που ρητώς μνημονεύονταν και βάσει του σημείου Β της εν λόγω προσκλήσεως υποβολής προσφορών, όλα τα καινοτόμα σχέδια προς οικολογική ανάπτυξη του τουρισμού ήταν υποστηρίξιμα. Στο πλαίσιο αυτό, υπήρξε πρόδηλη σχέση μεταξύ των κονδυλίων που προέβλεπε ο τελικός γενικός προϋπολογισμός για το 1992 και της προσκλήσεως υποβολής προσφορών. Έτσι, δεν προξενεί έκπληξη το ότι η IPK υπέβαλε το σχέδιο Ecodata.

56 Όσον αφορά το ένατο εδάφιο, στοιχείο b, της προσβαλλομένης αποφάσεως, σχετικά με τον φερόμενο ως παράτυπο χαρακτήρα της επιλογής του σχεδίου Ecodata από τον Γ. Τζοάνο, η IPK επισημαίνει ότι δεν είχε καμία επιρροή επί μιας τέτοιας πράξεως, καθαρά εσωτερικής ως προς την Επιτροπή, από την οποία, εν πάση περιπτώσει, δεν μπορεί να συναχθεί η ύπαρξη συμπαιγνίας. Η IPK δεν αντιλαμβάνεται εξάλλου για ποιο λόγο η απόφαση περί χορηγήσεως είναι παράτυπη, δεδομένου ότι, αφενός, η πρόταση του σχεδίου Ecodata ικανοποιούσε απολύτως την ανάγκη δημιουργίας δικτύου πληροφοριών περί των σχεδίων οικολογικού τουρισμού στην Ευρώπη, όπως προέβλεπε ο τελικός γενικός προϋπολογισμός για το 1992, και, αφετέρου, όπως παραδέχθηκε η ίδια η Επιτροπή τροποποιώντας το κείμενο της προσβαλλομένης αποφάσεως σε σχέση με εκείνο του εγγράφου της της 30ής Σεπτεμβρίου 2004, η σχετική επιλογή δεν έπρεπε να γίνει υποχρεωτικά με βάση μόνον τα κριτήρια που απαριθμούνται, για παράδειγμα, στην πρόσκληση υποβολής προσφορών.

57 Όσον αφορά το ένατο εδάφιο, στοιχείο c, της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το οποίο η IPK ζήτησε το εξωφρενικό ποσό των 600 000 ECU ως χρηματοδοτική συνδρομή, που αποτελούσε το 30 % της προβλεπομένης για 25 σχέδια περίπου συνολικής επιχορηγήσεως, η IPK απορρίπτει την επιχειρηματολογία της Επιτροπής ως «αντίθετη προς την επιβαλλόμενη οικονομική μέθοδο εκτιμήσεως». Η εν λόγω μέθοδος εκτιμήσεως αποκλείει εκ προοιμίου τη δυνατότητα «διαμοιρασμού» των προς χορήγηση ποσών των κοινοτικών ενισχύσεων μεταξύ των σχεδίων. Δεδομένου ότι η IPK εκτίμησε το κόστος του σχεδίου Ecodata σε ένα εκατομμύριο ECU, υπέβαλε αίτηση αντιστοιχούσα στο ποσοστό της κοινοτικής συγχρηματοδοτήσεως (60 %).

58 Όσον αφορά το ένατο εδάφιο, στοιχείο d, της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το οποίο μόνον η πρόθεση του Γ. Τζοάνου, που είχε γνωστοποιηθεί στην IPK, να δεχθεί το σχέδιο Ecodata μπορούσε να εξηγήσει την αίτηση της IPK, η εταιρία αυτή διατείνεται, κατ' ουσίαν, ότι τόσο το κείμενο του τελικού γενικού προϋπολογισμού για το 1992 όσο και εκείνο της προσκλήσεως υποβολής προσφορών είχαν γνωστοποιηθεί και ήταν προσβάσιμα για το κοινό. Για να μπορεί να στηριχθεί η εσφαλμένη αυτή άποψη της Επιτροπής περί δήθεν διαρροής πληροφοριών, θα έπρεπε τα κείμενα αυτά να ήταν εμπιστευτικά.

59 Η IPK αμφισβητεί το ένατο εδάφιο, στοιχείο e, της προσβαλλομένης αποφάσεως, που στηρίζεται στη μαρτυρία του F. Franck, κατά την οποία, αφενός, το κείμενο της αιτήσεως χρηματοδοτικής συνδρομής είχε προετοιμαστεί καθ' ολοκληρία από τον Γ. Τζοάνο και απλώς η IPK το είχε αντιγράψει σε έντυπο με την επωνυμία της ιδίας και το απέστειλε στην Επιτροπή και, αφετέρου, δεν αναμενόταν από την IPK καμία ουσιαστική συμμετοχή, καθόσον αυτή θα ελάμβανε το 10 % του ποσού της επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής, ενώ το απομένον 90 % θα έπρεπε να καταβληθεί κυρίως στη 01-Πληροφορική, τη συμμετοχή της οποία είχε προτείνει ο Γ. Τζοάνος. Κανένα αποδεικτικό στοιχείο δεν στηρίζει την υπόθεση αυτή. Αντιθέτως, ο πρόεδρος της 01-Πληροφορικής είχε καταρτίσει αρχικά ένα προσχέδιο του σχεδίου Ecodata, το οποίο γνωστοποιήθηκε στη συνέχεια στην IPK.

60 Εξάλλου, πριν από την απόφαση περί χορηγήσεως, ουδέποτε είχε τεθεί κάποιο ζήτημα ότι η IPK είχε εισπράξει το 10 % του ποσού της συνδρομής χωρίς να παράσχει κάποια υπηρεσία έναντι αυτού. Μόνον κατόπιν της αποφάσεως αυτής ο Γ. Τζοάνος επιχείρησε ματαίως να αναμιχθεί στις σχέσεις μεταξύ των εταίρων του σχεδίου Ecodata. Η Επιτροπή στηρίζει τις εσφαλμένες υποθέσεις της μόνο στη μη αξιόπιστη μαρτυρία του F. Franck. Όμως, ο τελευταίος δεν υπήρξε ποτέ ούτε υπάλληλος ούτε εκπρόσωπος της IPK, καθόσον ο ρόλος του περιοριζόταν στη διαχείριση μιας εταιρίας συμβούλων που ανέπτυσσε δραστηριότητα εκμισθώσεως γραφείων στις Βρυξέλλες (Βέλγιο), με την οποία η IPK συνδεόταν, για ένα έτος περίπου, με σύμβαση μισθώσεως γραφείων. Η IPK κατήγγειλε την εν λόγω σύμβαση κατόπιν σοβαρών παρατυπιών εκ μέρους του F. Franck σε βάρος της. Στη συνέχεια, ο τελευταίος επιχείρησε να καταχωρίσει στα οικεία μητρώα μια εταιρία με την ονομασία IPK International στο Λουξεμβούργο, ενέργεια στην οποία αντιτάχθηκε η IPK. Τα περιστατικά αυτά αποτελούν την αφορμή για τις ψευδείς κατηγορίες του F. Franck σε βάρος της IPK.

61 Η IPK αμφισβητεί επίσης το ένατο εδάφιο, στοιχείο f, της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το οποίο ο Γ. Τζοάνος είχε υποχρεώσει την IPK να δεχθεί τρεις εταίρους που υπέδειξε ο ίδιος πριν από την απόφαση περί χορηγήσεως. Η Επιτροπή δεν παραθέτει το όνομα του ανταγωνιστή της IPK που διατύπωσε τον εσφαλμένο αυτό ισχυρισμό. Η IPK εκτιμά ωστόσο ότι πρόκειται για την εταιρία Studienkreis, η οποία είχε κάθε συμφέρον να μετάσχει στην εκτέλεση του σχεδίου Ecodata λόγω της αναμενόμενης αφερεγγυότητάς της και της οποίας τη συμμετοχή είχε ζητήσει επιμόνως η Επιτροπή (απόφαση IPK-München κατά Επιτροπής, σκέψη 23 ανωτέρω, σκέψη 75). Τα περιστατικά αυτά αρκούν για να θέσουν υπό αμφισβήτηση την αξιοπιστία του εν λόγω ισχυρισμού. Τέλος, ο ισχυρισμός αυτός, ο οποίος κάθε άλλο παρά αποδεικνύει κάποια συμπαιγνία της IPK, στηρίζει αντιθέτως το παράνομο των ενεργειών

της Επιτροπής που διατηρούσε μιαν απαράδεκτη σχέση κοινών συμφερόντων με τη Studienkreis.

62 Όσον αφορά το ένατο εδάφιο, στοιχείο g, της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το οποίο η IPK παρέλειψε να καταγγείλει στην Επιτροπή τις απατηλές ενέργειες του Γ. Τζοάνου, η IPK υποστηρίζει ότι η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να συνηγορεί υπέρ της αιτιάσεως που αντλείται από προβαλλόμενη συμπαιγνία, δεδομένου ότι όλα τα στοιχεία των οποίων γίνεται επίκληση είναι μεταγενέστερα της αποφάσεως περί χορηγήσεως. Επιπλέον, η εν λόγω αιτίαση στερείται ερείσματος, καθόσον η IPK επιχείρησε να εκφράσει τα παράπονά της σε ανώτερα στελέχη της Επιτροπής σχετικά με τις ενέργειες του Γ. Τζοάνου, του οποίου έπεσε θύμα. Προς τούτο, τον Αύγουστο του 1992 είχε ζητήσει συνομιλία με τον H. von Moltke, γενικό διευθυντή της ΓΔ XXIII, χωρίς τη συμμετοχή του Γ. Τζοάνου. Εντούτοις, ο H. von Moltke κάλεσε τον Γ. Τζοάνο στη συνέντευξη της 30ής Σεπτεμβρίου 1992 και δήλωσε στην IPK ότι η διαδικασία περί χορηγήσεως ήταν νομότυπη. Όσον αφορά την εκ μέρους της Επιτροπής επίκληση γεγονότων των ετών 1989, 1990 και 1992, η IPK ισχυρίζεται ότι δεν διέθετε την περίοδο εκείνη ούτε αποδείξεις ούτε καν ενδείξεις που να της παρέχουν τη δυνατότητα να απευθυνθεί στην Επιτροπή. Ακόμη, τα γεγονότα αυτά ούτε είχαν σχέση με το σχέδιο Ecodata ούτε είχαν επίπτωση επί της αποφάσεως περί χορηγήσεως.

63 Για τους λόγους που παρατίθενται στη σκέψη 53 ανωτέρω, η IPK απορρίπτει επίσης τον ισχυρισμό που περιλαμβάνεται στο ένατο εδάφιο, στοιχείο h, της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά τον οποίο το γεγονός ότι αρνήθηκε τον Μάρτιο του 1993 τις φερόμενες λαθροχειρίες του Γ. Τζοάνου στο σχέδιο Ecodata πριν αυτό υποβληθεί στην Επιτροπή αποτελεί ένδειξη περί της συμπαιγνίας της IPK.

64 Ομοίως, η IPK αμφισβητεί το ένατο εδάφιο, στοιχείο i, της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το οποίο η ίδια είχε προβεί σε ψευδή δήλωση, που αντιφάσκει προς τα συνταχθέντα από τη βελγική αστυνομία πρακτικά της ανακρίσεως του Γ. Τζοάνου, αναφέροντας σε μια τηλεομοιοτυπία της 31ης Μαρτίου 1993 απευθυνόμενη στον H. von Moltke ότι ούτε ο R. Freitag ούτε ο υπάλληλός του είχαν επαφή με τον Γ. Τζοάνο

κατά τη διάρκεια του σταδίου της προετοιμασίας του σχεδίου Ecodata. Τέτοιες επαφές δεν υπήρξαν. Η IPK προσθέτει ότι αν υπήρξε τέτοια επαφή, αυτή θα αφορούσε τους Γ. Τζοάνο και F. Franck, οπότε ο τελευταίος θα έπρεπε να ενεργούσε χωρίς την άδεια της IPK και εν αγνοία της.

65 Όσον αφορά το ένατο εδάφιο, στοιχείο j, της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το οποίο, τον Νοέμβριο του 1992, πραγματοποιήθηκε μια σύσκεψη μεταξύ Γ. Τζοάνου, 01-Πληροφορικής και IPK, η οποία ταυτόχρονα εκπροσώπησε την Tourconsult, η IPK διατείνεται ότι αγνοούσε ότι οι εταιρίες Innovence και Tourconsult δεν είχαν προσκληθεί. Ακόμη, δεν ήταν σε θέση να προβλέψει ότι η εν λόγω σύσκεψη αφορούσε την κατανομή των εργασιών μεταξύ των μετεχουσών επιχειρήσεων. Κατά τα λοιπά, οι προσπάθειες αναμίξεως του Γ. Τζοάνου με την ευκαιρία αυτή δεν αποτελούν ένδειξη περί της προβαλλόμενης συμπαιγνίας, καθόσον η εν λόγω σύσκεψη ήταν μεταγενέστερη της αποφάσεως περί χορηγήσεως. Η IPK προσθέτει ότι, καίτοι αληθεύει ότι είχε μια συμβολική συμμετοχή 1 000 ευρώ στην Tourconsult –από την οποία δεν κατόρθωσε να αποσυρθεί–, εντούτοις δεν εκπροσώπησε την εταιρία αυτή κατά την εν λόγω σύσκεψη μέσω του R. Freitag, ο οποίος δεν είχε εντολή προς τούτο. Αντιθέτως, την Tourconsult διηύθυνε και εκπροσωπούσε ο F., ο οποίος ενήργησε για λογαριασμό της Tourconsult στο πλαίσιο άλλων σχεδίων που πραγματοποιήθηκαν για την Επιτροπή. Απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, η IPK εξέθεσε περαιτέρω ότι επιχείρησε εις μάτην να ζητήσει την επιστροφή της συνεισφοράς της κεφαλαίου 1 000 ευρώ από τον F. και ότι τελικά εγκατέλειψε την ιδέα να προσφύγει στα δικαστήρια προς τον σκοπό αυτόν.

66 Όσον αφορά, τέλος, το ένατο εδάφιο, στοιχείο k), της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το οποίο η Κ. Σαπουντζάκη, μνηστή και μέλλουσα σύζυγος του Γ. Τζοάνου, εργαζόταν υπό την ιδιότητα της Ελληνίδας εκπροσώπου της ETIC, συσταθείσας από την IPK, στο πλαίσιο της Lex Group, συσταθείσας από τον Γ. Τζοάνο, γεγονός που επιβεβαιώνει ότι οι σχέσεις μεταξύ R. Freitag και Γ. Τζοάνου ήταν πολυετείς και σχετικά στενές, η IPK υποστηρίζει ότι αγνοούσε τις προσωπικές σχέσεις μεταξύ Γ. Τζοάνου και της μνηστής του, ότι η τελευταία, φερόμενη ως ιδιοκτήτρια της Lex Group, αποτελούσε για την IPK απλώς το αρμόδιο για την επικοινωνία άτομο στην Ελλάδα και ότι, εν πάση περιπτώσει, ένα τέτοιο στοιχείο δεν παρέχει τη δυνατότητα να συναχθεί η ύπαρξη πολυετών και στενών μεταξύ της εταιρίας αυτής και του ζεύγους Τζοάνου.

67 Εξάλλου, επιπλέον του γεγονότος ότι η Επιτροπή δικαιολογεί τους ισχυρισμούς της στηριζόμενη στις αμφίβολης ισχύος δηλώσεις του Γ. Τζοάνου, κατά του οποίου είχε ασκηθεί ποινική δίωξη στη Γαλλία και στο Βέλγιο, και του F. Franck, ο οποίος διέπραξε παρατυπίες στο πλαίσιο της δραστηριότητάς του για λογαριασμό της IPK, παρέλειψε να λάβει αρκούντως υπόψη ορισμένα απαλλακτικά στοιχεία που διαψεύδουν την ύπαρξη συμπαιγνίας. Έτσι, ουδέποτε κινήθηκε κάποια ποινική διαδικασία κατά της IPK, ενώ οι γαλλικές και βελγικές αρχές κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι δεν υφίστατο η παραμικρή υποψία ότι ο R. Freitag διέπραξε οποιαδήποτε παράβαση. Επιπλέον, οι εσωτερικές έρευνες που διενήργησε η Επιτροπή δεν απέδειξαν ότι η χορήγηση της εν λόγω χρηματοδοτικής συνδρομής ήταν παράτυπη.

68 Αντιθέτως, από την πρώτη επίδικη διαδικασία προκύπτει ότι η Επιτροπή είχε ασκήσει παρανόμως πίεση στην IPK (απόφαση IPK-München κατά Επιτροπής, σκέψη 23 ανωτέρω, σκέψεις 75 και 85). Επιπλέον, η IPK ανέφερε εγκαίρως τις ενέργειες του Γ. Τζοάνου και επιχείρησε, ήδη από τον Αύγουστο του 1992, να ζητήσει εμπιστευτική συνομιλία με τον H. von Moltke επ' αυτού.

69 Η IPK εκθέτει περαιτέρω ότι η έρευνα της βελγικής αστυνομίας ήταν συνέπεια καταγγελίας που υπέβαλε η IPK στις 27 Απριλίου 1994 κατά του H. von Moltke και μιας συνεντεύξεως που έδωσε η ίδια στις 4 Μαΐου 1994 στην εφημερίδα *The European*. Η IPK δεν θα υπέβαλλε καταγγελία αν έπρεπε να φοβάται ότι θα εκτεθεί στον κίνδυνο ασκήσεως ποινικής διώξεως, οπότε η μόνη υποστηρίξιμη εξήγηση του διαβήματος αυτού ήταν ότι δεν υπήρχε συμπαιγνία μεταξύ της ιδίας και του Γ. Τζοάνου. Αντιθέτως, η IPK αντιτάχθηκε στις απαιτήσεις του Γ. Τζοάνου αναλαμβάνοντας η ίδια την υλοποίηση και τον συντονισμό του μεγαλύτερου μέρους του σχεδίου Ecodata, αντιθέτως προς τη βούληση του Γ. Τζοάνου, ο οποίος ήθελε να ευνοήσει την 01-Πληροφορική. Δεδομένου ότι η IPK είχε επενδύσει δικά της κονδύλια στο σχέδιο Ecodata, το συνολικό κόστος του οποίου ανερχόταν σε ποσό υπερβαίνον το ένα εκατομμύριο ευρώ, είχε προσωπικό και άμεσο συμφέρον για την επιτυχία του. Ωστόσο, αν υφίστατο η προβαλλόμενη συμπαιγνία, τα γεγονότα θα είχαν λάβει οπωσδήποτε διαφορετική τροπή. Ειδικότερα, σε μια τέτοια περίπτωση, η IPK θα είχε τηρήσει τις προβαλλόμενες συμφωνίες, προκειμένου να εισπράξει ένα μέρος της χρηματοδοτικής συνδρομής χωρίς να παράσχει κάποια υπηρεσία έναντι αυτής.

70 Η Επιτροπή φρονεί ότι η παρούσα διαφορά πρέπει να εξεταστεί σε συνάρτηση με την όλη αλληλουχία του συστήματος χρηματισμού που είχε δημιουργήσει στα τέλη της δεκαετίας του'80 και στις αρχές της δεκαετίας του'90 ο πρώην προϊστάμενος της μονάδας «Τουρισμός» της ΓΔ XXIII Γ. Τζοάνος. Το εν λόγω σύστημα στηριζόταν κυρίως στην καταβολή «αποζημιώσεων», ανάλογων προς τις καταβαλλόμενες από την Επιτροπή επιχορηγήσεις, σε εταιρίες συμβούλων ελεγχόμενες από τον Γ. Τζοάνο ή από τη μνηστή του, Κ. Σαπουντζάκη, νυν σύζυγό του. Η Επιτροπή εκθέτει ότι ο Γ. Τζοάνος καταδικάστηκε οριστικά στη Γαλλία για παραπτώματα αυτού του είδους και ότι εκκρεμεί τώρα στο Βέλγιο ποινική διαδικασία κατά του ιδίου και της συζύγου του.

71 Ο Γ. Τζοάνος καταζητείται με διεθνές ένταλμα συλλήψεως και πιθανότατα ευρίσκεται στην Ελλάδα, χώρα η οποία αρνείται την έκδοσή του. Η φιλοχρηματία του Γ. Τζοάνου, που έφερε το προσωνύμιο «κύριος τριάντα τοις εκατό», ήταν γνωστή στους ενδιαφερομένους, ιδίως στον διευθυντή και ιδιοκτήτη της IPK, R. Freitag. Κατά διάφορα πρακτικά που συνέταξε η βελγική αστυνομία, οι R. Freitag και Γ. Τζοάνος διατηρούσαν επαφή ήδη από το 1989. Έτσι, ο Γ. Τζοάνος είχε προτείνει στον R. Freitag να καταστεί εταίρος στην εταιρία European Travel Monitor προκειμένου να διευκολύνει την εκ μέρους της Επιτροπής ανάθεση εργασιών στην εταιρία αυτή. Οι ελεγχόμενες από τον R. Freitag εταιρίες είχαν λάβει εξάλλου, μόνο κατά την περίοδο από το 1991 έως το 1992 επιχορηγήσεις της Επιτροπής ύψους 949 365 ECU.

72 Όσον αφορά το σχέδιο Ecodata, η Επιτροπή επαναλαμβάνει τον ισχυρισμό κατά τον οποίο ο Γ. Τζοάνος πληροφόρησε τον R. Freitag περί της δυνατότητάς του να λάβει ένα σημαντικό ποσό στο πλαίσιο της χρηματοδοτικής συνδρομής για ένα σύστημα πληροφορικής όσον αφορά σχέδια οικολογικού τουρισμού. Ο Γ. Τζοάνος άφησε να εννοηθεί ότι η IPK θα μπορούσε να λάβει μια τέτοια χρηματοδοτική συνδρομή αν υπέβαλλε σχετική αίτηση η οποία θα της αποστελλόταν προσυμπληρωμένη. Θα ελάμβανε τότε το 10% των κονδυλίων για τον σκοπό αυτό και μόνον. Το υπόλοιπο μέρος των κονδυλίων θα κατανεμόταν μεταξύ των λοιπών μετεχουσών στο σχέδιο εταιριών, ιδίως στη 01-Πληροφορική, ελληνική επιχείρηση ευρισκόμενη, όπως και η εταιρία Lex Group, υπό την επιρροή του Γ. Τζοάνου, την οποία παρανόμως ευνοούσε ο ίδιος (απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Μαρτίου 1998, T-74/96, Τζοάνος κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1998, σ. I-A-129 και II-343, σκέψεις 252 έως 255).

73 Λαμβανομένης υπόψη της αδυναμίας των άλλων επιχειρηματιών να διαγνώσουν την εν λόγω δυνατότητα λήψεως χρηματοδοτικής συνδρομής ελλείψει ρητής προσκλήσεως υποβολής προσφορών, η IPK ήταν η μόνη που υπέβαλε αίτηση χρηματοδοτικής συνδρομής για τη δημιουργία βάσεως δεδομένων για σχέδια οικολογικού τουρισμού. Κατά τη διάρκεια των θερινών διακοπών ο Γ. Τζοάνος εύκολα μπορούσε να χορηγήσει τη συνδρομή στην IPK, τούτο δε παρά την έκδηλη έκπληξη της Studienkreis –η οποία είχε συνεργαστεί προηγουμένως με την Επιτροπή για ένα παρεμφερές σχέδιο– όσον αφορά την ως άνω χορήγηση, που πραγματοποιήθηκε χωρίς πρόσκληση υποβολής προσφορών.

74 Πριν ακόμα εκδοθεί η απόφαση περί χορηγήσεως, η εταιρία ETIC, συσταθείσα από την IPK, εκπροσωπήθηκε στην Ελλάδα από την εταιρία Lex Group, ανήκουσα κατά 10 % στον Γ. Τζοάνο (απόφαση Τζοάνος κατά Επιτροπής, σκέψη 72 ανωτέρω, σκέψεις 58 έως 79). Η υπεύθυνη πελατών ήταν η Κ. Σαπουντζάκη, τότε μνηστή και αργότερα σύζυγος του Γ. Τζοάνου.

75 Κατόπιν της αποφάσεως περί χορηγήσεως, ο R. Freitag θεώρησε ότι δεν δεσμεύεται πλέον από τη συμφωνία που είχε συνάψει με τον Γ. Τζοάνο, οπότε ο τελευταίος υποχρεώθηκε να ασκήσει πίεση στην IPK για να επιβάλει την υλοποίηση του σχεδίου όπως προβλεπόταν αρχικά.

76 Όταν το σχέδιο αφαιρέθηκε από τον Γ. Τζοάνο, στις 26 Μαρτίου 1993, η IPK, η 01-Πληροφορική και οι δύο άλλες μετέχουσες εταιρίες συμφώνησαν επί της κατανομής των κονδυλίων και των εργασιών σχετικά με το σχέδιο το οποίο, υπό τις συνθήκες αυτές, δεν μπορούσε πλέον να περατωθεί εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας. Υπ' αυτές τις συνθήκες η Επιτροπή αποφάσισε, εκδίδοντας την απόφασή της περί αρνήσεως πληρωμής της 3ης Αυγούστου 1994 (βλ. σκέψη 17 ανωτέρω), να μην καταβάλει τη δεύτερη δόση της χρηματοδοτικής συνδρομής.

77 Όταν η IPK επέτυχε τη δικαστική ακύρωση της αποφάσεως περί αρνήσεως πληρωμής της 3ης Αυγούστου 1994 μετά την πρώτη επίδικη διαδικασία, η Επιτροπή εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση στηριζόμενη, αφενός, στις πληροφορίες περί υπάρξεως συμπαιγνίας μεταξύ Γ. Τζοάνου και R. Freitag, τις οποίες συνέλεξε μετά την έκδοση της εν λόγω αποφάσεως περί αρνήσεως πληρωμής και, αφετέρου, στη δυνατότητα, «που ρητώς αποδέχονται τα κοινοτικά δικαστήρια» (απόφαση IPK-München κατά Επιτροπής, σκέψη 23 ανωτέρω, σκέψη 92· προτάσεις του γενικού εισαγγελέα J. Mischo υπό την απόφαση IPK-München και Επιτροπή, σκέψη 28 ανωτέρω, σ. I-4630, σκέψη 101), αναζητήσεως του συνόλου της χρηματοδοτικής συνδρομής κατ' εφαρμογήν της αρχής fraus omnia corrumpit.

78 Όσον αφορά ειδικότερα το ένατο εδάφιο, στοιχείο a, της προσβαλλομένης αποφάσεως, σχετικά με την έλλειψη ειδικής προσκλήσεως υποβολής προσφορών για τη δημιουργία τράπεζας δεδομένων όπως αυτής του σχεδίου Ecodata, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, δυνάμει των αρχών που ισχύουν στον τομέα των χρηματοδοτικών συνδρομών, η πρόσκληση υποβολής προσφορών είναι η πράξη που καθορίζει τη δυνατότητα επιλογής κάποιου σχεδίου. Όμως, η πρόταση της IPK δεν ικανοποιούσε κανένα από τα κριτήρια επιλογής που απαριθμούνται στην πρόσκληση υποβολής προσφορών. Όσον αφορά το επιχείρημα της IPK ότι ο τελικός γενικός προϋπολογισμός για το 1992 προέβλεπε ένα ποσό 530 000 ECU προς χρηματοδότηση της δημιουργίας δικτύου πληροφοριών για τα σχέδια οικολογικού τουρισμού στην Ευρώπη, του οποίου η σχέση με την πρόσκληση υποβολής προσφορών ήταν «πρόδηλη», η Επιτροπή αντιτείνει ότι ήταν αδύνατο για κάθε «συνήθη» αιτούντα να αντιληφθεί ότι η πρόσκληση υποβολής προσφορών αφορούσε επίσης χρηματοδοτική συνδρομή που μνημονευόταν σε μία και μοναδική φράση στη σελίδα 659 του εν λόγω γενικού προϋπολογισμού. Η Επιτροπή προσθέτει ότι το σημείο Β της προσκλήσεως υποβολής προσφορών παραπέμπει ειδικά στα κριτήρια του σημείου Δ. Εντούτοις, η IPK ούτε καν επιχείρησε να εκθέσει, με την αίτησή της περί χρηματοδοτικής συνδρομής, ότι το προτεινόμενο σχέδιο αντιστοιχούσε προς τα κριτήρια επιλογής, όπως προέβλεπε το σημείο Γ 2 της προσκλήσεως υποβολής προσφορών. Κατά την Επιτροπή, η παράλειψη αυτή αποτελεί ένδειξη για τη βεβαιότητα της IPK ότι θα ελάμβανε τη ζητούμενη χρηματοδοτική συνδρομή. Όμως, μόνον ο Γ. Τζοάνος, το άτομο που αποφάσιζε de facto για τη χορήγηση της συνδρομής, μπορούσε να είναι η αιτία για τη βεβαιότητα αυτή. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν προκαλεί έκπληξη το ότι η IPK ήταν η μόνη επιχείρηση που υπέβαλε πρόταση αντιστοιχούσα προς την περιγραφή που περιλαμβάνεται στη σελίδα 659 του τελικού γενικού προϋπολογισμού για το 1992, ενώ η Studienkreis, η οποία είχε ωστόσο ειδικό συμφέρον για την υλοποίηση σχεδίου τέτοιου είδους, δεν έπραξε κάτι τέτοιο.

79 Κατά την Επιτροπή, αν η σχέση μεταξύ τελικού γενικού προϋπολογισμού για το 1992 και προσκλήσεως υποβολής προσφορών ήταν τόσο πρόδηλη όπως διατείνεται η IPK, προξενεί έκπληξη το ότι, κατά τα λεγόμενά της, η ιδέα της δημιουργίας του σχεδίου Ecodata προβλήθηκε από τη 01-Πληροφορική και όχι από την ίδια ή, κατά μιαν άλλη διαφορετική άποψη που εξέφρασε η εταιρία αυτή, η εν λόγω ιδέα προβλήθηκε από τον Έλληνα επιχειρηματία Χ., τον Απρίλιο του 1992. Είναι επίσης περίεργο ότι, τον Μάρτιο του 1993, ο R. Freitag δήλωσε τηλεφωνικώς και εγγράφως στον H. von Moltke ότι η πρωτοβουλία για το σχέδιο Ecodata ήταν αποκλειστικά δική του. Οι ως άνω αντιφατικές περιγραφές κλονίζουν την αξιοπιστία και το υποστηρίξιμο των όσων προβάλλει η IPK. Ακόμη, οι δηλώσεις των εκπροσώπων της 01-Πληροφορικής προς τους υπαλλήλους της Επιτροπής που προέβησαν σε έλεγχο των λογιστικών βιβλίων της στις 18 Οκτωβρίου 1993, κατά τις οποίες η IPK ήταν εκείνη η οποία τους είχε κάνει λόγο για πρώτη φορά περί του σχεδίου Ecodata, δεν αντιστοιχούν προς τους ισχυρισμούς της IPK. Κατά την Επιτροπή, είναι πιθανόν ότι ο Γ. Τζοάνος, ο υπάλληλος που ήταν υπεύθυνος για την πρόσκληση υποβολής προσφορών και ο οποίος είχε καθοριστικό ρόλο όσον αφορά τη λήψη της αποφάσεως περί χορηγήσεως, συνέταξε ο ίδιος την πρόσκληση υποβολής προσφορών έτσι ώστε να αντιστοιχεί ακριβώς προς τα στοιχεία της χρηματοδοτικής συνδρομής που περιλαμβάνεται στη σελίδα 659 του τελικού γενικού προϋπολογισμού για το 1992. Η ως άνω κατάσταση ήταν ιδιαίτερα ευνοϊκή για τη λειτουργία του στηριζόμενου σε απάτη συστήματος που δημιούργησε ο Γ. Τζοάνος, το οποίο συνίστατο στη χορήγηση χρηματοδοτικών συνδρομών έναντι προμηθείας.

80 Όσον αφορά το ένατο εδάφιο, στοιχείο b, της προσβαλλομένης αποφάσεως, σχετικά με τον παράτυπο χαρακτήρα της επιλογής του σχεδίου Ecodata από τον Γ. Τζοάνο, η Επιτροπή επισημαίνει ότι, καίτοι η IPK δεν μπορούσε ασφαλώς να λάβει η ίδια την απόφαση περί χορηγήσεως, ήταν ωστόσο σε θέση να την επηρεάσει εμμέσως δεχόμενη να συνεργαστεί με την 01-Πληροφορική, στο πλαίσιο συμφωνίας την οποία της επέβαλε ο ως άνω αρμόδιος υπάλληλος. Μόνο μια τέτοια συμφωνία είναι ικανή να εξηγήσει πώς ο Γ. Τζοάνος επέλεξε, μεταξύ 301 προτάσεων που υποβλήθηκαν κατόπιν της προσκλήσεως υποβολής προσφορών, εκ των οποίων μόνον 25 θα μπορούσαν να γίνουν δεκτές, την πρόταση της IPK, καθόσον μάλιστα ο Γ. Τζοάνος εγνώριζε ότι το σχέδιο της Studienkreis, που είχε ήδη χρηματοδοτηθεί από την Κοινότητα, ήταν πολύ παραπλήσιο προς το σχέδιο Ecodata. Εν πάση περιπτώσει, η IPK δεν προτείνει καμία άλλη πειστική εξήγηση επ' αυτού.

81 Όσον αφορά το ένατο εδάφιο, στοιχείο c, της προσβαλλομένης αποφάσεως, που αναφέρεται στην εξωφρενικού ύψους 600 000 ECU χρηματοδοτική συνδρομή την

οποία ζήτησε η IPK, που αποτελούσε το 30 % του ολικού κονδυλίου των 2 εκατομμυρίων ECU το οποίο προβλεπόταν για 25 σχέδια συνολικά, η Επιτροπή διατείνεται ότι πρόκειται για μια σαφή ένδειξη ότι όλα ήταν προκανονισμένα στη σχετική σχέση. Πράγματι, μια τέτοια αίτηση, με αντικείμενο το ένα τρίτο του συνολικού ποσού του σχετικού κονδυλίου, είναι εξαιρετικά σπάνια για ένα μόνο σχέδιο.

82 Όσον αφορά το ένατο εδάφιο, στοιχείο d, της προσβαλλομένης αποφάσεως, η Επιτροπή σημειώνει ότι μόνο μια προηγούμενη πρόσκληση εκ μέρους του Γ. Τζοάνου προς την IPK μπορούσε να εξηγήσει το ότι αυτή υπέβαλε την αίτησή της αυτή περί χρηματοδοτικής συνδρομής, το περιεχόμενο της οποίας δεν ικανοποιούσε τα δημοσιευθέντα αντικειμενικά κριτήρια χορηγήσεως, το ζητούμενο ποσό της οποίας ήταν προδήλως δυσανάλογο σε σχέση με τη συνολική πρόβλεψη επιδοτήσεως για το εν λόγω πρόγραμμα. Δεδομένου ότι η σύνταξη κάθε αιτήσεως χρηματοδοτικής συνδρομής είναι χρονοβόρα και δαπανηρή, κανένας συνετός επιχειρηματίας δεν θα ενεργούσε με τον τρόπο αυτόν χωρίς κάποια προοπτική επιτυχίας. Η IPK δεν προβάλλει κανένα πειστικό επιχείρημα προς αντίκρουση των ενδείξεων αυτών, ενώ όσα προβάλλει προσπαθώντας να δώσει κάποια σχετική εξήγηση είναι αόριστα, μη ρεαλιστικά και αντιφατικά.

83 Όσον αφορά το ένατο εδάφιο, στοιχείο e, της προσβαλλομένης αποφάσεως, που αφορά ιδίως τη μαρτυρία του F. Franck, η Επιτροπή απορρίπτει την άποψη της IPK ότι ο F. Franck δεν εργαζόταν για αυτήν στις Βρυξέλλες. Ο τελευταίος είχε συστήσει στην πόλη αυτή, αιτήσει του R. Freitag, την εταιρία ETIC Headquarters Bruxelles, που φερόταν ότι είχε ως αποστολή τη διατήρηση επαφών με τα κοινοτικά όργανα. Σε αυτό το πλαίσιο ο F. Franck συνάντησε τον Γ. Τζοάνο και έλαβε γνώση του σχεδίου Ecodata. Έτσι, ο F. Franck περιλαμβανόταν μεταξύ των εμπειρογνωμόνων της IPK στην αίτηση χρηματοδοτικής συνδρομής για το σχέδιο αυτό. Κατά συνέπεια, η μαρτυρία του είναι αποφασιστικής σημασίας όσον αφορά την απόδειξη των πραγματικών περιστατικών, λόγος για τον οποίο η IPK καταβάλλει κάθε προσπάθεια να κλονίσει την αξιοπιστία του.

84 Όσον αφορά το ένατο εδάφιο, στοιχείο f, της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το οποίο ο Γ. Τζοάνος ανάγκασε την IPK να δεχθεί τρεις εταίρους στο σχέδιο τους οποίους είχε ορίσει ο ίδιος πριν από την απόφαση περί χορηγήσεως, η Επιτροπή αμφισβητεί τον ισχυρισμό της IPK κατά τον οποίο η 01-Πληροφορική είχε λάβει την πρωτοβουλία να αποστείλει ένα πρώτο προσχέδιο του σχεδίου στην IPK. Η περιγραφή των πραγματικών περιστατικών από την IPK διαψεύδεται από τις δηλώσεις

των F. Franck και T. Bausch, οι οποίες συμφωνούν μεταξύ τους και είναι και οι δύο αξιόπιστες, καθώς και από την τηλεομοιοτυπία που απέστειλε στις 31 Μαρτίου 1993 ο R. Freitag 1993 στον H. von Moltke, αναφέρουσα ότι η IPK ήταν αυτή που είχε καταρτίσει το σχέδιο Ecodata και είχε επιλέξει τους εταίρους της.

85 Όσον αφορά το ένατο εδάφιο, στοιχείο g, της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το οποίο, μεταξύ άλλων, καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας, η IPK παρέλειψε να καταγγείλει στην ιεραρχία της Επιτροπής τις απατηλές ενέργειες του Γ. Τζοάνου, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η εν λόγω παράλειψη αποτελεί πρόδηλη ένδειξη, ή ακόμα τη μόνη υποστηρίξιμη εξήγηση, της συμπαιγνίας μεταξύ Γ. Τζοάνου και R. Freitag στο πλαίσιο της εκδόσεως της αποφάσεως περί χορηγήσεως. Συγκεκριμένα, αν η IPK προέβαινε σε καταγγελία ενώπιον των ιεραρχικώς προϊσταμένων του Γ. Τζοάνου, θα διέτρεχε τον κίνδυνο αποκαλύψεως της αλήθειας και, επομένως, απώλειας της επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής. Όσον αφορά το προβαλλόμενο αίτημα της IPK για εμπιστευτική συνομιλία με τον H. von Moltke χωρίς την παρουσία του Γ. Τζοάνου, η Επιτροπή προσθέτει ότι θα αρκούσε στην IPK να του τηλεφωνήσει.

86 Όσον αφορά το ένατο εδάφιο, στοιχείο h, της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το οποίο ο Γ. Τζοάνος είχε παρέμβει αθέμιτα στο σχέδιο Ecodata πριν αυτό υποβληθεί στην Επιτροπή και είχε συστήσει την 01-Πληροφορική ως εταίρο, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι, κατά τη διάρκεια τηλεφωνικής συνομιλίας με τον H. von Moltke, τον Μάρτιο 1993, ο R. Freitag δήλωσε ότι είχε συζητήσει με τον Γ. Τζοάνο, κατά τη διάρκεια του σταδίου προετοιμασίας μεταξύ Απριλίου και Ιουνίου 1992, για τις χώρες και τις επιχειρήσεις που θα έπρεπε να ενταχθούν στο σχέδιο, πράγμα το οποίο αποτέλεσε την αφορμή για την εκ μέρους του Γ. Τζοάνου σύσταση να προτιμηθεί η 01-Πληροφορική. Η εν λόγω δήλωση διαψεύδει ωστόσο τον επανειλημμένως προβληθέντα ισχυρισμό της IPK ότι η ιδέα του σχεδίου Ecodata προερχόταν από την 01-Πληροφορική. Επιπροσθέτως, η δήλωση αυτή του R. Freitag αποδεικνύει καθαυτή τη συμπαιγνία μεταξύ Γ. Τζοάνου και IPK.

87 Όσον αφορά το ένατο εδάφιο, στοιχείο i, της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το οποίο η IPK προέβη σε ψευδή δήλωση, που διαψεύδεται από τα πρακτικά της ανακρίσεως του Γ. Τζοάνου από τη βελγική αστυνομία, αναφέροντας σε μια τηλεομοιοτυπία της 31ης Μαρτίου 1993 απευθυνόμενη στον ο H. von Moltke ότι ούτε ο R. Freitag ούτε οι συνεργάτες του είχαν επαφή με τον Γ. Τζοάνο κατά τη διάρκεια

του σταδίου προετοιμασίας του σχεδίου Ecodata, η Επιτροπή εκθέτει περαιτέρω ότι η ψευδής αυτή δήλωση, η αναλήθεια της οποίας προκύπτει από πολλά έγγραφα της δικογραφίας, αποτελεί συμπληρωματική ένδειξη περί της συμπαιγνίας μεταξύ Γ. Τζοάνου και IPK. Η Επιτροπή προσθέτει ότι αμυντικοί ισχυρισμοί της IPK επ' αυτού δεν είναι απολύτως σαφείς, καθόσον αυτή δεν αρνείται τις συναντήσεις μεταξύ R. Freitag ή/και F. Franck και Γ. Τζοάνου κατά τη διάρκεια της περιόδου προ της υποβολής στην Επιτροπή του σχεδίου Ecodata.

88 Όσον αφορά το ένατο εδάφιο, στοιχείο j, της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το οποίο είχε πραγματοποιηθεί σύσκεψη μεταξύ Γ. Τζοάνου, 01-Πληροφορικής και IPK τον Νοέμβριο του 1992, η Επιτροπή εκθέτει ακόμη ότι το προβαλλόμενο από την IPK γεγονός ότι η εν λόγω σύσκεψη πραγματοποιήθηκε μετά την απόφαση περί χορηγήσεως, δεν μπορεί να κλονίσει την ένδειξη περί συμπαιγνίας, καθόσον η προσπάθεια αναμίξεως του Γ. Τζοάνου όσον αφορά την κατανομή των εργασιών και των κονδυλίων κατά τη σύσκεψη αυτή αντιστοιχεί προς ό,τι είχε συμφωνηθεί προηγουμένως.

89 Όσον αφορά το ένατο εδάφιο, στοιχείο k, της προσβαλλομένης αποφάσεως, κατά το οποίο η πρόσληψη της Κ. Σαπουντζάκη, μνηστήρος και μέλλουσας συζύγου του Γ. Τζοάνου, ως εκπροσώπου της ETIC επιβεβαιώνει ότι οι σχέσεις μεταξύ R. Freitag και Γ. Τζοάνου ήταν πολυετείς και σχετικά στενές, η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι η IPK εγνώριζε από πολύ καιρό τη φιλοχρηματία του Γ. Τζοάνου, πράγμα το οποίο καθιστά αναξιόπιστο τον ισχυρισμό της ότι απευθύνθηκε σε αυτόν, ως προϊστάμενο μονάδας της Επιτροπής, αποκλειστικά προκειμένου να λάβει κάποια σύσταση.

90 Η Επιτροπή αμφισβητεί ότι τα στοιχεία που προβάλλει η IPK (βλ. σκέψη 67 ανωτέρω) είναι ικανά να θέσουν υπό αμφισβήτηση τις ενδείξεις που αποδεικνύουν τη συμπαιγνία. Το ίδιο ισχύει για την έλλειψη ποινικής διώξεως κατά του R. Freitag. Μια τέτοια περίσταση δεν εμποδίζει την παρέμβαση της Επιτροπής σε περίπτωση υπάρξεως επαρκών ενδείξεων περί συμπαιγνίας (προτάσεις του γενικού εισαγγελέα J. Mischo υπό την απόφαση IPK-München και Επιτροπή, σκέψη 28 ανωτέρω, σημείο 101).

91 Το ίδιο ισχύει για τις αφορώσες τον Γ. Τζοάνο εσωτερικές έρευνες της Επιτροπής. Επιπλέον του γεγονότος ότι η IPK δεν διευκρινίζει ούτε τις έρευνες στις οποίες αναφέρεται ούτε πώς τέτοιες έρευνες μπορούν να έχουν ως αποτέλεσμα την απαλλαγή της από κάθε ευθύνη, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η ποινική διαδικασία στο Βέλγιο κατά του Γ. Τζοάνου εξακολουθεί να εκκρεμεί και, επομένως, είναι ικανή να παράσχει νέες πληροφορίες. Επίσης, οι εσωτερικές έρευνες της Επιτροπής έχουν απλώς περατωθεί προσωρινά. Επιπλέον, η IPK παραθέτει αποσπασματικά την απόφαση IPK-München κατά Επιτροπής, σκέψη 23 ανωτέρω (σκέψεις 75 και 85), η οποία δεν περιλαμβάνει στην πραγματικότητα κανένα στοιχείο προς στήριξη του επιχειρήματός της.

92 Όσον αφορά την καταγγελία που υπέβαλε η IPK, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η εν λόγω καταγγελία, της οποίας το κείμενο δεν προσκόμισε η IPK, στρεφόταν κατά του H. von Moltke και όχι κατά του Γ. Τζοάνου. Με τον τρόπο αυτόν, η IPK επιδίωξε να επιρρίψει τις υποψίες σχετικά με τον Γ. Τζοάνο στον H. von Moltke, καθώς και αυτές σχετικά με την 01-Πληροφορική στη Studienkreis. Η καταγγελία της IPK αποτελεί, επομένως, συμπληρωματική ένδειξη περί της συμπαιγνίας.

93 Όσον αφορά την εκ μέρους της IPK αντίθεση στις πιέσεις που δεχόταν από τον Γ. Τζοάνο, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι από μια τέτοια αντίθεση, εκδηλωθείσα μόνο μετά την απόφαση περί χορηγήσεως της επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής, δεν μπορεί να συναχθεί ότι δεν υφίστατο συμπαιγνία πριν από την εν λόγω απόφαση.

94 Όσον αφορά, τέλος, την εισφορά ιδίων κεφαλαίων από την IPK για την εφαρμογή του σχεδίου Ecodata, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η εισφορά αυτή αποτελούσε αναγκαία προϋπόθεση για τη συγχρηματοδότηση εκ μέρους της Επιτροπής.

— Επί του πρώτου λόγου, που αντλείται από το ότι δεν πληρούνταν οι αναγκαίες προϋποθέσεις προς ακύρωση της αποφάσεως περί χορηγήσεως χρηματοδοτικής συνδρομής

95 Η IPK υποστηρίζει ότι δεν πληρούνται εν προκειμένω οι προϋποθέσεις που απαιτεί ο κανονισμός για την αναδρομική ακύρωση αποφάσεως περί χορηγήσεως κοινοτικών κονδυλίων. Η προσβαλλόμενη απόφαση είναι αντίθετη, ιδίως, προς τον κανονισμό 2988/95 καθόσον η απόφαση περί χορηγήσεως δεν στηρίζεται σε παρατυπία υπό την έννοια του κανονισμού αυτού. Επικουρικώς, η IPK ισχυρίζεται ότι, λόγω παραγραφής υπό την έννοια του άρθρου 3 του ίδιου κανονισμού, η Επιτροπή δεν εδικαιούτο να εκδώσει την προσβαλλόμενη απόφαση.

96 Κατά την IPK, όπως προκύπτει από τις αιτιολογικές σκέψεις 3 και 4 του κανονισμού 2988/95, ο κανονισμός αυτός έχει εφαρμογή σε όλους τους τομείς της κοινοτικής πολιτικής και, επομένως, και στην εκ μέρους οργάνων των Κοινοτήτων αναζήτηση κοινοτικών κονδυλίων. Από την οικονομία και το αντικείμενο του εν λόγω κανονισμού προκύπτει ότι το πεδίο εφαρμογής του μπορεί να καλύπτει και τα μέτρα που λαμβάνει η Επιτροπή όταν θίγονται οικονομικά συμφέροντα των Κοινοτήτων, ανεξαρτήτως του αν πρόκειται για την κεντρική διοίκηση ή για αποκεντρωμένες υπηρεσίες βάσει του κοινοτικού δικαίου. Εξάλλου, εν προκειμένω, όπως έχει επιβεβαιωθεί από τη νομολογία, ο κανονισμός αυτός έχει εφαρμογή αναδρομικά και ανεξάρτητα από το γεγονός ότι η χορήγηση της εν λόγω χρηματοδοτικής συνδρομής πραγματοποιήθηκε προ της ενάρξεως της ισχύος της.

97 Η IPK υποστηρίζει ότι η διαπίστωση παρατυπίας υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2988/95, ήτοι εν προκειμένω του παρανόμου χαρακτήρα της αποφάσεως περί χορηγήσεως, αποτελεί προϋπόθεση της ανακλήσεως του πλεονεκτήματος κατ' εφαρμογήν του άρθρου 4, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού. Όμως, σχετικά με την απόφαση περί χορηγήσεως υφίσταται ένα τεκμήριο νομιμότητας, η δε Επιτροπή δεν απέδειξε, όπως οφείλει, τον παράνομο χαρακτήρα της, ιδίως λόγω της προβαλλόμενης στην προσβαλλόμενη απόφαση συμπαιγνίας.

98 Συναφώς, η IPK αμφισβητεί το υποστατό της συμπαιγνίας που επικαλείται η Επιτροπή στην προσβαλλόμενη απόφαση (βλ. σκέψεις 33 και 52 έως 67 ανωτέρω). Ακόμη, η Επιτροπή παρέλειψε να λάβει υπόψη πολλά στοιχεία αποδεικνύοντα την ανυπαρξία συμπαιγνίας (βλ. σκέψη 67 ανωτέρω).

99 Εν πάση περιπτώσει, ακόμα και αν υποτεθεί ότι υπήρχε παρατυπία υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, και του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 2988/95, η IPK φρονεί ότι η παραγραφή την οποία προβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού εμπόδιζε την ανάκληση της αποφάσεως περί χορηγήσεως με την προσβαλλόμενη απόφαση. Επ' αυτού, αντιθέτως προς όσα διατείνεται η Επιτροπή, η παραγραφή ισχύει όχι μόνο στις κυρώσεις, αλλά και στα διοικητικά μέτρα, πράγμα το οποίο επιβεβαιώνει η νομολογία.

100 Η IPK υποστηρίζει ότι η τετραετής προθεσμία παραγραφής, που αρχίζει από τη διάπραξη της παρατυπίας, είχε λήξει κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, στις 13 Μαΐου 2005, καθόσον η προβαλλόμενη συμπαιγνία είχε λάβει χώρα πριν από την απόφαση περί χορηγήσεως, που εκδόθηκε στις 4 Αυγούστου 1992. Συναφώς, η IPK αμφισβητεί την ύπαρξη διαρκούς ή επαναλαμβανόμενης παραβάσεως, συνιστάμενης, κατά την Επιτροπή, σε παράβαση της υποχρεώσεως ενημερώσεως και πίστεως που φέρεται ότι υπέχει κάθε δικαιούχος κοινοτικής συνδρομής. Η αποδοχή μιας τέτοιας απόψεως θα είχε ως συνέπεια ότι η προθεσμία παραγραφής του άρθρου 3 του κανονισμού 2988/95 δεν θα άρχιζε ποτέ, καθόσον η εν λόγω υποχρέωση ενημερώσεως και πίστεως θα ίσχυε για κάθε παρατυπία. Κατά τα λοιπά, η IPK ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή στήριξε την αιτίασή της που στηρίζεται σε συμπαιγνία σε πραγματικά περιστατικά των οποίων είχε γνώση ήδη από το 1996, οπότε μπορούσε να την επικαλεστεί εδώ και πολύ χρόνο στο πλαίσιο μιας νέας αποφάσεως σχετικής με την ακύρωση της αποφάσεως περί χορηγήσεως. Επειδή η Επιτροπή παρέλειψε να ενεργήσει με τον τρόπο αυτόν, η IPK δικαιούται, ένδεκα και πλέον έτη μετά την επιτυχή εκτέλεση του σχεδίου, αποκατάσταση της ασφαλείας δικαίου.

101 Εξάλλου, η παραγραφή δεν έχει διακοπεί εν προκειμένω. Η IPK σημειώνει ότι, αφενός, η απόφαση περί αρνήσεως πληρωμής της 3ης Αυγούστου 1994, επιπλέον του γεγονότος ότι δεν στηριζόταν στην αντλούμενη από συμπαιγνία αιτίαση, δεν είχε το

ίδιο αντικείμενο με την προσβαλλόμενη απόφαση, καθόσον περιοριζόταν σε άρνηση καταβολής της δεύτερης δόσεως της χρηματοδοτικής συνδρομής, και, αφετέρου, δεν αποτελούσε πράξη της οποίας να έχει λάβει γνώση η IPK που να αφορά την έρευνα ή τη δίωξη παρατυπίας υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2988/95. Ακόμη, κατά την IPK, η αιτίαση που αντλείται από συμπαιγνία, την οποία προέβαλε η Επιτροπή στο πλαίσιο της υποθέσεως Τ-331/94, για πρώτη φορά στο στάδιο των παρατηρήσεών της μετά την αναπομπή της υποθέσεως από το Δικαστήριο στο Γενικό Δικαστήριο, ήταν εκπρόθεσμη, εκτός αντικειμένου της διαφοράς και, κατά συνέπεια, απαράδεκτη (απόφαση IPK-München κατά Επιτροπής, σκέψη 23 ανωτέρω, σκέψη 90). Επομένως, η παραγραφή δεν είχε διακοπεί ούτε στο πλαίσιο της διαδικασίας στην υπόθεση Τ-331/94.

102 Κατά την IPK, ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι η παραγραφή διεκόπη, επειδή η Επιτροπή δεν επέβαλε κύρωση ούτε ανέστειλε τη διοικητική διαδικασία, το μέγιστο όριο παραγραφής οκτώ ετών που προβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 1, τέταρτο εδάφιο, του κανονισμού 2988/95 είχε παρέλθει κατά τον χρόνο εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

103 Επικουρικώς, η IPK φρονεί ότι, σε περίπτωση που γίνει δεκτό ότι ο κανονισμός 2988/95 δεν θα πρέπει να έχει εφαρμογή –παρά το ότι αποτελεί lex specialis– αλλ' ότι αντιθέτως θα πρέπει να εφαρμοστούν οι γενικές αρχές, οι αυστηρές προϋποθέσεις από τις οποίες εξαρτάται η αναδρομική ανάκληση παράνομης διοικητικής πράξεως δεν πληρούνται εν προκειμένω.

104 Όσον αφορά την εκ μέρους της Επιτροπής παραπομπή στο άρθρο 119, παράγραφος 2, και στο άρθρο 72, παράγραφος 2, του δημοσιονομικού κανονισμού, η IPK αντιτείνει ότι το ζήτημα σχετικά με το αν η εν λόγω χρηματοδοτική συνδρομή αποτελεί επιδότηση υπό την έννοια του τίτλου VI του δημοσιονομικού κανονισμού εξακολουθεί να είναι ανοικτό. Το άρθρο 119, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού δεν αποτελεί καθαυτό επαρκή έννομη βάση για την ανάκληση της αποφάσεως περί χορηγήσεως, καθόσον η διάταξη αυτή προβλέπει τη θέσπιση κανόνων εφαρμογής προς τούτο. Όμως, ούτε οι αιτιολογίες της προσβαλλομένης αποφάσεως ούτε το υπόμνημα αντικρούσεως της Επιτροπής εκθέτουν τους κανόνες εφαρμογής επί των οποίων θα μπορούσε να στηρίζεται η ανάκληση της αποφάσεως περί χορηγήσεως. Εν πάση περιπτώσει, το άρθρο 72 του δημοσιονομικού κανονισμού δεν αποτελεί έναν τέτοιο κανόνα εφαρμογής. Επιπλέον, η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αφορά αναστολή,

μείωση ή κατάργηση επιδοτήσεως υπό την έννοια του άρθρου 119, παράγραφος 2, του δημοσιονομικού κανονισμού, καθόσον ένα τέτοιο μέτρο απαιτεί την έκδοση μιας διαφορετικής διαταγής προς πληρωμή. Τέλος, ελλείψει διατάξεως του παραγώγου δικαίου που να το συγκεκριμενοποιεί, ούτε η νομική αρχή fraus omnia corrumpit μπορεί να αποτελεί έννομη βάση για την ακύρωση αποφάσεως περί χορηγήσεως χρηματοδοτικής συνδρομής.

105 Η Επιτροπή φρονεί ότι, καθόσον η IPK έλαβε την εν λόγω χρηματοδοτική συνδρομή απευθείας από τον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η αναζήτηση της συνδρομής αυτής διέπεται από τον τίτλο τίτλου VI (Επιδοτήσεις) του δημοσιονομικού κανονισμού. Ενώ ο τίτλος αυτός δεν περιλαμβάνει ρητό κανόνα που να αφορά περίπτωση επιδοτήσεως χορηγηθείσας κατόπιν συμπαιγνίας, το άρθρο 119, παράγραφος 2, του δημοσιονομικού κανονισμού, λαμβανομένης υπόψη της αρχής fraus omnia corrumpit και λόγω του γεγονότος ότι η λήψη επιδοτήσεως με απάτη καλύπτεται από μια στοιχώδη απαγόρευση, πρέπει να ερμηνευθεί διασταλτικά και να θεωρηθεί ότι αποτελεί την έννομη βάση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ο τρόπος με τον οποίο πραγματοποιείται στην πράξη η αναζήτηση ρυθμίζεται από το άρθρο 72, παράγραφος 2, του δημοσιονομικού κανονισμού.

106 Συναφώς, δεν προβλέπεται καμία παραγραφή και οι διατάξεις του κανονισμού 2988/95 στον τομέα της παραγραφής δεν έχουν εφαρμογή κατ' αναλογία. Απαντώντας σε ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου, η Επιτροπή παραδέχθηκε ωστόσο τόσο εγγράφως όσο και κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι, ακόμα και αν υποτεθεί ότι έχει εφαρμογή ο κανόνας της παραγραφής τον οποίο προβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού –πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει διότι ο εν λόγω κανονισμός δεν αποτελεί την έννομη βάση της προσβαλλομένης αποφάσεως–, η αναδρομική εφαρμογή του στην υπό κρίση υπόθεση πρέπει να γίνει δεκτή λαμβανομένης υπόψη της σχετικής νομολογίας, πράγμα το οποίο σημειώθηκε στα πρακτικά της επ' ακροατηρίου συζητήσεως. Η Επιτροπή διευκρίνισε ακόμη κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι, εν πάση περιπτώσει, όπως αναγνωρίζει η νομολογία, η υποχρέωση της IPK να επιστρέψει τα επίμαχα ποσά αποτελεί απλώς συνέπεια του γεγονότος ότι η εταιρία αυτή προσπορίστηκε κατά κατάχρηση ένα οικονομικό πλεονέκτημα, χωρίς να απαιτείται να στηρίζεται η επιστροφή του σε έννομη βάση του

πρωτογενούς ή του παραγώγου δικαίου, όπως αυτή την οποία προβλέπει το άρθρο 4 του κανονισμού 2988/95.

107 Επικουρικώς, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι δικαιολογημένη και έναντι του κανονισμού 2988/95, ιδίως κατ' εφαρμογήν του άρθρου 1, παράγραφος 2, του άρθρου 4, παράγραφος 1, και του άρθρου 7, του κανονισμού αυτού, καθώς και των άρθρων 2 και 3 του πρωτοκόλλου της Συμβάσεως για την προστασία των οικονομικών συμφερόντων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων που διέπουν την ενεργητική και την παθητική δωροδοκία, των οποίων τα κριτήρια πληρούνται εν προκειμένω. Πράγματι, ο Γ. Τζοάνος μεταχειρίστηκε προνομιακά την IPK, προβαίνοντας στη χορήγηση της επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής χωρίς ρητή πρόσκληση υποβολής προσφορών, έναντι της συμμετοχής της 01-Πληροφορικής στο σχέδιο Ecodata που διηύθυνε η IPK. Συναφώς, το γεγονός, που προβάλλει η IPK, ότι δεν διέπραξε άμεσα η ίδια απάτη, δεν ασκεί επιρροή, διότι, κατά το άρθρο 7 του κανονισμού 2988/95, τα διοικητικά μέτρα μπορούν να έχουν εφαρμογή και στα πρόσωπα που μετέσχαν στη διάπραξη της παρατυπίας. Εν προκειμένω, υπάρχουν πολλά στοιχεία τα οποία αφήνουν να συναχθεί ότι οι πράξεις της IPK στοιχειοθετούν ενεργητική δωροδοκία, καθόσον αυτή, προκειμένου να λάβει την επίμαχη χρηματοδοτική συνδρομή, δέχθηκε να διαμορφώσει την ομάδα των συμμετεχόντων στο σχέδιο Ecodata σύμφωνα με τις επιθυμίες του Γ. Τζοάνου, προς εξυπηρέτηση του προσωπικού συμφέροντος του τελευταίου. Ομοίως, η IPK παρέσχε εντολή στην εταιρία Lex Group ελάχιστο χρόνο πριν από την απόφαση περί χορηγήσεως, πράγμα από το οποίο ήταν επίσης δυνατό να ωφεληθεί ο Γ. Τζοάνος.

108 Κατά τις ενδείξεις που παρέσχε η ίδια στο πλαίσιο της πρώτης επίδικης διαδικασίας, όταν ο Γ. Τζοάνος απαίτησε ανοιχτά να λάβει η 01-Πληροφορική μεγάλο μέρος της επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής, η IPK όφειλε να αντιληφθεί ότι είχε λάβει την εν λόγω συνδρομή μόνον έναντι της εκ μέρους της αποδοχής να πραγματοποιήσει το σχέδιο Ecodata μαζί με τη 01-Πληροφορική. Η IPK μετέσχε ηθελημένα στην παρατυπία το αργότερο από τη στιγμή που επιδίωξε να εκτελέσει η ίδια το σχέδιο αυτό. Η Επιτροπή εκθέτει περαιτέρω ότι η IPK εγνώριζε από πολλά έτη τη φιλοχρηματία του Γ. Τζοάνου και, εξαρχής, το παράνομο της χορηγήσεως της επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής. Η μεταγενέστερη άρνηση της IPK να τηρήσει την αφορώσα

την επίμαχη συμπαιγνία συμφωνία που είχε συνάψει με τον Γ. Τζοάνο δεν μπορεί να καλύψει την παρανομία της αποφάσεως περί χορηγήσεως.

109 Επιπλέον, κατά την Επιτροπή, η απόφαση περί χορηγήσεως, που είναι αποτέλεσμα της ως άνω συμπαιγνίας, ήταν ικανή να θίξει τα οικονομικά συμφέροντα των Κοινοτήτων. Χωρίς τη συμπαιγνία αυτή, η χρηματοδοτική συνδρομή θα είχε χορηγηθεί τηρουμένης της επιβαλλόμενης διαφανείας και η σχετική διαδικασία θα μπορούσε να καταλήξει σε καλύτερη χρησιμοποίηση των επίμαχων κονδυλίων. Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι, κατά τα λεγόμενα της IPK, η 01-Πληροφορική δεν είχε ιδιαίτερη πείρα στον τομέα του τουρισμού, ούτε στον τομέα των περιβαλλοντικών τραπεζών δεδομένων και ότι, αν η IPK δεν την ενέτασσε στην ομάδα του σχεδίου Ecodata, η εταιρία αυτή δεν θα είχε λάβει την επίμαχη χρηματοδοτική συνδρομή. Αντιστρόφως, η πρόταση της IPK δεν θα είχε γίνει δεκτή από τον Γ. Τζοάνο χωρίς τη συμμετοχή της 01-Πληροφορικής. Τέλος, η αποτυχία του σχεδίου Ecodata επιβεβαίωσε την αναποτελεσματικότητα της χορηγήσεως της επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής.

110 Κατά την Επιτροπή, η παραγραφή την οποία προβλέπει το άρθρο 3 του κανονισμού 2988/95 δεν αποτελούσε εμπόδιο στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως. Ακόμα και αν υποτεθεί ότι ο εν λόγω κανονισμός είχε εφαρμογή, η απόφαση αυτή αφορούσε την ανάκληση αδικαιολογήτως αποκτηθέντος οφέλους υπό την έννοια του άρθρου 4 του κανονισμού 2988/95 και όχι διοικητική κύρωση. Όμως, κατά το άρθρο 3, παράγραφος 1, τέταρτο εδάφιο, και παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού, και παρά την ασαφή νομολογία που θα μπορούσε να στηρίξει αντίθετη άποψη, η παραγραφή ισχύει μόνο για τις διοικητικές κυρώσεις.

111 Εξάλλου, η παραγραφή δεν είχε ακόμη αρχίσει να τρέχει, δεδομένου ότι, εμμένοντας στην άρνησή της να παραδεχθεί τη συμπαιγνία με τον Γ. Τζοάνο, η IPK συνέχιζε να παραβαίνει το έναντι της Επιτροπής καθήκον ενημερώσεως και πίστεως που απορρέει από τη χορήγηση της επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής, οπότε η παρατυπία που είχε διαπράξει δεν είχε ακόμη παύσει υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2988/95.

112 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, εν πάση περιπτώσει, η παραγραφή διεκόπη με την απόφαση περί αρνήσεως πληρωμής της 3ης Αυγούστου 1994, που εκδόθηκε πριν από τη λήξη της σχετικής παραγραφής, μέχρι τις 29 Απριλίου 2004, ημερομηνία της αποφάσεως του Δικαστηρίου με την οποία περατώθηκε η πρώτη επίδικη διαδικασία. Όσον αφορά το μέγιστο χρονικό όριο παραγραφής οκτώ ετών που προβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 1, τέταρτο εδάφιο, του κανονισμού 2988/95, η Επιτροπή απορρίπτει την επιχειρηματολογία της IPK και εκθέτει περαιτέρω ότι η έννοια της «κυρώσεως» περιλαμβάνει επίσης τις «πράξεις» τις οποίες αφορά το άρθρο 4 του ίδιου κανονισμού, οπότε κάθε κύρωση ή μέτρο υπό την έννοια του εν λόγω άρθρου είναι ικανή να διακόψει την παραγραφή αυτή. Επομένως, η απόφαση περί αρνήσεως πληρωμής της 3ης Αυγούστου 1994 επίσης διέκοψε, ή και κατέστησε άνευ σημασίας, την παραγραφή αυτή. Η Επιτροπή προσθέτει ότι η αναδρομική ισχύς του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 2988/95 καθιστά αναγκαίο ένα τέτοιο λογικό συμπέρασμα, ενώ η απόφαση περί αρνήσεως πληρωμής της 3ης Αυγούστου 1994 δεν στηριζόταν στο άρθρο 4 του εν λόγω κανονισμού. Το αντίθετο συμπέρασμα θα ήταν εντελώς παράλογο, καθόσον τούτο, διαρκούσας της ένδικης διαδικασίας κατά μιας τέτοιας αποφάσεως, θα υποχρέωνε την Επιτροπή να εκδίδει «προληπτικά» νέα απόφαση με μόνο σκοπό να διακόψει την παραγραφή. Τέλος, λόγω της εκδόσεως της αποφάσεως περί αρνήσεως πληρωμής της 3ης Αυγούστου 1994, οι διάφορες ανασταλτικές πράξεις περί των οποίων γίνεται λόγος στο άρθρο 3, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού 2988/95 δεν θα είχαν καθοριστική σημασία.

113 Η Επιτροπή προσθέτει ότι η απόφαση περί αρνήσεως πληρωμής της 3ης Αυγούστου 1994 και η προσβαλλόμενη απόφαση αναφέρονται σε παρατυπίες αφορώσες μία και την αυτή χρηματοδοτική συνδρομή. Επιπλέον, οι εν λόγω παρατυπίες συνδέονται στενά μεταξύ τους, διότι η μη σύμφωνη προς τα προβλεπόμενα εκτέλεση του σχεδίου Ecodata οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στη συμπαιγνία. Υπενθυμίζει ότι προέβαλε το ζήτημα αυτό σε εύθετο χρόνο στο πλαίσιο της πρώτης επίδικης διαδικασίας. Τίποτα δεν εμπόδιζε την Επιτροπή να στηρίξει την προσβαλλόμενη απόφαση στις αιτιολογίες τις οποίες επικαλείται με την ευκαιρία αυτή.

114 Απαντώντας σε έγγραφη ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, η Επιτροπή τόνισε, τέλος, ότι δεν έλαβε κανένα μέτρο προς αναστολή της διοικητικής διαδικασίας υπό την έννοια του άρθρου 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 2988/95, καθόσον, εν πάση περιπτώσει, μια τέτοια αναστολή προβλέπεται μόνο σε περίπτωση επιβολής χρηματικών κυρώσεων, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου

— Επί του καθ' ύλην πεδίου εφαρμογής του κανονισμού 2988/95

115 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά την IPK, ο κανονισμός 2988/95 είναι εφαρμοστέος στην υπό κρίση υπόθεση. Η προσβαλλόμενη απόφαση αντιβαίνει, αφενός, προς το άρθρο 4 του εν λόγω κανονισμού λόγω ελλείψεως παρατυπίας για την οποία να ευθύνεται η IPK και, αφετέρου, προς το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, λόγω παραγραφής της προβαλλόμενης παρατυπίας. Αντιθέτως, η Επιτροπή αμφισβητεί ότι η υπό κρίση υπόθεση πρέπει να εκτιμηθεί έναντι των διατάξεων του κανονισμού 2988/95, καθόσον η έννομη βάση της προσβαλλομένης αποφάσεως είναι, ιδίως, το άρθρο 119, παράγραφος 2, του δημοσιονομικού κανονισμού, με γνώμονα την αρχή fraus omnia corrumpit, και όχι το άρθρο 4 του κανονισμού 2988/95. Επομένως, ούτε το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 2988/95 σχετικά με την παραγραφή είναι εφαρμοστέο.

116 Όσον αφορά το ζήτημα αν η υπό κρίση υπόθεση εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 2988/95 και, ιδίως, αν το άρθρο 4 του εν λόγω κανονισμού αποτελεί την πρόσφορη έννομη βάση για την προσβαλλόμενη απόφαση, πρέπει να υπομνησθεί, καταρχάς, ότι η απόφαση αυτή, που αφορά την ανάκληση της αποφάσεως περί χορηγήσεως, δεν παραθέτει καμία διάταξη του πρωτογενούς ή του παραγώγου δικαίου ικανή να αποτελεί την έννομη βάση της.

117 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η υποχρέωση επιστροφής οφέλους που αποκτήθηκε αδικαιολογήτως μέσω παράνομης πρακτικής δεν συνιστά παραβίαση της αρχής της νομιμότητας. Συγκεκριμένα, η υποχρέωση αυτή δεν είναι κύρωση, αλλά

απλώς η συνέπεια της διαπιστώσεως ότι οι αναγκαίες προϋποθέσεις για τη λήψη του οφέλους το οποίο απορρέει από την κοινοτική ρύθμιση δημιουργήθηκαν τεχνητά, οπότε το όφελος αποκτήθηκε χωρίς νόμιμη αιτία και δικαιολογείται, επομένως, η υποχρέωση αποδόσεώς του (βλ., επ' αυτού, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 2000, C-110/99, Emsland-Stärke, Συλλογή 2000, σ. I-11569, σκέψη 56, και της 4ης Ιουνίου 2009, C-158/08, Pometon, Συλλογή 2009, σ. I-4695, σκέψη 28). Έτσι, σε αντίθεση με τις διοικητικές κυρώσεις που απαιτούν ειδική έννομη βάση εκτός της γενικής κανονιστικής ρυθμίσεως που προβλέπει ο κανονισμός 2988/95 (βλ., επ' αυτού, απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Μαρτίου 2008, C-383/06 έως C-385/06, Vereniging Nationaal Overlegorgaan Sociale Werkvoorziening, Συλλογή 2008, σ. I-1561, σκέψη 39· προτάσεις της γενικής εισαγγελέα J. Kokott στην υπόθεση SGS Belgium κ.λπ., C-367/09, απόφαση της 28ης Οκτωβρίου 2010, που δεν έχει δημοσιευθεί ακόμη στη Συλλογή, σημεία 33 έως 49), οι διατάξεις του άρθρου 4, παράγραφοι 1 έως 3, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, του ίδιου κανονισμού πρέπει να λογίζονται ως προσήκουσα και επαρκής έννομη βάση για κάθε μέτρο που σκοπεί την αφαίρεση οφέλους το οποίο έχει κτηθεί παρατύπως και, κατά συνέπεια, για την ανάκληση της αποφάσεως που χορήγησε το πλεονέκτημα αυτό.

118 Πράγματι, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 2988/95, κάθε παρατυπία επιφέρει, κατά κανόνα, την αφαίρεση του αδικαιολογήτως κτηθέντος οφέλους, ιδίως μέσω της υποχρεώσεως καταβολής οφειλομένων ποσών ή επιστροφής των αχρεωστήτως ληφθέντων. Ομοίως, κατά το άρθρο 4, παράγραφος 3, του κανονισμού αυτού, οι πράξεις οι οποίες αποδεικνύεται ότι αποσκοπούν την κτήση οφέλους αντίθετου προς τους σκοπούς του εφαρμοστέου εν προκειμένω κοινοτικού δικαίου, με την τεχνητή δημιουργία των προϋποθέσεων κτήσεως αυτού του οφέλους, έχουν ως συνέπεια, ανάλογα με την περίπτωση, είτε τη μη χορήγηση του οφέλους, είτε την αφαίρεσή του. Επιπλέον, από το άρθρο 1, παράγραφος 1, σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 4, του εν λόγω κανονισμού προκύπτει ότι τα μέτρα που αφορούν την αφαίρεση παρατύπως κτηθέντος οφέλους δεν συνιστούν κυρώσεις. Τέλος, γίνεται δεκτό από πάγια νομολογία ότι, εν πάση περιπτώσει, ακόμα και όταν δεν υφίσταται καμία ειδική διάταξη προς τούτο, από τις γενικές αρχές του κοινοτικού δικαίου απορρέει ότι, καταρχήν, η διοίκηση μπορεί να ανακαλεί αναδρομικώς ευνοϊκές διοικητικές πράξεις που έχουν εκδοθεί παρανόμως (βλ. επ' αυτού, απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Νοεμβρίου 2002, T-251/00, Lagardère και Canal+ κατά Επιτροπής, Συλλογή 2002, σ. II-4825, σκέψεις 138 έως 140 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία), γενικές αρχές τις οποίες το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 2988/95, μεταξύ άλλων, απλώς εφαρμόζει στο πλαίσιο του παραγώγου δικαίου.

119 Υπό τις συνθήκες αυτές, είναι απορριπτέο το κύριο επιχείρημα της Επιτροπής κατά το οποίο η προσβαλλόμενη απόφαση, που αποσκοπεί ακριβώς στην ανάκληση της αποφάσεως περί χορηγήσεως με την αιτιολογία ότι η IPK έλαβε παρατύπως την επίμαχη χρηματοδοτική συνδρομή λόγω συμπαιγνίας με τον αρμόδιο υπάλληλο Γ. Τζοάνο, δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του κανονισμού 2988/95. Επομένως, αφού οι εφαρμοστέες διατάξεις του εν λόγω κανονισμού αποτελούν την ειδική έννομη βάση της προσβαλλομένης αποφάσεως, παρέλκει να εξεταστεί αν η απόφαση αυτή στηρίζεται, σιωπηρώς, στο άρθρο 119, παράγραφος 2, του δημοσιονομικού κανονισμού, στην αρχή fraus omnia corrumpit ή σε άλλο κανόνα κοινοτικού δικαίου.

120 Συνεπώς, πρέπει να εξεταστεί αν η Επιτροπή δικαίως συνήγαγε ότι υφίστατο παρατυπία για την οποία ευθυνόταν η IPK.

— Επί της εννοίας της παρατυπίας κατά το άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2988/95

121 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2988/95, συνιστά παρατυπία κάθε παράβαση διατάξεως του κοινοτικού δικαίου που προκύπτει από πράξη ή παράλειψη οικονομικού φορέα, με πραγματικό ή ενδεχόμενο αποτέλεσμα να ζημιωθεί ο γενικός προϋπολογισμός των Κοινοτήτων.

122 Όπως προκύπτει από το άρθρο 109, παράγραφος 1, του δημοσιονομικού κανονισμού, η χορήγηση επιδοτήσεων υπόκειται μεταξύ άλλων στις αρχές της διαφανείας και της ίσης μεταχειρίσεως, πράγμα το οποίο προϋποθέτει ότι, λαμβανομένου υπόψη ότι ο διαθέσιμος προς χρηματοδότηση τέτοιων επιδοτήσεων προϋπολογισμός είναι περιορισμένος, οι ενδεχόμενοι αιτούντες χρηματοδοτική συνδρομή πρέπει να τυγχάνουν ίσης μεταχειρίσεως όσον αφορά, αφενός, την ανακοίνωση, με την πρόσκληση υποβολής προσφορών, χρήσιμων πληροφοριών επί των κριτηρίων επιλογής των προς υποβολή σχεδίων και, αφετέρου, τη συγκριτική εκτίμηση των εν λόγω σχεδίων βάσει της οποίας πραγματοποιείται η επιλογή τους και η χορήγηση της επιδοτήσεως. Κατά συνέπεια, η διάταξη αυτή αποτελεί έκφραση της γενικής αρχής της

ίσης μεταχειρίσεως [αποφάσεις του Δικαστηρίου της 19ης Οκτωβρίου 1977, 117/76 και 16/77, Ruckdeschel κ.λπ., Slg. 1977, σ. 1753, σκέψη 30 (Συλλογή τόμος 1977, σ. 531, συνοπτική μετάφραση στα ελληνικά), και της 13ης Δεκεμβρίου 1984, 106/83, Sermide, Συλλογή 1984, σ. 4209, σκέψη 28], η ιδιαίτερη σημασία της οποίας έχει υπογραμμιστεί στον συγγενικό τομέα της συνάψεως συμβάσεων δημοσίων προμηθειών (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 27ης Νοεμβρίου 2001, C-285/99 και C-286/99, Lombardini και Mantovani, Συλλογή 2001, σ. I-9233, σκέψη 37, και της 19ης Ιουνίου 2003, C-315/01, GAT, Συλλογή 2003, σ. I-6351, σκέψη 73), ιδίως όσον αφορά την υποχρέωση της αναθέτουσας αρχής να διασφαλίζει ίσες ευκαιρίες για όλους τους υποβάλλοντες προσφορά (βλ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 17ης Μαρτίου 2005, T-160/03, AFCon Management Consultants κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-981, σκέψη 75 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

123 Λαμβανομένου υπόψη του θεμελιώδους χαρακτήρα των αρχών της διαφανείας και της ίσης μεταχειρίσεως, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι αυτές έχουν εφαρμογή mutatis mutandis στη διαδικασία περί χορηγήσεως επιδοτήσεων από τον κοινοτικό προϋπολογισμό (βλ. επ' αυτού, απόφαση του Πρωτοδικείου της 13ης Μαρτίου 2003, T-125/01, José Martí Peix κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-865, σκέψη 113), ανεξαρτήτως του ότι ο δημοσιονομικός κανονισμός, της 21ης Δεκεμβρίου 1977, που ίσχυε για τον γενικό προϋπολογισμό των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/002, σ. 77) και ήταν εφαρμοστέος στα πραγματικά περιστατικά κατά τον χρόνο της εκδόσεως της αποφάσεως περί χορηγήσεως, δεν μνημόνευε ακόμη ρητώς τις εν λόγω αρχές.

124 Πράγματι, στον τομέα του προϋπολογισμού, η αρχή της διαφανείας, η οποία αποτελεί άμεση συνέπεια της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, έχει στην ουσία ως σκοπό να αποκλείει τον κίνδυνο ευνοιοκρατίας και αυθαιρεσίας εκ μέρους της αρμόδιας για την εκτέλεση του προϋπολογισμού αρχής. Προϋποθέτει ότι όλοι οι όροι και όλες οι λεπτομέρειες της διεξαγωγής της διαδικασίας χορηγήσεως πρέπει να διατυπώνονται με σαφήνεια, ακρίβεια και χωρίς να δίδουν λαβή για αμφιβολίες, ιδίως, στην πρόσκληση υποβολής προσφορών. Έτσι, όλες οι χρήσιμες πληροφορίες για την ορθή κατανόηση της προσκλήσεως υποβολής προσφορών πρέπει να παρέχονται, μόλις αυτό καθίσταται δυνατό, στο σύνολο των επιχειρηματιών που ενδεχομένως ενδιαφέρονται να μετάσχουν σε διαδικασία περί χορηγήσεως επιδοτήσεων, έτσι ώστε, αφενός, να παρέχεται η δυνατότητα σε όλους τους έχοντες εύλογη πληροφόρηση και επιδεικνύοντες τη συνήθη επιμέλεια αιτούντες να κατανοήσουν το ακριβές περιεχόμενό τους και να τις ερμηνεύσουν κατά τον ίδιο τρόπο και, αφετέρου, να παράσχουν στην αρμόδια για την εκτέλεση του προϋπολογισμού αρχή τη δυνατότητα να ελέγξει αποτελεσματικά αν οι προσφορές των διαγωνιζομένων ανταποκρίνονται στα προηγουμένως γνωστοποιηθέντα κριτήρια επιλογής (βλ. επ' αυτού και κατ' αναλογία,

απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Μαρτίου 2008, Τ-345/03, Ευρωπαϊκή Δυναμική κατά Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. II-341, σκέψεις 142 έως 145).

125 Επομένως, κάθε προσβολή της αρχής της ισότητας ευκαιριών και της αρχής της διαφανείας συνιστά παρατυπία η οποία καθιστά μη σύννομη τη διαδικασία περί χορηγήσεως (βλ. επ' αυτού και κατ' αναλογία, απόφαση Ευρωπαϊκή Δυναμική κατά Επιτροπής, σκέψη 124 ανωτέρω, σκέψη 147).

126 Έτσι, η λήψη χρηματοδοτικής συνδρομής προερχόμενης από τον γενικό προϋπολογισμό των Κοινοτήτων, όπως η επίμαχη χρηματοδοτική συνδρομή, κατόπιν συμπαιγνίας, προδήλως αντίθετης προς τους δεσμευτικούς κανόνες που διέπουν τη χορήγηση τέτοιων συνδρομών, μεταξύ του αιτούντος τέτοια χρηματοδοτική συνδρομή και του υπαλλήλου που είναι επιφορτισμένος με την προετοιμασία της προσκλήσεως υποβολής προσφορών καθώς και με την εκτίμηση και επιλογή τού προς χρηματοδότηση σχεδίου, συνιστά παρατυπία υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 2988/95, χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί αν η σχετική συμπεριφορά στοιχειοθετεί επίσης ενεργητική ή παθητική δωροδοκία ή άλλη παράβαση ποινικής φύσεως. Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η Επιτροπή προσάπτει στην IPK ότι έλαβε παρατύπως, ήτοι μέσω συμπαιγνίας με τον Γ. Τζοάνο, υπάλληλο επιφορτισμένο με τη διαχείριση του κονδυλίου του προϋπολογισμού που προοριζόταν για τη χρηματοδότηση των σχεδίων στον τομέα του τουρισμού και του περιβάλλοντος, εμπιστευτικές πληροφορίες περί του τρόπου με τον οποίο έπρεπε να ενεργήσει για να είναι βέβαιη ότι θα λάβει την επίμαχη χρηματοδοτική συνδρομή.

127 Επομένως, πρέπει να εξεταστεί αν τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκόμισε η Επιτροπή αποδεικνύουν την προσαπτόμενη παρατυπία.

— Επί της αποδείξεως της παρατυπίας

128 Εν προκειμένω, η Επιτροπή, που φέρει το βάρος της αποδείξεως, εξέθεσε τόσο με την προσβαλλόμενη απόφαση όσο και κατά τη διάρκεια της διαδικασίας μια σειρά αποδεικτικών στοιχείων, την ακρίβεια των οποίων δεν αμφισβήτησε καθαυτή η IPK, για να αποδείξει ότι η τελευταία μετείχε ενεργώς σε συμπαιγνία με τον Γ. Τζοάνο έχουσα ως αντικείμενο την παράτυπη χορήγηση της επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής.

129 Έτσι, πρώτον, δεν αμφισβητείται ότι ο τελικός γενικός προϋπολογισμός για το 1992, που περιελάμβανε συνολικά 1575 σελίδες, ανέφερε σε μία μόνο φράση στο τελευταίο εδάφιο της σελίδας 659 ότι «ποσό ύψους 530 000 ECU τουλάχιστον [θα χρησιμοποιείτο] για την ενίσχυση δικτύου πληροφοριών για τα σχέδια οικολογικού τουρισμού στην Ευρώπη». Η πρόσκληση υποβολής προσφορών για τη στήριξη σχεδίων στον τομέα του τουρισμού και του περιβάλλοντος, εντούτοις, δεν αφορούσε συγκεκριμένα μόνον τη δημιουργία δικτύου πληροφοριών για τα σχέδια οικολογικού τουρισμού στην Ευρώπη, αλλά περιοριζόταν στη διαπίστωση, γενικά, ότι «[η] Επιτροπή προέβλεπε να χορηγήσει 2 εκατομμύρια ECU στο πρόγραμμα αυτό» και ότι «[π]ερίπου 25 σχέδια θα επιλέγονταν μεταξύ των προτάσεων που θα υποβάλλονταν», σε αυτά δε θα μπορούσε να χορηγηθεί χρηματοδοτική συνδρομή καλύπτουσα μέχρι το 60 % των σχετικών εξόδων. Επιπλέον, τα κριτήρια επιλογής που ελήφθησαν υπόψη στο σημείο Δ της προσκλήσεως υποβολής προσφορών, που συγκεκριμενοποιούν τους τομείς των σχεδίων στα οποία θα δινόταν προτεραιότητα, δεν έκαναν μνεία περί της δημιουργίας ενός τέτοιου δικτύου πληροφοριών, ή ακόμα περί μιας τράπεζας δεδομένων όπως εκείνης την οποία πρότεινε το σχέδιο Ecodata. Ο Γ. Τζοάνος, υπό την ιδιότητα του υπαλλήλου που ήταν επιφορτισμένος με την προετοιμασία της προσκλήσεως υποβολής προσφορών, ήταν προδήλως ικανός να «κατασκευάσει» τη σχέση αυτή με τον τελικό γενικό προϋπολογισμό για το 1992.

130 Το Γενικό Δικαστήριο συνάγει εξ αυτών ότι η άποψη ότι η πρόταση του σχεδίου Ecodata στηριζόταν σε εμπιστευτικές πληροφορίες τις οποίες είχε παράσχει εκ των προτέρων και παρατύπως ο Γ. Τζοάνος, ή ακόμα και σε μια τέτοια πρόταση που είχε προετοιμαστεί από τον ίδιο, διαβιβασθείσα στη συνέχεια είτε στη 01-Πληροφορική, είτε απευθείας στην IPK, είναι αρκούντως υποστηρίξιμη και θεμελιωμένη. Πράγματι, όπως προβάλλει η Επιτροπή, μόνον αυτή η άποψη είναι ικανή να εξηγήσει το ότι η

IPK ήταν ο μόνος επιχειρηματίας που υπέβαλε αίτηση χρηματοδοτικής συνδρομής για τη δημιουργία βάσεως δεδομένων περί σχεδίων οικολογικού τουρισμού. Ειδικότερα, η Studienkreis, που ήταν επιχείρηση με πείρα στον τομέα αυτό, δεν υπέβαλε τέτοια αίτηση, ενώ είχε ήδη συνεργαστεί με την Επιτροπή στο πλαίσιο παρόμοιου σχεδίου και ότι είχε, κατά συνέπεια, κάθε συμφέρον να το πράξει. Επομένως, είναι πολύ πιθανό ότι ο Γ. Τζοάνος σκοπίμως συνέταξε την πρόσκληση υποβολής προσφορών έτσι ώστε να μην προκύπτει απευθείας η σχέση της με την τελευταία φράση που περιλαμβάνεται στη σελίδα 659 του τελικού γενικού προϋπολογισμού για το 1992, για να παράσχει με τον τρόπο αυτόν τη δυνατότητα στην IPK και στη 01-Πληροφορική να είναι οι μόνες επιχειρήσεις που θα πρότειναν τέτοιο σχέδιο, χάρη στις ως άνω εμπιστευτικές πληροφορίες.

131 Δεύτερον, η IPK παραδέχθηκε ότι η 01-Πληροφορική την είχε προσεγγίσει σχετικά με ένα σχέδιο βάσεως δεδομένων για σχέδια οικολογικού τουρισμού και ότι είχε υποβάλει στην Επιτροπή, στις 22 Απριλίου 1992, με έγγραφο που έφερε την επωνυμία της, αίτηση χρηματοδοτικής συνδρομής για το σχέδιο Ecodata, το περιεχόμενο του οποίου αντιστοιχούσε κατ' ουσίαν προς το προσχέδιο που είχε προετοιμαστεί και της είχε αποσταλεί, στις 20 Απριλίου 1992, δηλαδή δύο μόνον ημέρες πριν από την υποβολή της εν λόγω αιτήσεως, από την 01-Πληροφορική. Η IPK επανέλαβε κατά γράμμα την περιλαμβανόμενη στο προσχέδιο αυτό περιγραφή του εν λόγω σχεδίου, καθώς και το συνολικό ποσό της αιτήσεως χρηματοδοτικής συνδρομής που προτεινόταν, ύψους 600 000 ECU, ήτοι το 60 % συνολικής δαπάνης ενός εκατομμυρίου ECU. Περιορίστηκε στο να προσθέσει μια συμπληρωματική παροχή με τίτλο «Συλλογή πληροφοριών» ύψους 250 000 ECU για να τροποποιήσει με τον τρόπο αυτόν την κατανομή του κόστους των διαφόρων προτεινόμενων παροχών. Κατά συνέπεια, τα περιστατικά αυτά διαψεύδουν σαφώς την αρχική άποψη της IPK ότι η ίδια είχε καταρτίσει σε μεγάλο βαθμό το περιεχόμενο της προτάσεως του σχεδίου Ecodata (βλ. σκέψη 53 ανωτέρω).

132 Τρίτον, από έναν κατάλογο που προσκόμισε η Επιτροπή –ο οποίος περιλαμβάνει τις ημερομηνίες συναντήσεων που περιλαμβάνονται, μεταξύ άλλων, στο κατασχεθέν από τη βελγική αστυνομία πρόγραμμα δραστηριοτήτων και επαφών του Γ. Τζοάνου– προκύπτει ότι οι R. Freitag και F. Franck είχαν συναντήσει τον Γ. Τζοάνο επανειλημμένα κατά τη διάρκεια της περιόδου από 18 Μαρτίου 1992 μέχρι 25 Νοεμβρίου 1992, ειδικότερα δε τουλάχιστον τρεις φορές πριν από την υποβολή, στις 22 Απριλίου 1992, της αιτήσεως χρηματοδοτικής συνδρομής για το σχέδιο Ecodata, ήτοι στις

18 Μαρτίου 1992 (συνάντηση μεταξύ R. Freitag και Γ. Τζοάνου), στις 3 Απριλίου 1992 (συνάντηση μεταξύ F. Franck και Γ. Τζοάνου) και στις 6 Απριλίου 1992 (συνάντηση μεταξύ R. Freitag και Γ. Τζοάνου). Η IPK δεν αμφισβήτησε τα περιστατικά αυτά καθαυτά και περιορίστηκε στην προβολή του ισχυρισμού ότι, αφενός, οι εν λόγω συναντήσεις δεν είχαν ως αντικείμενο το σχέδιο Ecodata και ότι, αφετέρου, δεν εγνώριζε, στο στάδιο εκείνο, ούτε την 01-Πληροφορική ούτε την ύπαρξη σχέσεως μεταξύ της τελευταίας και του Γ. Τζοάνου. Εντούτοις, σε αντίθεση με τα αποδεδειγμένα αυτά περιστατικά, σε μια τηλεομοιοτυπία που απέστειλε, στις 31 Μαρτίου 1993, στον H. von Moltke, ο R. Freitag βεβαίωσε, στο όνομα της IPK, ότι δεν είχε καμία επαφή με τον Γ. Τζοάνο κατά τη διάρκεια του σταδίου προετοιμασίας της αιτήσεως χρηματοδοτικής συνδρομής για το σχέδιο Ecodata.

133 Με την τηλεομοιοτυπία αυτή ο R. Freitag εξήγησε ακόμη ότι η IPK ήταν από εικοσαετίας δραστήρια στον τομέα του οικολογικού τουρισμού, πράγμα το οποίο την οδήγησε να υποβάλει το σχέδιο Ecodata. Στο πλαίσιο της προετοιμασίας του εν λόγω σχεδίου, η IPK αναζήτησε και βρήκε εταίρους ιδιαίτερα ικανούς να συνεργαστούν μαζί της στην εκτέλεση του σχεδίου αυτού, μεταξύ των οποίων την 01-Πληροφορική. Βάσει αυτών των δεδομένων η IPK εκπόνησε την πρόταση εφαρμογής του σχεδίου Ecodata. Όμως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο τελευταίος αυτός ισχυρισμός διαψεύδεται από τα πραγματικά περιστατικά που παρατίθενται στη σκέψη 131 ανωτέρω, κατά τα οποία η IPK, όταν η 01-Πληροφορική την προσέγγισε, συμφώνησε μαζί της να κατανείμουν μεταξύ τους τις εργασίες που αφορούσαν την παρουσίαση του σχεδίου Ecodata και ότι είχε ουσιαστικά αναπαραγάγει, στην αίτηση χρηματοδοτικής συνδρομής σε έγγραφο με την επωνυμία της, ένα προσχέδιο του σχεδίου που της είχε διαβιβάσει η 01-Πληροφορική στις 20 Απριλίου 1992.

134 Επομένως, η Επιτροπή απέδειξε επαρκώς κατά νόμο ότι, κατόπιν της αποφάσεως περί χορηγήσεως, η IPK επιδίωξε ενεργώς να αποκρύψει, με ψευδείς δηλώσεις, από τους ιεραρχικώς προϊσταμένους του Γ. Τζοάνου την αλήθεια σχετικά με το ιστορικό της υποβολής της αιτήσεως χρηματοδοτικής συνδρομής για το σχέδιο Ecodata.

135 Τέταρτον, από την αίτηση χρηματοδοτικής συνδρομής της IPK προκύπτει ότι ο F. Franck ήταν ένας από τους εμπειρογνώμονες που όρισε η IPK για την εφαρμογή του σχεδίου Ecodata. Εξάλλου, η Επιτροπή προσκόμισε ένα έγγραφο με την

επωνυμία της εταιρίας ETIC αναφέρον «την παρουσία στις Βρυξέλλες από τον Μάιο του 1992 της ETIC Headquarters» και περιλαμβάνον τα ονόματα των F. Franck και F. Freitag, αφενός, στο σημείο που προορίζεται για την προσθήκη και της δικής τους υπογραφής και, αφετέρου, στο κάτω μέρος της σελίδας, αναφέροντάς τους με τις ιδιότητές τους, αντιστοίχως, του εκτελεστικού διευθυντή και του γενικού διευθυντή της ίδιας εταιρίας. Επιπλέον, από μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου της 8ης Σεπτεμβρίου 1993 που απέστειλε ο R. Freitag στον F. Franck προκύπτει ότι ο R. Freitag είχε ζήτησε από τον τελευταίο, μεταξύ άλλων, να παύσει κάθε εμπορική δραστηριότητα στο όνομα των «ETIC, European Travel Intelligence Center, European Travel Monitor και IPK» και να δηλώσει εγγράφως τη συμφωνία του για την άμεση εκκαθάριση της «ETIC – Headquarter SA Luxembourg». Τέλος, ένα φυλλάδιο με τίτλο «European Travel Monitor No. 1/1992 – Update» εκδοθέν από την ETIC, μνημονεύει, στη σελίδα 13, στο κεφάλαιο «News from ETIC», ένα νέο μέλος της ETIC στην Αθήνα. Πράγματι, η ETIC είχε ορίσει τη Lex Group ως εκπρόσωπο στην Ελλάδα από τον Ιούνιο του 1992, η δε Κ. Σαπουντζάκη ήταν το αρμόδιο για τις επαφές με τους πελάτες άτομο. Όμως, δεν αμφισβητείται ότι, αφενός, η Κ. Σαπουντζάκη ήταν η μνηστή και, αργότερα, σύζυγος του Γ. Τζοάνου και, αφετέρου, η Lex Group ήταν εταιρία συσταθείσα από τον τελευταίο, στην οποία ο ίδιος είχε, την περίοδο εκείνη, συμμετοχή κατά 10 % (απόφαση Τζοάνος κατά Επιτροπής, σκέψη 72 ανωτέρω, σκέψη 65). Συναφώς, η IPK περιορίζεται στον ισχυρισμό ότι δεν είχε γνώση των σχέσεων αυτών μεταξύ Κ. Σαπουντζάκη και Γ. Τζοάνου, καθώς και μεταξύ του τελευταίου και της Lex Group.

136 Το Γενικό Δικαστήριο συνάγει από τις παρατηρήσεις που εκτίθενται στις σκέψεις 132 και 135 ανωτέρω ότι, αντιθέτως προς όσα διατείνεται η IPK, κατά τη διάρκεια της περιόδου μεταξύ Απριλίου 1992 και Σεπτεμβρίου 1993, ο F. Franck διατηρούσε στενές συμβατικές και επαγγελματικές σχέσεις με τον R. Freitag τόσο στο πλαίσιο των εταιριών «ETIC Headquarters Bruxelles» και «ETIC – Headquarter SA Luxembourg» όσο και στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων που είχε ο R. Freitag ως διευθυντής και ιδιοκτήτης της IPK, στο όνομα και για λογαριασμό της οποίας ο F. Franck είχε επαφές με την Επιτροπή, περιλαμβανομένων των επαφών που αφορούσαν την αίτηση χρηματοδοτικής συνδρομής για το σχέδιο Ecodata. Η εν λόγω διαπίστωση επιρρωννύεται εξάλλου από τη μαρτυρική κατάθεση που έδωσε, στις 26 Φεβρουαρίου 1996, ο Γ. Τζοάνος στη βελγική αστυνομία, όπου αυτός βεβαίωσε τη συμμετοχή του F. Franck σε σύσκεψη αφορώσα το σχέδιο Ecodata που πραγματοποιήθηκε τον Νοέμβριο του 1992, καθώς και από τον κατάλογο των συναντήσεων που είχαν οι F. Franck και Γ.

Τζοάνος στο διάστημα μεταξύ 3 Απριλίου και 9 Νοεμβρίου 1992, που είχαν πραγματοποιηθεί είτε κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού διαλείμματος, είτε εκτός ωραρίου εργασίας.

137 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο ισχυρισμός ότι ο F. Franck ουδέποτε υπήρξε συνεργάτης ή εκπρόσωπος της ΙΡΚ και ότι ήρθε σε επαφή με τον Γ. Τζοάνο χωρίς την άδεια της τελευταίας πρέπει να απορριφθεί.

138 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω πραγματικών περιστατικών, πρέπει επίσης πρέπει να απορριφθεί ο αναπόδεικτος ισχυρισμός της ΙΡΚ ότι οι συναντήσεις μεταξύ R. Freitag ή/και F. Franck και Γ. Τζοάνου κατά τη διάρκεια της περιόδου μεταξύ της δημοσιεύσεως της προσκλήσεως υποβολής προσφορών, στις 26 Φεβρουαρίου 1992, και της υποβολής από την ΙΡΚ της αιτήσεως χρηματοδοτικής συνδρομής για το σχέδιο Ecodata, στις 22 Απριλίου 1992, δεν είχαν ως αντικείμενο την εκκρεμή διαδικασία της προσκλήσεως υποβολής προσφορών, ενώ αυτή αποτελούσε στο εν λόγω στάδιο πολύ επίκαιρο ζήτημα μεγάλου ενδιαφέροντος και για τα δύο μέρη. Ο ως άνω ισχυρισμός είναι ακόμη λιγότερο υποστηρίξιμος καθόσον, παράλληλα με τις συναντήσεις αυτές ή κατόπιν αυτών, η ΙΡΚ άρχισε επαφές με την 01-Πληροφορική –της οποίας οι σχέσεις με τον Γ. Τζοάνο την περίοδο εκείνη, στο πλαίσιο ενός άλλου σχεδίου, δεν αμφισβητούνται (απόφαση Τζοάνος κατά Επιτροπής, σκέψη 72 ανωτέρω, σκέψεις 213 και 252 έως 254), καίτοι η ΙΡΚ διατείνεται ότι δεν εγνώριζε τις ως άνω σχέσεις την περίοδο εκείνη– και καθόσον οι επαφές αυτές κατέληξαν στην από κοινού προετοιμασία και υποβολή εκ μέρους της ΙΡΚ της αιτήσεως χρηματοδοτικής συνδρομής για το σχέδιο Ecodata και, τελικά, προτάσει του Γ. Τζοάνου, στην ευνοϊκή για το εν λόγω σχέδιο απόφαση περί χορηγήσεως. Ακόμη, η ΙΡΚ δεν αμφισβήτησε το επιχείρημα της Επιτροπής ότι η 01-Πληροφορική, μόνη της, δεν μπορούσε να λάβει την επίμαχη χρηματοδοτική συνδρομή, λόγος για τον οποίο η ΙΡΚ επελέγη ως αιτούσα και κύρια διαχειρίστρια του σχεδίου Ecodata.

139 Η ΙΡΚ αμφισβητεί ιδίως το αληθές της από 19 Ιανουαρίου 1996 μαρτυρίας του F. Franck, ενώπιον των H. von Moltke (γενικού διευθυντή της ΓΔ XXIII) και C. Brumter (βοηθού του γενικού διευθυντή), όπως συνοψίζεται σε ένα «Σημείωμα φακέλου» με τα στοιχεία της ΓΔ XXIII, η γνησιότητα του οποίου βεβαιώθηκε από την Επιτροπή με την προσκόμιση σημειώματος της 25ης Ιανουαρίου 1996 υπογραφόμενου από τον H. von Moltke. Κατά την ΙΡΚ, ο F. Franck προέβη σε ψευδείς δηλώσεις σε βάρος της ΙΡΚ

για να βλάψει τον R. Freitag. Λαμβανομένων υπόψη των πραγματικών περιστατικών που εκτίθεται στις σκέψεις 132 και 135 ανωτέρω, ωστόσο, ο F. Franck επιβεβαίωσε με πειστικό τρόπο, με την ως άνω μαρτυρία του, τις στενές συμβατικές και επαγγελματικές σχέσεις με τον R. Freitag κατά τη διάρκεια των ετών 1992 και 1993, ειδικότερα μέσω της εταιρίας «ETIC Headquarters Bruxelles», μέχρι τον Σεπτέμβριο του 1993, οπότε οι σχέσεις αυτές έληξαν με πρωτοβουλία του R. Freitag.

140 Η IPK απορρίπτει ειδικότερα τους ακόλουθους ισχυρισμούς του F. Franck, που αποτελούν ουσιώδες έρεισμα του ενάτου εδαφίου, στοιχείο e, της προσβαλλομένης αποφάσεως:

«Ο Γ. Τζοάνος είχε αποστείλει στον R. Freitag, τον οποίο εγνώριζε από πολύ καιρό, ένα πλήρως συμπληρωμένο έγγραφο αιτήσεων χορηγήσεως [χρηματοδοτικών συνδρομών] που περιλαμβάνε την περιγραφή του σχεδίου [Ecodata] και την κατανομή των εργασιών μεταξύ των υπεύθυνων για την υπεργολαβία επιχειρήσεων. Ο ρόλος του R. Freitag ήταν απλώς η αντιγραφή του σχετικού κειμένου σε έγγραφο με τα δικά του στοιχεία και στην αποστολή του στην Επιτροπή. Την περίοδο εκείνη δεν προβλεπόταν καμία συμμετοχή του R. Freitag στην εκτέλεση του σχεδίου. [Αντιθέτως], προβλέφθηκε ως αντάλλαγμα απλώς και μόνον για την υποβολή του φακέλου [σ]τον Γ. Τζοάνο η καταβολή ποσοστού 10 % επί της αξίας του σχεδίου (530 000 ECU). Το απομένον 90 % (477 000 ECU) κατανεμόταν μεταξύ των διαφόρων υπεργολάβων του σχεδίου, μεταξύ των οποίων η 01-Πληροφορική.»

141 Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι μόνη η διαπίστωση ότι, κατ' ουσίαν, ο Γ. Τζοάνος και όχι η 01-Πληροφορική (βλ. σκέψη 131 ανωτέρω) διαβίβασε στον R. Freitag ή/και την IPK το προσχέδιο του σχεδίου Ecodata δεν κλονίζει την αξιοπιστία της μαρτυρίας αυτής η οποία, κατά τα λοιπά, συμφωνεί πλήρως με την εξέλιξη των πραγματικών περιστατικών όπως αυτά εκτίθενται στις σκέψεις 129 έως 139 ανωτέρω. Ειδικότερα, συμφωνεί με το γεγονός ότι, αφενός, ο Γ. Τζοάνος είχε συναντήσει τους R. Freitag και F. Franck επανειλημμένα κατά τη διάρκεια της διαδικασίας προσκλήσεως υποβολής προσφορών και πριν από την εκ μέρους της IPK υποβολή της αιτήσεως χρηματοδοτικής συνδρομής για το σχέδιο Ecodata (βλ. σκέψη 132 ανωτέρω) και ότι, αφετέρου, την περίοδο εκείνη, στο πλαίσιο ενός άλλου σχεδίου, ο Γ. Τζοάνος είχε σχέσεις με την 01-Πληροφορική (απόφαση Τζοάνος κατά Επιτροπής, σκέψη 72 ανωτέρω, σκέψεις 213 και 252 έως 254), την ενεργητική συμμετοχή της οποίας στο σχέδιο Ecodata

επιθυμούσε προδήλως να προωθήσει. Λαμβανομένων υπόψη των σχέσεων αυτών, επομένως, είναι δυνατόν ότι ο F. Franck δεν διέκρινε σαφώς, κατά τον χρόνο της από 19 Ιανουαρίου 1996 μαρτυρίας του, τον ρόλο που είχαν ο Γ. Τζοάνος και η 01-Πληροφορική, αντιστοίχως, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας προσκλήσεως υποβολής προσφορών. Ανεξάρτητα από τις ανωτέρω παρατηρήσεις, το γεγονός ότι η 01-Πληροφορική απέστειλε στην IPK, στις 20 Απριλίου 1992, ένα προσχέδιο δεν αποκλείει ότι το προσχέδιο αυτό είχε συνταχθεί αρχικά από τον ίδιο τον Γ. Τζοάνο, πράγμα το οποίο, λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, είναι πολύ πιθανό.

142 Εξάλλου, στη μαρτυρία του ενώπιον της βελγικής αστυνομίας, ο R. Freitag εξέθεσε ότι, σε σύσκεψη τον Νοέμβριο του 1992 με τον Γ. Τζοάνο, στην οποία είχε επίσης μετάσχει, μεταξύ άλλων, η 01-Πληροφορική –πράγμα το οποίο επιβεβαιώθηκε από τον ίδιο τον Γ. Τζοάνο με τη μαρτυρία του ενώπιον των ιδίων αρχών– ο τελευταίος είχε επιμείνει ώστε η 01-Πληροφορική να καταστεί η κύρια δικαιούχος της επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής και η IPK να λάβει μόνον το 10 %. Ο Γ. Τζοάνος, αμφισβητώντας τα περιλαμβανόμενα στη δική του μαρτυρία πραγματικά περιστατικά και διατεινόμενος ότι ο R. Freitag ήταν εκείνος ο οποίος είχε προτείνει να λάβει προμήθεια 10 % για τη διαχείριση του σχεδίου Ecodata, επιβεβαίωσε εντούτοις το ποσό των 477 000 ECU που έπρεπε να κατανεμηθεί, σε διάφορα στάδια, μεταξύ των άλλων εταίρων του εν λόγω σχεδίου, περιλαμβανομένης της 01-Πληροφορικής. Όμως, το ποσό αυτό αντιστοιχεί ακριβώς προς εκείνο που ανέφερε στη μαρτυρία του ο F. Franck, η συμμετοχή του οποίου στη σύσκεψη επίσης αποδεικνύεται (βλ. σκέψη 136 ανωτέρω). Συναφώς, η IPK περιορίζεται σε αμφισβήτηση του γεγονότος ότι η ως άνω σκοπούμενη κατανομή των κονδυλίων της επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής ήταν αποτέλεσμα συμπαιγνίας μεταξύ Γ. Τζοάνου και R. Freitag πριν από την έκδοση της αποφάσεως περί χορηγήσεως, άποψη που αντιστοιχεί στην έκθεση των πραγματικών περιστατικών από τον F. Franck. Κατά την IPK, μόλις στη σύσκεψη της 24ης Νοεμβρίου 1992 ο Γ. Τζοάνος επιχείρησε για πρώτη φορά να αναμιχθεί στην εφαρμογή του σχεδίου επιμένοντας για μια τέτοια κατανομή των εργασιών και των κονδυλίων, πράγμα στο οποίο αντιτάχθηκε η IPK.

143 Εντούτοις, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι, λαμβανομένων υπόψη όλων των ενδείξεων και των αποδεικτικών στοιχείων που αναπτύχθηκαν και εκτιμήθηκαν προηγουμένως, ο τρόπος αυτός παρουσιάσεως των πραγματικών περιστατικών από την IPK δεν είναι ούτε αξιόπιστος ούτε ικανός να θέσει υπό αμφισβήτηση την εκ μέρους του F. Franck έκθεση των πραγματικών περιστατικών. Έτσι, είναι δύσκολα υποστηρίξιμο

ότι ο F. Franck προέβη σε ψευδείς δηλώσεις με μόνο σκοπό να βλάψει τον R. Freitag, καθόσον μάλιστα η εκ μέρους του παρουσίαση των πραγματικών περιστατικών συμφωνεί με το ιστορικό που εκτίθεται στις σκέψεις 129 έως 139 ανωτέρω. Ομοίως, το γεγονός ότι η IPK αντιτάχθηκε αργότερα στην κατανομή εργασιών και κονδυλίων στο πλαίσιο του σχεδίου Ecodata δεν διαψεύδει την εκτίμηση αυτή, καθόσον, όπως πειστικά εξέθεσε ο F. Franck, αντιθέτως προς όσα είχαν συμφωνηθεί με τον Γ. Τζοάνο αρχικά, «κάποια στιγμή την άνοιξη του 1992 ο R. Freitag έπαψε να δέχεται την οργάνωση του σχεδίου [Ecodata] είχε προβλέψει ο Γ. Τζοάνος». Πράγματι, κατά τον F. Franck, «[ό]ντας ο ίδιος ο δικαιούχος της [επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής], [ο R. Freitag] ήθελε να το εκτελέσει με τον δικό του τρόπο» και «εκτιμούσε ότι το ποσοστό του ήταν πολύ χαμηλό σε σχέση με τον κίνδυνο που αναλάμβανε». Έτσι, το γεγονός ότι η IPK είχε τροποποιήσει την κατανομή των εξόδων στην αίτηση χρηματοδοτικής συνδρομής για το σχέδιο Ecodata ώστε να προτείνει μια συμπληρωματική υπηρεσία «Συλλογής πληροφοριών» (βλ. σκέψη 131 ανωτέρω) αποτελεί μια πρώτη ένδειξη όσον αφορά τη βούλησή του να μετάσχει στην εφαρμογή του εν λόγω σχεδίου πιο ενεργά έναντι των όσων είχε προβλέψει αρχικά η 01-Πληροφορική, ή ακόμα ο ίδιος ο Γ. Τζοάνος. Τέλος, το γεγονός ότι ο F. Franck επιβεβαίωσε με τη μαρτυρία του τα λεγόμενα της IPK κατά τα οποία, την περίοδο εκείνη της προετοιμασίας της αιτήσεως χρηματοδοτικής συνδρομής για το σχέδιο Ecodata, ο R. Freitag δεν εγνώριζε ακόμη την 01-Πληροφορική ούτε τις σχέσεις της με τον Γ. Τζοάνο δεν διαψεύδει την υποστηρίξιμη άποψη ότι υπήρχε συμπαιγνία με τον Γ. Τζοάνο για να υποβληθεί μια τέτοια αίτηση βάσει προσχεδίου που απέστειλε η εταιρία αυτή, ή ακόμα ο ίδιος ο Γ. Τζοάνος, συμπαιγνία κατά την οποία η εν λόγω εταιρία θα έπρεπε να λάβει, κατ' εφαρμογήν της εν λόγω συμφωνίας, το μεγαλύτερο μέρος των προς κατανομή κονδυλίων.

144 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των ανωτέρω σκέψεων, επομένως, πρέπει να συναχθεί ότι η Επιτροπή προσκόμισε επαρκή αποδεικτικά στοιχεία προς στήριξη της απόψεώς της ότι η IPK είχε λάβει την επίμαχη χρηματοδοτική συνδρομή κατόπιν συμπαιγνίας με τον Γ. Τζοάνο. Η εκτίμηση αυτή δεν κλονίζεται από τα «απαλλακτικά στοιχεία» που προβάλλει η IPK (βλ. σκέψεις 67 έως 69 ανωτέρω), καθόσον το γεγονός ότι κατέληξαν χωρίς αποτέλεσμα οι ποινικές διώξεις κατά του R. Freitag σε εθνικό επίπεδο και οι εκ μέρους του H. von Moltke πιέσεις έναντι της IPK ήδη από το θέρος του 1992 (απόφαση IPK-München κατά Επιτροπής, σκέψη 23 ανωτέρω,

σκέψη 75) δεν διαψεύδει την ύπαρξη τέτοιας μυστικής συμπαιγνίας ήδη από τον Μάρτιο του 1992. Τέλος, υπό τις συνθήκες αυτές, παρέλκει να εξεταστεί η αποδεικτική αξία άλλων αποδεικτικών στοιχείων που επικαλείται η Επιτροπή ή η λήψη μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας ή η διενέργεια έρευνας, ή ακόμα η ακρόαση μαρτύρων.

145 Κατά συνέπεια, αποδείχθηκε επαρκώς κατά δίκαιο ότι η IPK μετέσχε ενεργώς σε παρατυπία υπό την έννοια του άρθρου 4, παράγραφοι 1 έως 3, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2988/95, και ότι, επομένως, η Επιτροπή εδικαιούτο, καταρχήν, να ανακαλέσει την απόφαση περί χορηγήσεως και να ζητήσει από την IPK την επιστροφή της πρώτης δόσεως της επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής.

146 Εντούτοις, πρέπει να εξεταστεί αν η παραγραφή της διώξεως υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2988/95 εμπόδιζε την έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως.

— Επί της παραγραφής της διώξεως υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 2988/95

147 Όσον αφορά το ζήτημα της δυνατότητας εφαρμογής στην υπό κρίση υπόθεση του κανόνα παραγραφής που προβλέπει το άρθρο 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 2988/95, πρέπει να υπομνησθεί η νομολογία κατά την οποία ο κανόνας αυτός εφαρμόζεται τόσο στις παρατυπίες που συνεπάγονται την επιβολή διοικητικών κυρώσεων υπό την έννοια του άρθρου 5 του κανονισμού αυτού όσο και στις παρατυπίες που αποτελούν αντικείμενο διοικητικών μέτρων υπό την έννοια του άρθρου 4 του εν λόγω κανονισμού, τα οποία συνεπάγονται την αφαίρεση του αδικαιολογήτως αποκτηθέντος οφέλους χωρίς, ωστόσο, να έχουν τον χαρακτήρα κυρώσεως (βλ. αποφάσεις του Δικαστηρίου της 15ης Ιανουαρίου 2009, C-281/07, Bayerische Hypotheken- und Vereinsbank, Συλλογή 2009, σ. I-91, σκέψη 18, και της 29ης Ιανουαρίου 2009, C-278/07 έως C-280/07, Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb κ.λπ.,

Συλλογή 2009, σ. I-457, σκέψη 22 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Οκτωβρίου 2008, T-375/05, Le Canne κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 64 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία· βλ. επίσης σκέψη 118 ανωτέρω).

148 Το Δικαστήριο έχει επίσης κρίνει ότι, με την έκδοση του κανονισμού 2988/95 και, ειδικότερα, με το άρθρο 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, αυτού, ο κοινοτικός νομοθέτης θέλησε, ωστόσο, να θεσπίσει ένα γενικό κανόνα παραγραφής εφαρμοστέο στον τομέα αυτό, με σκοπό, αφενός, να ορίσει ένα ελάχιστο όριο παραγραφής που να ισχύει σε όλα τα κράτη μέλη και, αφετέρου, να αποκλείσει τη δυνατότητα αναζητήσεως ποσών αχρεωστήτως καταβληθέντων από τον κοινοτικό προϋπολογισμό μετά την παρέλευση τετραετίας από τη διάπραξη της παρατυπίας που αφορά τις επίμαχες πληρωμές. Εξ αυτού προκύπτει ότι, από την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 2988/95, κάθε παροχή που χορηγήθηκε αχρεωστήτως από τον κοινοτικό προϋπολογισμό καταρχήν μπορεί να αναζητείται από τις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών, εντός προθεσμίας τεσσάρων ετών, εκτός από τους τομείς για τους οποίους ο κοινοτικός νομοθέτης προέβλεψε μικρότερη παραγραφή. Όσον αφορά τα αχρεωστήτως εισπραχθέντα από τον κοινοτικό προϋπολογισμό ποσά λόγω παρατυπιών που διαπράχθηκαν πριν από την έναρξη ισχύος του κανονισμού 2988/95, το Δικαστήριο έχει δεχθεί περαιτέρω ότι, με τη θέσπιση του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού και με την επιφύλαξη της παραγράφου 3 του άρθρου αυτού, ο κοινοτικός νομοθέτης προέβλεψε ένα γενικό κανόνα παραγραφής με τον οποίο μείωσε εκουσίως σε τέσσερα έτη το χρονικό όριο εντός του οποίου οι αρχές των κρατών μελών, ενεργώντας στο όνομα και για λογαριασμό του κοινοτικού προϋπολογισμού, οφείλουν ή όφειλαν να αναζητήσουν τέτοια αχρεωστήτως εισπραχθέντα ποσά (απόφαση Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb κ.λπ., σκέψη 147 ανωτέρω, σκέψεις 27 έως 29).

149 Το Δικαστήριο συνήγαγε τελικά εξ αυτών ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2988/95, κάθε αξίωση που αφορά ποσό καταβληθέν αχρεωστήτως σε επιχειρηματία λόγω παρατυπίας προγενέστερης της ενάρξεως της ισχύος του κανονισμού 2988/95 πρέπει να θεωρείται, καταρχήν, παραγεγραμμένη αν δεν συντρέχει περίπτωση διακοπής της παραγραφής λόγω ορισμένης πράξεως, κατά την τετραετία που έπεται της διαπράξεως της εν λόγω παρατυπίας, πράξεως η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, του κανονισμού αυτού, φέρεται σε γνώση του ενδιαφερόμενου, προέρχεται από την αρμόδια

αρχή και αποσκοπεί στη διερεύνηση ή τη δίωξη της παρατυπίας αυτής (απόφαση Josef Vosding Schlacht-, Kühl- und Zerlegebetrieb κ.λπ., σκέψη 147 ανωτέρω, σκέψη 32).

150 Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει ότι οι αρχές αυτές έχουν εφαρμογή mutatis mutandis όταν το οικείο μέτρο έχει ληφθεί από την Επιτροπή, δυνάμει του άρθρου 4, παράγραφοι 1 έως 3, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2988/95, καθόσον ο κανονισμός αυτός αποτελεί γενική κανονιστική ρύθμιση απευθυνόμενη σε κάθε αρχή, τόσο εθνική όσο και κοινοτική, που βαρύνεται με τις υποχρεώσεις χρηστής οικονομικής διαχειρίσεως και ελέγχου της χρησιμοποιήσεως των προβλεπόμενων από τον προϋπολογισμό των Κοινοτήτων κονδυλίων κατά τρόπο σύμφωνο προς τον προβλεπόμενο, όπως αυτός περί του οποίου γίνεται λόγος στις αιτιολογικές σκέψεις 3 και 13 του κανονισμού 2988/95.

151 Επομένως, το άρθρο 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2988/95 έχει εφαρμογή στην υπό κρίση υπόθεση, έστω και αν τα πραγματικά περιστατικά που αφορούν την παράτυπη λήψη της επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής είναι προγενέστερα της ενάρξεως της ισχύος του εν λόγω κανονισμού.

152 Η Επιτροπή υποστηρίζει εντούτοις ότι, ακόμα και αν υποτεθεί ότι το άρθρο 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2988/95 έχει εφαρμογή, η παραγραφή δεν είχε επέλθει κατά τον χρόνο της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως. Η επίμαχη παρατυπία ήταν διαρκής ή επαναλαμβανόμενη υπό την έννοια του δευτέρου εδαφίου της διατάξεως αυτής, δεδομένου ότι, αντιθέτως προς το καθήκον ενημερώσεως και πίστεως έναντι της Επιτροπής, η IPK αρνείται μέχρι σήμερα ότι μετέσχε σε συμπαιγνία αφορώσα την παράτυπη λήψη της επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής.

153 Επ' αυτού, πρέπει να υπομνησθεί ότι μια παρατυπία είναι διαρκής ή επαναλαμβανόμενη υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, του κανονισμού 2988/95 όταν διαπράττεται από επιχειρηματία ο οποίος αντλεί οικονομικά οφέλη από ένα σύνολο όμοιων πράξεων που συνιστούν παράβαση της ίδιας διατάξεως του

κοινοτικού δικαίου (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιανουαρίου 2007, C-279/05, Vonk Dairy Products, Συλλογή 2007, σ. I-239, σκέψεις 41 και 44).

154 Όμως, εν προκειμένω, αντιθέτως προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, η προσαπτόμενη στην IPK παρατυπία, που συνίσταται στη συμμετοχή σε συμπαιγνία με τον Γ. Τζοάνο με σκοπό τη λήψη της επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής, δεν μπορεί να λογίζεται ως διαρκής ή επαναλαμβανόμενη, υπό την έννοια της διατάξεως αυτής.

155 Πράγματι, η παρατυπία αυτή διαπράχθηκε κατά την υποβολή από την IPK της αιτήσεως χρηματοδοτικής συνδρομής για το σχέδιο Ecodata, και ολοκληρώθηκε είτε κατά τον χρόνο της εκδόσεως της αποφάσεως περί χορηγήσεως που περιελάμβανε την υποχρέωση της αρμόδιας για την εκτέλεση του προϋπολογισμού αρχής να καταβάλει την επίμαχη χρηματοδοτική συνδρομή, είτε, το αργότερο, τον χρόνο κατά τον οποίο η IPK υπέγραψε και απέστειλε στην Επιτροπή τη δήλωση του δικαιούχου (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω), καθιστώντας με τον τρόπο αυτόν την ως άνω υποχρέωση νομικά δεσμευτική.

156 Υπό τις συνθήκες αυτές, ελάχιστη σημασία έχει το ότι η IPK εμμένει μέχρι σήμερα στο αίτημά της αρνούμενη κατ' επανάληψη τη συμμετοχή της στην επίμαχη παρατυπία, ή ακόμα και την ύπαρξη της παρατυπίας αυτής, καθόσον το αίτημα αυτό έχει ως έννομη βάση πραγματικά περιστατικά που έλαβαν χώρα και ολοκληρώθηκαν το 1992 (βλ. επ' αυτού και κατ' αναλογία, απόφαση La Canne κατά Επιτροπής, σκέψη 147 ανωτέρω, σκέψεις 65 έως 67).

157 Εξάλλου, το ότι η εταιρία αυτή αμφισβήτησε κατ' επανάληψη τα περιστατικά αυτά όχι μόνον έναντι της Επιτροπής, αλλά επίσης ενώπιον των δικαιοδοτικών οργάνων της Ευρωπαϊκής Ενώσεως –όσο και αν τούτο επιδέχεται κριτική σε σχέση με τις διαπιστώσεις που περιλαμβάνονται στις σκέψεις 129 έως 144 ανωτέρω και έναντι του καθήκοντος ενημερώσεως και πίστεως του δικαιούχου κοινοτικής χρηματοδοτικής συνδρομής (βλ. επ' αυτού, απόφαση José Martí Peix κατά Επιτροπής, σκέψη 123 ανωτέρω, σκέψη 52)– δεν αποτελεί, εν πάση περιπτώσει, συμπεριφορά όμοια ή παραπλήσια προς την αρχική επίμαχη παρατυπία, ούτε συμπεριφορά συνιστάμενη στην παράβαση των ίδιων διατάξεων του κοινοτικού δικαίου, υπό την έννοια της παρατιθέμενης στη σκέψη 153 ανωτέρω νομολογίας.

158 Κατά συνέπεια, το άρθρο 3, παράγραφος 1, δεύτερο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 2988/95 δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω.

159 Εξ αυτού προκύπτει ότι η τετραετής παραγραφή σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 2988/95 είχε αρχίσει να τρέχει είτε στις 22 Απριλίου 1992, ημερομηνία κατά την οποία η IPK υπέβαλε την αίτηση χρηματοδοτικής συνδρομής για το σχέδιο Ecodata, είτε στις 4 Αυγούστου 1992, ημερομηνία εκδόσεως της αποφάσεως περί χορηγήσεως, είτε, το αργότερο, στις 23 Σεπτεμβρίου 1992, ημερομηνία κατά την οποία η IPK υπέγραψε και απέστειλε στην Επιτροπή τη δήλωση του δικαιούχου (βλ. σκέψη 13 ανωτέρω). Επομένως, η παραγραφή αυτή είχε επέλθει στην πρώτη περίπτωση στις 22 Απριλίου 1996, στη δεύτερη στις 4 Αυγούστου 1996 και στην τρίτη στις 23 Σεπτεμβρίου 1996. Όμως, ανεξάρτητα από το ζήτημα ποια από τις ως άνω ημερομηνίες πρέπει να ληφθεί υπόψη για τον υπολογισμό της τετραετούς παραγραφής στην υπό κρίση υπόθεση, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε στις 13 Μαΐου 2005, δηλαδή πολύ αργότερα από τη λήξη του χρόνου παραγραφής, εκτός αν γίνει δεκτό ότι αυτή ανεστάλη υπό την έννοια του άρθρου 6 του κανονισμού 2988/95 ή διεκόπη υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του ίδιου κανονισμού.

160 Συναφώς, διαπιστώνεται, καταρχάς, ότι, όπως παραδέχθηκε η Επιτροπή απαντώντας σε έγγραφη ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου, το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 2988/95 έχει εφαρμογή μόνο στις κυρώσεις και όχι στα διοικητικά μέτρα και ότι, εν πάση περιπτώσει, στην προκειμένη υπόθεση, δεν προέβη σε κάποια ενέργεια προς αναστολή της παραγραφής

161 Στη συνέχεια, πρέπει να προσδιοριστεί αν η παραγραφή αυτή διεκόπη από πράξεις της Επιτροπής αποσκοπούσες στη διερεύνηση ή τη δίωξη της επίμαχης παρατυπίας, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, τρίτο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 2988/95. Πράγματι, η διάταξη αυτή απαιτεί να υφίσταται «πράξη που φέρεται εις γνώσιν του ενδιαφερόμενου, προέρχεται από την αρμόδια αρχή και αποσκοπεί στη διερεύνηση ή τη δίωξη της παρατυπίας» αυτής.

162 Κατά την Επιτροπή, η απόφαση περί αρνήσεως πληρωμής της 3ης Αυγούστου 1994 αποτελεί μια τέτοια πράξη που διέκοψε την τετραετή παραγραφή. Επιβάλλεται ωστόσο η διαπίστωση ότι, ακόμα και αν γίνει δεκτό ότι το επιχείρημα της Επιτροπής είναι βάσιμο και ότι η παραγραφή άρχισε εκ νέου από 3ης Αυγούστου 1994, η παραγραφή αυτή επήλθε, ελλείψει νέας πράξεως που να τη διακόπτει, στις 3 Αυγούστου 1998. Επιπροσθέτως, τόσο από την απόφαση IPK-München κατά Επιτροπής, σκέψη 23 ανωτέρω (σκέψεις 90 και 91), όσο και από την απόφαση IPK-München και Επιτροπή, σκέψη 28 ανωτέρω (σκέψεις 67 έως 71), προκύπτει ότι η απόφαση περί αρνήσεως πληρωμής της 3ης Αυγούστου 1994 δεν αφορούσε την επίμαχη παρατυπία, ήτοι τη συμπαιγνία με τον Γ. Τζοάνο, και ότι, επομένως, η ως άνω παρατυπία δεν αποτελούσε το αντικείμενο της πρώτης επίδικης διαδικασίας, η οποία περιορίστηκε στο ζήτημα της μη ορθής εκτελέσεως του σχεδίου Ecodata, πράγμα που οδήγησε την Επιτροπή να αρνηθεί να καταβάλει τη δεύτερη δόση της επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής. Υπό τις συνθήκες αυτές, επομένως, αντιθέτως προς όσα διατείνεται η Επιτροπή, δεν είναι δυνατό να χαρακτηριστεί η απόφαση περί αρνήσεως πληρωμής της 3ης Αυγούστου 1994 ως πράξη που αφορά τη διερεύνηση ή τη δίωξη της επίμαχης παρατυπίας, όπως προσάπτει στην IPK η προσβαλλόμενη απόφαση.

163 Εξάλλου, δεν αποτελούν πράξεις ικανές να διακόψουν την τετραετή παραγραφή ούτε οι διαδικαστικές πράξεις της Επιτροπής κατά τη διάρκεια της πρώτης επίδικης διαδικασίας με σκοπό την a posteriori διαπίστωση της επίμαχης παρατυπίας από τον δικαστή της Ενώσεως.

164 Ασφαλώς οι εν λόγω πράξεις περιήλθαν σε γνώση της IPK ως προσφεύγουσας στην εν λόγω διαδικασία, εντούτοις αυτές δεν είχαν ως αντικείμενο τη διερεύνηση ή τη δίωξη της επίμαχης παρατυπίας, αλλά περιορίζονταν στην ενημέρωση του δικαστή της Ενώσεως σχετικά με νέα πραγματικά στοιχεία και αποδείξεις προς στήριξη του κύρους της αποφάσεως περί αρνήσεως πληρωμής της 3ης Αυγούστου 1994, η οποία δεν αφορούσε την εν λόγω παρατυπία. Πράγματι, δεν αμφισβητείται ότι, στο στάδιο εκείνο, η Επιτροπή δεν είχε ακόμη κινήσει διοικητική διαδικασία προς διερεύνηση ή προς δίωξη της επίμαχης παρατυπίας. Όμως, όπως διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 92 της αποφάσεως IPK-München κατά Επιτροπής, σκέψη 23 ανωτέρω, αν η Επιτροπή θεωρούσε, μετά την έκδοση της αποφάσεως περί αρνήσεως πληρωμής της 3ης Αυγούστου 1994, ότι οι νέες ενδείξεις που επικαλείτο ήταν επαρκείς για να συναχθεί το συμπέρασμα της υπάρξεως αθέμιτης συμπαιγνίας μεταξύ Γ. Τζοάνου, 01-Πληροφορικής και προσφεύγουσας, η οποία καθιστούσε παράτυπη τη διαδικασία χορηγήσεως της επιδοτήσεως υπέρ του σχεδίου Ecodata, αντί να προβάλει κατά τη διάρκεια της παρούσας διαδικασίας μια αιτιολογία μη μνημονευόμενη στην εν

λόγω απόφαση, θα μπορούσε να ανακαλέσει την απόφαση αυτή και να εκδώσει νέα, περιλαμβάνουσα όχι μόνον άρνηση καταβολής της δεύτερης δόσεως της επιδοτήσεως, αλλά επίσης εντολή επιστροφής της ήδη καταβληθείσας δόσεως. Εντούτοις, η Επιτροπή ηθελημένα παρέλειψε να ενεργήσει με τον τρόπο αυτόν και προτίμησε να αναμείνει το οριστικό αποτέλεσμα της πρώτης επίδικης διαδικασίας, ενώ ο H. von Moltke είχε ήδη προτείνει στις 25 Ιανουαρίου 1996, κατόπιν της μαρτυρίας του F. Franck, να κινηθεί διαδικασία προς επιστροφή του συνόλου της επίμαχης χρηματοδοτικής συνδρομής εξαιτίας της αρχικής παρατυπίας.

165 Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι η τετραετής παραγραφή δεν είχε διακοπεί το αργότερο μέχρι τις 23 Σεπτεμβρίου 1996, η δίωξη της επίμαχης παρατυπίας είχε παραγραφεί κατά τον χρόνο της αποστολής του εγγράφου της 30ής Σεπτεμβρίου 2004 (βλ. σκέψη 30 ανωτέρω) και της εκδόσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίοδος, του κανονισμού 2988/95.

166 Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός και η προσβαλλόμενη απόφαση να ακυρωθεί, χωρίς να απαιτείται να εξεταστούν οι λοιποί λόγοι και αιτιάσεις της IPK.

Επί των δικαστικών εξόδων

167 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.

168 Επειδή η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικασθεί στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων των εξόδων της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της IPK.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει την απόφαση της Επιτροπής της 13ης Μαΐου 2005 [ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382] για την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 4ης Αυγούστου 1992 (003977/XXIII/A3 – S92/DG/ENV8/LD/kz) περί χορηγήσεως χρηματοδοτικής συνδρομής 530 000 ECU στο πλαίσιο του σχεδίου Ecodata.

2) Καταδικάζει την Ευρωπαϊκή Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα, περιλαμβανομένων και των σχετικών με τη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων.

Azizi Cremona Frimodt Nielsen

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 15 Απριλίου 2011.

(υπογραφές)

Περιεχόμενα

Το νομικό πλαίσιο. . . . . II - 1865

Ιστορικό της διαφοράς . . . . . II - 1873

Διαδικασία προσκλήσεως υποβολής προσφορών και εκτέλεση του σχεδίου Ecodata. . . . II - 1873

Επίδικη διαδικασία όσον αφορά την απόφαση περί αρνήσεως πληρωμής της 3ης Αυγούστου 1994. . . . . II - 1876

Η διοικητική διαδικασία που οδήγησε στην έκδοση της προσβαλλομένης αποφάσεως. . II - 1884

Η απόφαση αναζητήσεως της πρώτης δόσεως της χρηματοδοτικής συνδρομής. . . . . II - 1890

Η ποινική δίωξη κατά του Γ. Τζοάνου σε εθνικό επίπεδο . . . . . II - 1891

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων . . . . . II - 1892

Σκεπτικό. . . . . II - 1894

Προκαταρκτική παρατήρηση . . . . . II - 1894

Επί της αποδείξεως της συμπαιγνίας και επί του πρώτου λόγου . . . . . II - 1895

Επιχειρήματα των διαδίκων. . . . . II - 1895

— Επί της αποδείξεως συμπαιγνίας για την οποία φέρει ευθύνη η IPK. . . . . II - 1895

— Επί του πρώτου λόγου, που αντλείται από το ότι δεν πληρούνταν οι αναγκαίες προϋποθέσεις προς ακύρωση της αποφάσεως περί χορηγήσεως χρηματοδοτικής συνδρομής . . . . . II - 1910

Εκτίμηση του Γενικού Δικαστηρίου . . . . . II - 1917

— Επί του καθ' ύλην πεδίου εφαρμογής του κανονισμού 2988/95 . . . . . II - 1917

— Επί της εννοίας της παρατυπίας κατά το άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3, σε συνδυασμό με το άρθρο 1, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 2988/95 II - 1919

— Επί της αποδείξεως της παρατυπίας . . . . . II - 1922

— Επί της παραγραφής της διώξεως υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, του κανονισμού 2988/95 . . . . . II - 1930

Επί των δικαστικών εξόδων . . . . . II - 1936